

ЇОН КОЛФЕР

АРТЕМІС ФАУН

ВТРАЧЕНА КОЛОНІЯ

- - [ГЛАВА 1: ПОСТРІЛ У МИНУЛЕ](#)
 - [ГЛАВА 2:ДУДА ДЕЙ](#)
 - [ГЛАВА 3: ПЕРШІ ВРАЖЕННЯ](#)
 - [ГЛАВА 4: МІСІЯ НЕМОЖЛИВА](#)
 - [ГЛАВА 5: У ПОЛОНІ](#)
 - [ГЛАВА 6: ДО БАРУ ЗАХОДИТЬ ГНОМ](#)
 - [ГЛАВА 7: ПОДОРОЖ БОБО](#)
 - [ГЛАВА 8: РАПТОВИЙ УДАР](#)
 - [ГЛАВА 9: ВТЕЧА](#)
 - [ГЛАВА 10: КОРОЛЬ КОНГ](#)
 - [ГЛАВА 11: ДОВГИЙ ШЛЯХ УНИЗ](#)
 - [ГЛАВА 12: СЕРЦЕ КАМЕНЯ](#)
 - [ГЛАВА 13: ПОЗА ЧАСОМ](#)
 - [ГЛАВА 14: ВАТАЖОК ЗГРАЇ](#)
 - [ГЛАВА 15: ЗНОВУ ВДОМА, ЗНОВУ ВДОМА](#)
 - [ГЛАВА 16: МІСЦЕ ЗІТКНЕННЯ](#)
 - [ВІДГУКИ ПРО «АРТЕМІСА ФАУЛА»](#)
 - [notes](#)
 - [1](#)
 - [2](#)
-

УДК 82-92

ББК 84-445

К 60

Є авторизованим перекладом і ліцензійним виданням творів,

опублікованих PUFFIN BOOKS LTD.

Title of the original edition: Artemis Fowl and the Lost Colony.

Колфер, Йон

К 60 Артеміс Фаул. Утрачена колонія. — Х.: Видавництво
«Ранок»,

2016. —416 с.

ISBN 978-617-09-2915-0

Коли інтелект Артеміса Фаула працює не на повну силу, йому стає нудно. Та невдовзі стрімко розпочинається нова неймовірна пригода з подорожами в тунелях часу і простору, зняттям давнього закляття і врятуванням цілого острова. Артеміс знову кидається рятувати світ. До речі, наш герой дізнається, що не такий уже він і унікальний. Адже на арені з'являється юна злочинниця Мінерва Парадізо...

УДК 82-92

ББК 84-445

Разом дбаємо

про екологію та здоров'я

© Text copyright © Eoin Colfer, 2006

© ТОВ Видавництво «Ранок», 2016

ISBN 978-617-09-2915-0

ISBN 978-617-09-2915-0

Баджеру. Чоловікові. Легенді.

ГЛАВА 1: ПОСТРІЛ У МИНУЛЕ

Барселона, Іспанія

«ЩАСЛИВИЙ» – це те слово, яким можна було схарактеризувати охоронця Артеміса Фаула. «Радісний» і «задоволений» теж навряд чи можна було б застосувати до нього чи до тих, хто перебував поруч. Та й балакучим його важко було назвати, хіба що мова йшла про запасні виходи чи таємну зброю. Цього самого дня Батлер з Артемісом були в Іспанії, і охоронець-євразієць був навіть похмурішим, ніж зазвичай. Його юний підопічний, як завжди, ускладнював його роботу. Артеміс наполіг, щоб вони стояли на тротуарі барселонської Пасаж де Грасія от уже понад годину під полуденним сонцем, де нечисленні тоненькі деревця аж ніяк не могли захистити їх від спеки та можливих ворогів.

Це була вже четверта незрозуміла подорож за Кордон за останні кілька місяців. Спочатку Единбург, потім Долина Смерті на американському Заході, після цього виснажливий марш-кидок до непрочуд негостинних теренів Узбекистану. І от тепер Барселона. І все це, щоб дочекатися таємничого незнайомця, який досі не з'явився.

Дивна парочка стояла на людній вулиці. Величезний мускулистий чоловік: за сорок, у костюмі від Гюго Босс, із голеною головою. І тоненький підліток: блідий, чорноволосий, з великими пронизливими вугільно-чорними очима.

— Чому ти весь час крутишся, Батлере? — роздратовано запитав Артеміс. Відповідь на своє запитання він і так знав, але згідно з розрахунками, гість, на якого вони чекали, запізнювався на хвилину, і хлопець дозволив собі виплеснути незадоволення на свого охоронця.

— Ви самі чудово це розумієте, Артемісе, — відповів Батлер. — А раптом десь засів снайпер або причаїлася прослушка? Я мушу забезпечити максимальний захист.

Саме зараз Артемісові кортіло продемонструвати свою геніальність. Таке з ним не часто трапляється. І хоча, як на чотирнадцятирічного хлопця, така демонстрація просто вражала, вона дуже дратувала того, кому призначалася.

— По-перше, дуже мало ймовірно, що на мене полює снайпер, — сказав хлопець. — Я ліквідував вісімдесят відсотків своїх нелегальних справ і перекинув капітал на інші напрочуд прибуткові справи. По-друге, якби хтось і захотів нас прослуховувати, йому б скоро довелося вимикати обладнання і йти додому, бо третій гудзик на твоєму піджаку випромінює імпульси солініума, що видаляє записи з будь-якої плівки, людської чи ельфійської.

Батлер провів очима пару, зачаровану Іспанією і юним коханням. У чоловіка на шиї висіла відеокамера. Батлер винувато торкнувся пальцем третього гудзика.

— Ми могли зіпсувати декому відео з медового місяця, — погодився він.

Артеміс знизав плечима.

— Невелика ціна за мою безпеку.

— А чи є третій пункт? — невинно поцікавився Батлер.

— Так, — кивнув Артеміс. Той, на кого вони чекали, досі не з'явився. — Я хотів сказати, що якби снайпер і був десь на даху, то лише на тому будинку, що позаду нас. Тож ти маєш стояти у мене за спиною.

Батлер був найкращим серед охоронців, але навіть він не зміг би на сто відсотків точно сказати, на якому з дахів може перебувати потенційний убивця.

— Добре. Розкажіть, чому ви так вважаєте. Я ж знаю, що вам кортить це зробити.

— Гаразд, коли вже ти просиш. Жоден снайпер не розташувався б на даху Каса Міла, що на тому боці

вулиці, оскільки будинок відкритий для публіки і камери зафіксували б, коли він прийшов і пішов.

— Він або вона, — виправив Батлер. — Сьогодні снайпери переважно жінки.

— Він або вона, — виправився Артеміс. — Два будинки праворуч прикриті деревами, тож турбуватися не треба.

— Так. Продовжуйте.

— Будівля ліворуч за нами — фінансові заклади з наліпками «Під охороною» на вікнах. А професіонали намагаються уникати будь-якої конфронтації, якщо їм за це не заплатили.

Батлер кивнув. Саме так.

— Отже, я роблю логічний висновок, що наш уявлюваний снайпер обрав би чотириповерхову конструкцію за нами. Це житловий будинок, тож зайти туди дуже просто. З даху він чи вона може вести прицільну стрільбу, охорона погана, а скоріше, її немає зовсім.

Батлер гмикнув. Може, Артеміс має рацію. Але у грі на захист «можливо» не так заспокоює, як бронжилет.

— Можливо, ви маєте рацію, — визнав охоронець, — Але це якщо снайпер такий же розумний, як і ви.

— Слушне зауваження, — кивнув Артеміс.

— І мені здається, що ви можете добрати переконливих аргументів до будь-якого з будинків. Вибрали це, щоб я не заважав вам дивитися в той бік, тож я можу зробити висновок, що той, на кого ми чекаємо, має прийти саме з боку Каса Міла.

Артеміс посміхнувся:

— Молодець, друже.

Каса Міла — будівля початку двадцятого століття, спроектована відомим іспанським архітектором Антоніо Гауді. Стиль арт-нуво. Фасад складається із вигнутих стін і балконів з витими металевими поручнями. На тротуарі біля будинку було повно туристів, що юрбилися в очікуванні денної екскурсії по вражаючому дому.

— Ми впізнаємо нашу людину серед цієї юрби? Ви впевнені, що її досі немає? А якщо вона стоїть і спостерігає за нами?

Артеміс посміхнувся, блиснувши очима.

— Повір мені, її тут немає. Якби була, галасу було б набагато більше.

Батлер нахмурився. Саме зараз він би охоче вислухав усі факти. Але це не в стилі Артеміса. Для юного ірландського генія ефектне пояснення було частиною плану.

— Принаймні, скажіть, чи озброєний наш інформатор?

— Сумніваюся, — відповів Артеміс. — А якщо і так, він з нами більше секунди не пробуде.

— Секунду? Примчиться через космос, чи що?

— Не через космос, друже, — поглянув на годинник Артеміс. — Через час. — Хлопець зітхнув: — Та потрібна мить уже минула. Здається, я даремно нас сюди привіз. Наш гість не матеріалізувався. Шанси були невеликі. Очевидно, на іншому краю розколини нікого немає.

Батлер навіть гадки не мав, про яку розколину каже Артемід, він просто відчув полегшення, що можна покинути це небезпечне місце. Чим скоріше вони повернуться до барселонського аеропорту, тим краще.

Охоронець витягнув з кишені мобільний телефон і натиснув кнопку швидкого набору. Відповіли після першого ж гудка.

— Марія, — сказав Батлер. — Колекційний, пронто.

— Сі, — коротко відповіла Марія.

Жінка працювала в іспанській компанії з прокату ексклюзивних лімузинів. Була вона напрочуд гарненькою і могла лобом розбити цеглину.

— Це Марія? — поцікавився Артемід, удаючи, що запитує, аби підтримати бесіду.

Але Батлера не так просто було надурити. Артемід Фаул ніколи не запитував так просто.

— Так, Марія. Це зрозуміло, бо я назвав ім'я, коли звертався до неї. Як правило, ви не цікавитесь водіями лімузинів. А це вже четвертий раз за останні п'ятнадцять хвилин. «Чи Марія нас забере? Як ти думаєш, де зараз Марія? Скільки Марії років?»

Хлопець потер скроні.

— Це все через оте бісове статеве дозрівання, Батлере. Щоразу, коли я бачу гарненьку дівчину, витрачаю цінні ресурси мозку на думки про неї. Та дівчина в ресторані, наприклад. Я глянув у її бік разів десять за останні кілька хвилин.

Батлер автоматично оглянув дівчину професійним поглядом охоронця.

Їй було років дванадцять-тринадцять, зброї, здається, не було, а була грива білявих кучерів. Дівчина старанно вибирала тапаси, а чоловік поруч із нею, можливо, її батько, читав газету. За столиком був іще один чоловік, він намагався якимось притулити милиці до стільця. Батлер вирішив, що дівчина безпосередньої загрози не являє, хоча і може завдати клопоту, якщо Артемід не зможе зосередитись на плані.

Батлер поплескав свого юного підопічного по плечу.

— Відволікатися на дівчат нормально. Природно. Якби ви не були так зайняті рятуванням світу останні кілька років, це сталося б раніше.

— Але все одно я маю контролювати цей процес, Батлере. У мене багато справ.

— Контролювати статеве дозрівання? — хмикнув охоронець. — Якщо вам це вдасться, станете першим, у кого вийшло.

— Я багато в чому перший, — сказав Артеміс.

І це правда. Жодний інший підліток не викрадав ельфів, не рятував батька від російської мафії і не допомагав придушити гоблінську революцію в чотирнадцять років.

Двічі квакнув клаксон. На перехресті стояв лімузин, і у відчинене вікно до них махала дівчина.

— Це Марія, — сказав Артеміс, але швидко опанував себе. — Тобто, ходімо. Може, пощастить на іншому місці.

Батлер вирушив першим, зупинив транспорт помахом велетенської долоні.

— А чи не взяти нам із собою Марію? Водій значно полегшив би моє життя.

Хлопець не відразу зрозумів, що з нього кепкують. — Дуже смішно, Батлере. Це ж жарт, чи не так? — Так.

— Так я і думав, але в мене не дуже великий досвід у галузі гумору. Жарти в мій бік дозволяв лише Мульч Діггумс.

Мульч — гном-клептоман, який то щось крав у Артеміса, то допомагав йому вкрати. Діггумс уважав, що в нього виняткове почуття гумору, проте майже всі жарти зводилися до функцій власного організму.

— Якщо це можна називати жартами, — посміхнувся Батлер, пригадавши гострого на язик гнома.

Раптом Артеміс завмер. Навіть не почавши фразу, що готова була зірватися з губ.

— Я щось відчуваю, — видихнув хлопець. — Електрику.

— Чи можна її відчувати на іншому боці дороги? — запитав Батлер.

— Урешті-решт він прийшов, хоч і за кілька метрів від цілі. Десь константа, що не є константою.

У повітрі утворився силует. Із нічого посипалися іскри, і запахло сіркою. Серед іскор з'явилася сіро-зелена істота із золотими очима, волохатою лускою і великими вухами, що скоріше нагадували роги. Вона вийшла на дорогу просто нізвідки. Випрямилася на всі свої п'ять футів. Гуманоїд, але зовсім не людина. Істота втягнула повітря через прорізи ніздрів, відкрила зміїного рота і заговорила.

— Вітання леді Хітерінгтон Сміт, — сказала вона голосом, що нагадував хрустіння розбитого скла чи скрегіт заліза. І схопила своєю чотирипалою долонею простягнуту руку хлопця.

— Цікаво, — сказав хлопець.

Але Батлерові не хотілося знати, чи цікаво комусь або ні. Йому хотілося скоріше забрати хлопця подалі від цього створіння.

— Ходімо, — кинув він, опускаючи руку на плече Артеміса.

Але хлопця вже не було. Істота зникла так само швидко, як і з'явилася, прихопивши підлітка із собою. Ввечері цю подію крутили б по всім новинам, але, як не дивно, незважаючи на сотні туристів, озброєних фотоапаратами, жодного кадру зроблено не було.

Істота була майже невагомою, немов ніяк не могла вхопитися за цей світ. Рука, що схопила Артеміса,

була м'якою, але з твердою серединою, немов кістка, загорнута в пористу гуму. Хлопець навіть не намагався вирватись, такий він був зачарований.

— Леді Хітерінгтон Сміт? — повторила істота, і Артеміс відчув, як вона перелякалась. — Це її маєток?

«Старий синтаксис, — подумав Артеміс. — Але точно англійська. Як демон, якого вигнали до чистилища, міг вивчити англійську?»

Повітря загуло від напруги, і навколо істоти затріщали розряди блискавок, прорізаючи в просторі Діри.

«Тимчасові отвори. Діри в часі».

Особливого захвату Артеміс не відчував — урешті-решт він бачив Легітимну Ельфійську Поліцію, яка дійсно *зупинила* час під час блокади маєтку Фаулів. Його більше хвилювало те, що істота потягне його за собою, і в цьому разі шанси на повернення до власного виміру дуже малі. А шанси повернутися до свого власного часу і зовсім мізерні.

Він хотів покликати Батлера, але було вже запізно. Якщо можна вживати слово «запізно» там, де не існує часу. Отвір збільшився, обгорнув їх разом із демоном. Архітектура і населення Барселони повільно розтанули в повітрі, немов привиди, їх змінив бузковий туман, а потім зіркова галактика. Артеміс відчув нестерпний жар, а тоді неймовірний холод. Йому здалося, що якби він повністю матеріалізувався, то згорів би вщент, а попіл його замерз би і розвіявся по Всесвіту.

Навколишнє середовище змінювалося зі швидкістю блискавки, а

може, то і рік минув; важко було сказати. Зірки змінилися на океан, і вони були під ним. Із глибини до них потяглися дивні глибоководні створіння, сяючі щупальці розтинали воду навколо. Потім було поле криги, а тоді червоний ландшафт, і повітря наповнилося пилом. Нарешті вони знову побачили Барселону. Але іншу. Місто було молодшим.

Демон завив і вишкірив гострі зуби, облишивши спроби говорити англійською. На щастя, Артеміс був одним із двох людей у будь-якому з вимірів, хто розмовляв гномською — мовою ельфів.

— Заспокойся друже, — сказав він. — Наша доля визначена. Отримуй задоволення від цих чудових красвидів.

Виття раптово обірвалося, і він відпустив руку Артеміса.

— Говориш ти ельфів мовою?

— Гномською, — виправив його Артеміс. — І краще за тебе, мушу зазначити.

Демон замовк, розглядаючи хлопця, немов той був якимось фантастичним створінням. Власне, саме так воно і було. Артеміс, у свою чергу, провів хвилини, що могли стати останніми хвилинами його життя, спостерігаючи пейзажі, які відкривалися перед ним. Вони матеріалізувалися на будівництві Каса Міла, але будинок не був закінчений. Робітники були зайняті на рихтуванні навколо будівлі, а над аркушем з планом схилився засмаглий бородатий чоловік.

Артеміс посміхнувся. Сам Гауді. Як цікаво.

Сцена затверділа, кольори стали яскравішими. Хлопець відчув сухе іспанське повітря, важкий запах поту і фарби.

— Прощу? — сказав Артеміс іспанською.

Гауді підняв голову, і нахмурені брови злетіли на лоба. Із повітря вийшов хлопчик. Поруч із ним зігнувся демон.

Геніальний архітектор убирав очима всі деталі, навічно залишаючи їх у своїй пам'яті.

— Сі? — невпевнено сказав він.

Артеміс указав на верхівку будівлі.

— Ви хотіли оздобити дах мозаїкою. Подумайте ще раз. Ваш сюжет дуже банальний.

Хлопчик із демоном зникли.

Батлер не запанікував, коли істота вийшла з дірки в часі. Але ж його вчили не панікувати, якою б екстремальною не була ситуація. На жаль, ніхто з тих, хто був на Пасаж де Грасіа, не закінчував Академію

Приватного Захисту мадам Ко, тож вони панікували голосно і відчайдушно. Усі, крім кучерявої дівчинки і двох чоловіків з нею.

Коли з'явився демон, публіка завмерла. Коли істота зникла, публіка раптово оживилася. Повітря сповнилося криками і зойками. Водії кинули автомобілі, а дехто і у вітрину із переляку в'їхав. Людська хвиля відхлинула від того місця, де матеріалізувалося потойбічне створіння. А от дівчинка та її компаньйони пішли проти течії, бо, власне, побігли до того місця, де показався демон. Чоловік із милицями продемонстрував неабияку спритність як на каліку.

На пекло навколо себе Батлер уваги не звертав: був зосереджений на своїй правій руці. Чи правильніше сказати, на тому місці, де була права рука секунду тому. Саме перед тим, як хлопець зник в іншому вимірі, Батлерові вдалося схопити його за плече. І вірус зникнення перекинувся і на його руку. Тепер охоронця тягло туди, де зник Артемів. Він досі відчував кістляве плече свого підопічного.

Батлер думав, що зникне вся рука, але цього не сталося. Зникла лише кисть. Він досі відчував її, немов вона була під водою. І досі відчував Артеміса.

— Е, ні, — прогарчав він крізь зуби, зміцнивши невидиму хватку. — За всі ці роки мені забагато всього довелося перетерпіти, щоб ти так просто зник.

І Батлер потягся через десятиріччя і витяг хлопця з минулого.

Це було не так уже й легко. Охоронець немов каменюку тягнув крізь море багнюки, але не такою він був людиною, щоб відступитися. Вперся ногами в землю і напружив спину. Артемів вискочив із двадцятого сторіччя і незграбно приземлився в двадцять першому.

— Я повернувся, — сказав хлопець, немов щойно закінчив рутинний обхід. — Як несподівано.

Батлер допоміг йому підвестися і швидко оглянув з усіх боків.

— Усе на своїх місцях. Нічого не зламано. Ну, Артемісе, скажіть мені, скільки буде двадцять сім помножити на вісімнадцять цілих п'ять десятих?

Хлопець обтрусив піджак.

— Бачу, ти вирішив перевірити мої розумові здібності. Дуже добре. Вважаю, можна припустити, що подорожі в часі певним чином впливають на мозок.

— Відповідайте на запитання! — не відступався Батлер.

— Чотириста дев'яносто дев'ять цілих п'ять десятих, якщо вже так потрібно.

— Повірю на слово.

Велетенський охоронець схилив голову вбік.

— Сирени. Мусимо вибиратися звідси, Артемісе, а то мені доведеться стати причиною міжнародного інциденту.

Він потяг хлопця на інший бік дороги, до єдиної машини, що там стояла. Марія трохи зблідла, але клієнтів не кинула.

— Молодець, — похвалив її Батлер, відчиняючи задні двері. — До аеропорту. Тримайся подалі від магістралі, якщо можна.

Марія ледь дочекалася, доки Батлер з Артемісом пристебнуть ремені безпеки, і шини завищали по асфальту. Світлофори лишилися без уваги. Білява дівчинка і її супутники лишилися на тротуарі позаду.

Марія глянула в дзеркало на Артеміса.

— Що сталося?

— Жодних питань, — увічливо порадив Батлер. — Очі на дорогу. Їдьмо.

Він знав, що розпитувати зараз немає ніякого сенсу. Артеміс пояснить усе про дивне створіння тоді, коли буде готовий.

Хлопець мовчав. Лімузин домчав до Ла Рамбли і пірнув у лабіринт вузеньких вулиць центру Барселони.

— Як я сюди потрапив? — нарешті сказав Артеміс. Думки вголос. — Чи ліпше спитати, чому ми не там? Або чому ми не тоді? Що затримало нас у цьому часі? — І він поглянув на Батлера, — Чи є на тобі щось срібне?

Охоронець сором'язливо скривився.

— Ви ж знаєте, що я не ношу прикрас, але є ось що, — і він розстебнув одну манжету. На зап'ястку був шкіряний браслет з грудкою срібла по центру. — Джульєтта прислала. Із Мексики. Сказала, це відлякує злих духів. Змусила пообіцяти, що я носитиму.

Артеміс посміхнувся.

— Отже, Джульєтта. Це вона нас тут затримала, — він постукав по срібній грудці на руці у Батлера. — Мусиш зателефонувати сестрі. Вона врятувала нам життя.

Хлопець постукав пальцями, та раптом зрозумів, що з ними щось не так. Це були дійсно його пальці, жодних сумнівів. Утім, були вони якісь інші. За мить він зрозумів, що сталося.

Він поміркував над гіпотетичними результатами подорожей між вимірами і дійшов висновку, що оригінал міг зіпсуватися, а таке трапляється, коли комп'ютерну програму дуже часто копіюють. Потoki інформації могли загубитися в ефірі.

Жодного пальця, щоправда, не загубилося, але вказівний на лівій руці був довшим, ніж середній. Або, якщо сказати точніше, вказівний і середній пальці помінялися місцями.

Хлопець кілька разів зігнув і розігнув пальці.

— Гм, — завважив він. — А я унікальний.

— Кому ви розказуєте, — посміхнувся Батлер.

ГЛАВА 2:ДУДА ДЕЙ

Небесне місто, ельфи

КАР'ЄРА Холлі Шорт як приватного детектива складалася не зовсім так, як вона сподівалася. Переважно тому, що за останні кілька місяців ельфійське телебачення присвятило їй навіть не один, а цілих два спецвипуски. Важко лишатися непомітним, коли твоє обличчя час від часу досі з'являється на екрані.

— Пластична операція? — запропонував голос у голові.

І це зовсім не перша ознака божевілля, а її партнер Мульч Діггумс, що звертався до неї через навушник.

— Прошу? — запитала вона в мікрофон — крихітний чіп кольору шкіри, приклеєний до горла.

— От дивлюся на постер з твоїм прославленим обличчям і думаю, що тобі варто зробити пластичну операцію, якщо ми хочемо зберегти бізнес. І я маю на увазі справжній бізнес, а не цю гру в мисливців за головами. Мисливці за головами найгірші з найгірших.

Холлі зітхнула. Партнер має рацію. Навіть злочинцям довіряють більше, ніж мисливцям за головами.

— Кілька імплантів, інша форма носа, — і навіть найкращі друзі тебе не впізнають, — продовжив Мульч Діггумс. — Ти ж і так не королева краси.

— Навіть не думай, — відрізала Холлі. Їй подобалося її обличчя. Воно нагадувало про маму.

— А спрей для шкіри? Можеш пофарбувати її в зелений, замаскуватися під літаючого ельфа.

— Мульче? Ти зайняв позицію? — сердито обірвала його Холлі.

— Так, — відрапортував гном. — Піксі видно?

— Ні, іще не з'явився. Але скоро буде. Тож припини теревенити і приготуйся.

— Гей, ми ж тепер партнери, а не поліцейський і злочинець. Я не мушу вислуховувати твої накази.

— Приготуйся, будь ласка.

— Жодних проблем. Мульч Діггумс, мерзенний мисливець за головами, зв'язок закінчив.

Холлі зітхнула. Інколи вона сумувала за дисципліною Легітимної Ельфійської Поліції. Коли надходив наказ, його виконували. Хоча, якщо чесно, Холлі не раз потрапляла в халепу через те, що не підкорялася наказам. Так довго в ЛЕП вона протрималася лише тому, що заарештувала багато злодіїв. І завдяки своєму ментору, командирі Джуліусові Руту.

Від спогадів стиснулося серце. В тисячний раз відколи загинув Джуліус. Вона могла кілька годин поспіль жити, не думаючи про нього, а тоді раптом знову відчувала втрату. Щоразу як уперше.

Вона пішла з ЛЕП, бо командир, призначений замість Джуліса, звинуватив її у вбивстві свого начальника. Підкорятися такому ельфіві Холлі не хотілося, вона принесла би більше користі Народу, якби кинула ЛЕП. Але тепер їй здавалося, що вона скоїла помилку. Коли вона була капітаном, брала участь у придушенні гоблінської революції, ліквідуванні плану знищення підземної ельфійської культури, поверненні ельфійських технологій, украдених Людиною Бруду із Чикаго. Тепер же вона вистежувала контрабандиста, що втік із-під застави. Не схоже на завдання національного рівня.

— А якщо подовжити гомілки? — перервав її думки Мульч. — За кілька годин станеш вищою.

Холлі посміхнулася. Як би не дратував її новий партнер, настрої він завжди піднімав. А іще гном мав особливі таланти, які сталися в нагоді для нового бізнесу. Досі він користувався ними, лише щоб проникати в будинки і тікати з в'язниці, але тепер він перейшов на бік янголів. Принаймні, так він сам присягався. На жаль, усім ельфам було відомо, чого варті клятви гномів. Вони були не варті навіть того потискання руки, яким скріплялися.

— Може, тобі подовжити мозок? — хмикнула Холлі.

— Смішно, — обурився Мульч. — Запишу до своєї книжечки кмітливих висловлювань.

Холлі спробувала вигадати щось дотепне у відповідь, але тут з'явився їхній клієнт. Сумирний на вигляд піксі, десь півметра заввишки, але щоб переганяти вантажівки з рибою, і не потрібно бути велетнем. Ватажки контрабандистів наймали водіїв і кур'єрів-піксі, бо ті мали такий невинний вигляд. Холлі уже просканувала куртку цього

підсі і знала, що він зовсім не такий невинний, як здається.

Дуда Дей уже понад століття привозив до нелегальних ресторанів живу рибу. В контрабандних колах він був легендою. Мульч, як колишній злочинець, був добре обізнаний з кримінальним фольклором, тож видав Холлі всю потрібну інформацію, якої у файлах ЛЕП навіть не знайшлося б. Наприклад, якось Дуді довелося перетнути Атлантику, де патрулі на кожному кроці, і він зробив це за шість годин, не загубивши жодної рибки.

Заарештував Дуду загін водяних ельфів, але він утік, коли його перевозили з камери попереднього ув'язнення до суду. І тепер Холлі його вистежувала. Винагороди за Дуду Дей вистачило б, щоб сплатити оренду за офіс за шість місяців. За той самий офіс, де на дверях висіла табличка: «Шорт і Діггумс. Приватні детективи».

Дуда Дей вийшов зі своєї кімнати, сердитий на цілий світ. Він застебнув куртку і пішов на південь, до торговельного кварталу. Холлі трималася на двадцять кроків позаду, ховаючи обличчя під каптуром. Ця вулиця вже давно мала дурну славу, але Рада вклала в ремонт мільйони злитків. Через п'ять років тут уже не буде гоблінського гетто. Великі жовті мульти-міксери знімали старі тротуари і замість них клали новісінькі доріжки. Вгорі ельфи з громадської служби знімали зі стелі тунелю перегорілі світлові стрічки і заміняли їх новими молекулярними моделями. Підсі йшов тим самим маршрутом, що й попередні три дні. Прямував по дорозі до найближчої плази, купував у кіоску бляшанку мишачого каррі та квиток до цілодобового кінотеатру. Якщо він і сьогодні зробить те саме, то пробуде всередині принаймні вісім годин.

«Спробую цього не допустити», — подумала Холлі. Вона була рішуче налаштована закінчити цю справу. Але легко не буде. Дуда маленький, але швидкий. Без зброї і зв'язків його майже неможливо впіймати. Майже неможливо, проте був один шанс.

Холлі купила у гнома квиток, сіла за два ряди від свого підопічного. О цій порі кінотеатр був майже пустим. Крім них, тут було ще з п'ятдесят відвідувачів. Більшість навіть окуляри для фільму не надягли. Просто прийшли вбити час між їжею.

Сьогодні без перерви демонстрували трилогію «Пагорби Тайлта», кіноверсію подій, що привели до битви на пагорбах Тайлта, після якої людям удалося загнати ельфів під землю. Остання частина трилогії навіть отримала нагороду кілька років тому. Спецефекти у фільмі були

неперевершені, згодом навіть зробили спеціальну інтерактивну версію, де можна було стати одним із другорядних персонажів.

Холлі дивилася фільм і серце в неї знову боліло. Народ має жити на поверхні, а їм доводиться юрбитися в нашпигованій останніми технологіями печері.

Хвилини із сорок вона спостерігала за подіями на екрані, а тоді пересунулася до проходу і скинула каптур. За часів своєї служби в ЛЕП вона би просто підійшла до піксі і приставила йому б до спини «Нейтрино-3000», але цивільним не дозволялося носити зброю, тож доведеться застосовувати менш ефективну стратегію.

Вона гукнула до піксі через проходи.

— Гей, ви? Ви часом не Дуда Дей?

Піксі підскочив зі стільця, але вищим через це він не став. Він суворо насупив брови і подивився на Холлі.

— Хто ви така?

— ЛЕП, — відповіла Холлі.

Офіційно вона не належала до ЛЕП, тож можна було сказати, що вона видавала себе за поліцейського офіцера.

Дуда примружив око.

— А я вас знаю. Ельфійка. Та, що перемогла гоблінів. Бачив по цифровому. Ви більше не в ЛЕП.

У Холлі закалатало серце. Як добре знову бути в справі. Якою б та справа не була.

— Може й ні, Дуда, але я прийшла по тебе. Хочеш піти тихо?

— І провести кілька століть у в'язниці в Атлантиді? Як думаєте? — сказав Дуда Дей і впав на коліна.

Крихітка-піксі полетів, мов камінь із пращі, пробираючись під сидіннями, повертаючи то ліворуч, то праворуч.

Холлі накинула каптура і побігла до пожежного виходу. Саме туди і прямував Дуда. Гарний злочинець завжди перевіряє аварійні виходи, куди б він не потрапив.

Дуда дістався туди швидше за неї і вискочив за двері, як собака через хвіртку. Холлі тільки і побачила, що синю пляму його комбінезона.

— Ціль рухається, — сказала вона в мікрофон на шиї, що підхоплював кожен звук. — Прямує до тебе.

«Сподіваюся», — подумала Холлі, але вголос цього не сказала.

Теоретично Дуда мав тікати до своєї барлоги — маленької схованки, де було лише ліжко та кондиціонер. Коли піксі туди дістанеться, на нього чекатиме Мульч. Класичний прийом людей-мисливців. Лягай у траву і чекай, доки прилетить пташка. Звісно, якщо ви людина, то ви пташку підстрелюєте і їсте. Дії Мульча будуть не такими фатальними, але не менш огидними.

Холлі трималася близько, але не надто. Вона чула тупотіння маленьких ніг піксі по килиму кінотеатру, але самого його не бачила. Дуже важливо, щоб Дуда повірив, що вона залишилася позаду, бо інакше до барлоги не побіжить. Коли вона служила в ЛЕП, ганятися за підозрюваними не було ніякої потреби. Вона мала доступ до п'яти тисяч камер спостереження по всьому Небесному місту, не кажучи вже про сотні інших гаджетів з арсеналу ЛЕП. А тепер були тільки вони з Мульчем. Чотири ока й особливі таланти гнома.

Двері не встигли зачинитися, а Холлі вже була поруч. За ними на спині лежав сердитий гном, увесь заляпаний смузю з кропиви.

— Маленька дитина, — скаржився він контролеру, — Або піксі. Голова у нього була велика, от і все, що я встиг помітити. Вдарив мене прямо в живіт.

Холлі обійшла парочку і вийшла на вулицю. На умовну вулицю, бо та, власне, була частиною тунелю. Ліхтарі над головою перейшли в режим полуденного сонця. Відстежити маршрут Дуди можна було за хаосом, який він спричиняв. Перекинув кіоск із каррі. Слизька сіро-зелена рідина холонула на бруцатці. А слизькі сіро-зелені кроки тяглися на північ. Досі Дуда діяв саме так, як вони і передбачали.

Холлі протиснулася крізь натовп любителів каррі, не зводячи очей зі слідів піксі.

— Дві хвилини, — сказала вона Мульчеві.

Відповіді не було, та й не повинно було бути, якщо гном зайняв позицію.

Дуда має повернути на найближчу вулицю і бігти до барлога. Наступного разу потрібно вистежувати гнома. Піксі бігають занадто швидко. Ельфійська Рада не дуже шанує мисливців за головами і намагається якомога більше ускладнити їм життя. Про таку штуку, як ліцензія на зброю, навіть і мови не було. Будь-хто зі зброєю в руках і без значка ЛЕП змушений був відпочивати у в'язниці.

Холлі завернула за ріг, очікуючи побачити попереду синю пляму

підсі. Але замість нього побачила десятитонний жовтий мультиміксер, що сунув прямо на неї. Значить, Дуда Дей перестав бути передбачуваним.

— Дарвіт! — вилаялася Холлі і відскочила вбік.

Мультиміксер жував тротуар і викидав його ззаду акуратними брикетиками.

Вона впала на землю, перекотилася і потяглася до кобури з «Нейтрино», що донедавна висіла не стегні. Але намацала лише повітря.

Мультиміксер розвернувся і з шипінням поїхав на неї, немов якийсь механічний хижак юрського періоду. Клацали велетенські пістони, леза перемелювали все, що потрапляло між ними. Подрібнене каміння просувалося до черева машини, іще більше подрібнювалося і фасувалося в брикети.

«Щось це нагадує мені Мульча», — подумала Холлі. Цікаві думки заходять у голову, коли життя в небезпеці.

Вона посунулася назад. Так, міксер великий, але ж повільний і незграбний. Холлі підняла голову до кабіни і побачила там Дуду, що вправно маніпулював важелями. Його руки літали над кнопками і рукоятками, спрямовуючи машину прямо на Холлі.

Навколо було стовпотворіння. Покупці верещали, лунали сирени. Але перейматися усім цим не було часу. Найголовнішим завданням було лишитися живими. Пересічному ельфіві ситуація здалася б жахливою, але за плечима у Холлі було кілька років тренування і служби в ЛЕП. Вона втікала і від більш небезпечних ворогів, ніж мультиміксер.

Але, як виявилось, Холлі помилялася. Мультиміксер був повільним, але деякі його частини були швидшими за блискавку. Наприклад, захисні гребки — дві триметрові сталеві стіни по обидва боки від переднього ротору, що не давали розлітатися уламкам.

Дуда Дей інстинктивно відчув свої переваги і скористався ними. Він розігнався і відкинув гребки. Спрацювали чотири пневматичні насоси, і гребки буквально вгризлися в стіну по обидва боки від Холлі. Вони глибоко увійшли в камінь, сантиметрів на п'ятнадцять.

Упевненість Холлі стекла в черевики. Вона в пастці, і на неї насувається асфальтодробильна машина.

— Крила, — сказала Холлі, але крила були тільки на ЛЕПівському костюмі, а носити його вона вже не мала права.

Гребки підхоплювали вихри, що утворювалися від ротора, і вібрація була просто нестерпною. І Холлі аж зуби розболілися і в очах почало двоїтися. Увесь світ немов викривився. Під ногами леза перемелювали асфальт. Холлі спробувала залізити на гребок ліворуч, але він був добре змащений, і нічого не вийшло. Спроба залізити на гребок праворуч також провалилася. Лишалось єдине — рухатися вперед, але з цим небезпечним ротором хіба то варіант?

Холлі закричала Дуді, може, з рота навіть і слова вилітали. Серед такого шуму і вібрацій не можна було точно сказати. Спалахнули леза, підбираючись ближче. З кожним сантиметром вони вихоплювали шматки асфальту і землі. Вони були вже зовсім поряд. Скоро вона перетвориться на корм для мультимікзера. Він подрібнить її на шматочки, перегонить через себе і викине акуратними брикетиками. Холлі Шорт стане частиною міста в буквальному сенсі.

Нічого не можна було зробити. Нічого. Мульч занадто далеко, щоб допомогти, і навряд чи хтось із цивільних спробував би залізити на величезний міксер, навіть якби знав, що вона може загинути між цими гребками.

Леза наближались. Холлі підвела очі до згенерованого комп'ютером неба. Добре було б померти на поверхні. Відчути тепло сонця на щоці. Як би це було гарно!

І тут ротор зупинився. Холлі обдало землею і камінням зі шлунку мікзера. Кілька камінців подряпали її, але пошкодження були несерйозні.

Вона стерла з обличчя пил і підняла голову. У вухах досі дзвеніло від гуркоту машини, а на очі від пилу навернулися сльози.

На неї із кабінки дивився Дуда. Обличчя у нього було блідим, але сердитим.

— Дайте мені спокій! — крикнув він.

Пошкоджені барабанні перетинки Холлі ледь розібрали слова.

— Просто дайте мені спокій!

І він скотився по драбині і зник. Може, побіг до свого барлогу.

Холлі притулилася до гребка, дозволивши собі трошки перепочити. На подряпинах спалахнули крихітні магічні іскорки, зціляючи шкіру. Магія дісталася і до вух: їх заклало, вони заворушилися і мало не скрутилися в трубочку. Через кілька секунд Холлі знову була в чудовому стані.

Потрібно звідси вибиратися. І шлях був лише один. Через ротор. Повз леза. Холлі обережно торкнулася одного пальцем. На маленькій ранці з'явилася краплинка крові, яку одразу ж усмоктали блакитні магичні іскорки. Якщо вона послизнеться, ці леза розріжуть її на стрічки, і ніякої магії не вистачить, аби зібрати її до купи. Але це був єдиний вихід, інакше доведеться тут сидіти, доки не приїдуть загони ЛЕП. Якби вона лишалася офіцером ЛЕП, то й тоді це спричинило б багато клопоту, а тепер, коли вона на вільних хлібах, її і у в'язницю можуть кинути на кілька місяців, доки суд не вирішить, що з нею робити.

Холлі просунула пальці повз леза, вхопилася за ґрати ротора. Це як по драбині лізти. По гострій, смертельно небезпечній драбині. Вона поставила ногу на нижню поперечку і підтягнулася. Ротор загарчав і прокрутився сантиметрів на п'ятнадцять. Холлі вчепилася в металевий стрижень, бо триматися було безпечніше, ніж відпустити. За два сантиметри від неї затремтіли леза. Потрібно рухатися повільно і плавно. Не можна дозволити жодного хибного руху.

Холлі піднімалася ротором, обережно переступаючи з поперечки на поперечку. Двічі зачепилася пальцями за леза, але рани були несерйозні і швидко загоїлися. Минула ціла вічність повної концентрації, і Холлі піднялася на капот. Він був брудний і гарячий, але принаймні не такий гострий, як язик кентавра.

— Він побіг туди, — пролунав голос знизу.

Холлі подивилася на землю і побачила похмурого гнома у формі міської служби. Він показував на північ.

— Він туди побіг, — повторив гном. — Піксі, що викинув мене з мого мікзера.

Холлі так і витріщилася на огрядного працівника.

— Такий малий піксі викинув тебе?

Гном почервонів.

— Я і сам хотів злізти, але він підставив ногу. — Раптом він забув про зниковілість: — Гей, а чи ви не та Поллі? Поллі Чорт? Так. ЛЕПівська героїня.

Холлі спустилася по драбині.

— Поллі Чорт. Так, це я.

Вона зістрибнула на землю, під черевиками захрустіла асфальтова крихта.

— Мульче, — сказала вона. — Дуда іде до тебе. Будь обережним.

Він набагато небезпечніший, ніж ми уявляли.

Небезпечний? Може і так, а може й ні. Він же не вбив її, хоча й міг це зробити. Здається, у піксі рука не підніметься здійснити вбивство.

Витребеньки Дуди на міксері зчинили чималий переполох. До Плази квапилася транспортна поліція, яку всі називали «колесами», а громадяни квапилися забратися подалі від Плази. Холлі нарахувала щонайменше шість ЛЕПівських магна-байків і два крейсери. Один із офіцерів зіскочив із байка і вхопив її за плече. Холлі швидко опустила голову.

— Ви бачили, що сталося, міс?

Міс? Холлі дуже закортіло добряче розмахнутися і закинути офіцера до найближчого смітника. Але зараз не час для образ, потрібно відвернути його увагу.

— Дякувати богам, ви тут, офіцере, — запричитала вона голосом на октаву вище свого нормального. — Он там, біля мультиміксера. Усюди кров.

— Кров! — зрадів «колесо». — Усюди?

— Абсолютно усюди.

Транспортний офіцер відпустив її плече.

— Дякую, міс. Зараз розберемося.

Він попрямував до мультиміксера, але обернувся.

— Вибачте, міс, — запитав він, бо чомусь обличчя жінки здавалося йому знайомим. — Чи ми не бачилися раніше?

Але ельфійка в каптурі вже зникла.

«Ну і добре, — подумав «колесо». — Піду краще подивлюся на кров».

А Холлі бігла Кришталевою вулицею, хоча квапитися було і не потрібно. Дуда або вирішив, що ситуація надто небезпечна, щоб викривати свій барліг, або що Мульч його вже схопив. У будь-якому разі вона нічого не могла вдіяти. Знову вона пожалкувала про відсутність підтримки ЛЕП. За часів Рекону варто було лише віддати в мікрофон короткий наказ, і всі вулиці поблизу були б уже оточені.

Вона обминула робота-прибиральника і повернула до Кришталевого кварталу, де і був барліг піксі. Вузька вулиця вела до торгівельної плази, тож на ній містилися переважно пункти доставки. Серед них юрмилися приміщення, що здавали під склади.

Холлі здивувалася, коли прямо перед собою побачила Дуду, що рився в кишнях. Мабуть, шукав чіп від дверей. Щось його затримало. Може, йому довелося пробиратися окружними шляхами, щоб не зіткнутися з «колесами»? Що б там не було, вона отримала іще один шанс його впіймати.

Дуда підняв голову, і Холлі йому помахала.

— Доброго ранку! — сказала вона.

Дуда погрозив їй кулаком.

— Тобі більше нема чого робити, ельфійко? Я ж лише кілька рибок перевіз.

Питання прикро вразило Холлі. Хіба це найкращий спосіб допомогти Народу? Командир Рут хотів би від неї чогось більшого. За останні кілька місяців вона скотилася від важливих операцій на по верхні до гонитви за контрабандистами по темних завулках. Куди вже гірше.

Вона підняла відкриті долоні.

— Я не хочу заподіяти тобі нічого поганого, тож не рухайся.

Дуда хмикнув.

— Заподіяти мені погане? Ти? Не зможеш.

— Ні, — погодилася Холлі. — Не я. Він, — і вказала на бруд під ногами Дуди.

— Гм? — Дуда з підозрою придивився, очікуючи пастки.

І підозри його були небезпідставні. Земля під ногами заворушилася і піднялася.

— Що? — підняв одну ногу Дуда.

І він би зійшов із цього місця, якби мав час. Але подальші події відбувалися дуже швидко.

Земля не просто опустилася, її ніби висмоктали з-під Дуди із противним сьорбанням. Із землі показалися зуби, а за ними — величезний рот. Рот належав гномові, що випірнув із-під землі, немов дельфін, випустивши зі своєї філейної частини чималу порцію газів. Зуби зімкнулися навколо Дуди і проковтнули його аж до шії.

Мульч Діггумс, бо то, звісно, був він, повернувся в тунель, прихопивши із собою бідолашного піксі. Дуда, треба зауважити, мав уже не такий задерикуватий вигляд, як секунду тому.

— Г-г-гном? — пробелькотів він. — Я думав, ви не поважаєте закон.

— Зазвичай не поважають. Але Мульч — виняток. Не ображайся, що він сам тобі не відповідає, бо може випадково відкусити тобі голову.

Дуда здригнувся.

— Що це він робить?

— Схоже, облизує тебе. Слина гномів твердішає на повітрі. Щойно він випустить тебе з рота, ти опинишся в твердій шкаралупі, як курча в яйці.

Мульч підморгнув Холлі. Більшого зараз він дозволити собі не міг, але Холлі знала, що протягом іще кількох днів він вихвалитиметься своїми надзвичайними талантами.

Гноми можуть рити багатокілометрові тунелі. Гноми можуть випускати газу і користуватися ними, як реактивним двигуном. Гноми можуть виробляти два літри слини за годину. А що можеш ти? Тільки і маєш, що відоме обличчя, яке заважає нам працювати.

Холлі зазирнула в діру, зачепившись пальцями на ногах за краї.

— Чудово, партнере. Гарна робота. А тепер чи не міг би ти виплюнути нашого втікача?

Мульч із радістю послуховався. Він виплюнув Дуду на асфальт, вибрався сам і закрив щелепи.

— Це огидно, — простогнав Дуда, закутий у слину. — Так смердить.

— Гей, — образився Мульч. — Сморід — не моя провина. Якби ти орендував свій барліг на чистішій вулиці...

— Хіба? А мені здається, що смердить саме від тебе. — Дуда спробував відтворити рукою образливий жест, але на щастя, рука вже не ворушилася.

— Годі вам уже. Припиніть, — утрутилася Холлі. — У нас тридцять хвилин на те, щоб передати цього хлопця в ЛЕП, доки слина не почала м'якшати.

Мульч оглянувся через плече і раптом зблід. Це було помітно навіть під шаром вологої землі. Волосся на бороді нервово заворушилося.

— Знаєш, партнере, — сказав він. — Гадаю, нам ці тридцять хвилин не знадобляться.

Холлі відвернулася від полоненого. Вулицю перекривало з півдюжини ельфів. ЛЕП чи щось таке. Одяг у них був простий, без жодних розпізнавальних знаків. Проте вони були представниками

влади. Важка артилерія вже зайняла потрібну позицію. Холлі з полегшенням помітила, що зброя була націлена не на неї і не на Мультча.

Один із ельфів зробив крок уперед і підняв візор шолома.

— Вітаю, Холлі, — сказала ельфійка. — Ми тебе весь ранок шукаємо. Як справи?

Холлі майже радісно зітхнула. Командир Він'айа, давня підтримка Холлі і Джуліуса Рута. Він'айа відкрила жінкам дорогу в поліцію. За п'ятсот років своєї кар'єри вона пройшла шлях від групи захвату до темного боку Місяця, до вирішального голосу в ельфійській Раді. На додаток, в Академії вона була інструктором Холлі з польотів.

— Добре, Командире, — відповіла Холлі.

Він'айа кивнула на затверділу грудку слини.

— Бачу, ти просто так не сидиш.

— Так. Це Дуда Дей. Контрабандист. Непоганий вилов.

Командир спохмурніла.

— Доведеться тобі його відпустити, Холлі. На нас чекає більша риба.

Холлі поставила ногу на груди Дуди. Не хотілося їй стрибати крізь кільце ЛЕП, навіть за наказом.

— Що за риба?

Він'айа спохмурніла ще більше. Між бровами утворилася глибока складка.

— Ми можемо поговорити про це в машині, капітане? Загін уже прямує сюди.

Капітане? Він'айа звернулася до неї за старим званням. Що відбувається? Якщо загін — це ЛЕП, то хто ж тоді ці ельфи?

— Я вже не довіряю силам так, як раніше, командире. Спочатку ви маєте пояснити хоч щось.

Він'айа зітхнула.

— По-перше, капітане, ми не сила. Принаймні, не та, якою ви нас вважаєте. По-друге, хочете, щоб я щось пояснила? Скажу вам лише два слова. Не здогадуєтесь, що то за слова?

Холлі відразу все зрозуміла. Відчула.

— Артеміс Фаул, — прошепотіла вона.

— Саме так, — підтвердила Він'айа. — Ну а тепер ви і ваш партнер готові йти з нами?

— Де ви припаркувалися? — запитала Холлі.

Вінйайа та її загадкова команда явно мали серйозний бюджет. Це було зрозуміло лише тому, що в них була не зброя, а витвори мистецтва. Транспорт у них був на порядок кращим за звичайні засоби пересування ЛЕП. Холлі з Мульчем звільнили Дуду Дей, приліпили йому до чобота маячок і за кілька секунд уже були пристебнуті ременями безпеки на задньому

сидінні броньованого автомобіля. Полоненими вони не були, але Холлі не могла позбутися враження, що більше своєю долею вона не розпоряджається.

Вінйайа зняла шолом, тряхнула довгим сріблястим волосся. Холлі здивувалася.

Командир посміхнулася.

— Подобається колір? Мало не померла, поки пофарбувала.

— Вам дуже личить.

Мульч підняв палець.

— Вибачте, що перериваю салонну бесіду, але що це за люди? Ви не ЛЕП, можу присягнутися клапаном на своїх штанях.

Вінйайа повернулася до гнома.

— Що ти знаєш про демонів?

Мульч заглянув до холодильника і знайшов там половину курчати і кропив'яне пиво. Звільнив із крижаного полону їх обох.

— Про демонів? Небагато. Ніколи жодного не бачив.

— А ви, Холлі? Що ви пам'ятаєте про них зі школи?

Холлі була заінтригована. Куди веде ця розмова? Це якась перевірка? Вона пригадала уроки з історії в Поліцейській Академії.

— Демони. Десята родина дельфійського Народу. Десять тисяч років тому, після битви Тайлта вони відмовилися спустатися під землю, і вирішили розташувати свій острів поза часом і жити там в ізоляції.

Вінйайа кивнула.

— Дуже добре. Отже вони зібрали коло зі своїх цілителів і наклали закляття на острів Гібрас.

— Вони зникли з лиця землі, — процитував Мульч, — і більше ніхто їх не бачив.

— Не зовсім так. Дехто інколи з ними зустрічався. Один раз зовсім нещодавно. Здогадуєшся хто?

— Артеміс, — в один голос сказали Холлі з Мульчем.

— Саме так. Якимось йому вдалося передбачити те, що не вдавалося

нам. Ми знали коли, але трохи не вгадали де. Помилилися на кілька метрів.

Холлі так і подалася вперед. Зацікавлена. Готова повернутися до гри.

— Чи вдалося зняти Артеміса?

— Не зовсім, — загадково відповіла Він'айа. — Якщо ви не проти, я залишу пояснення знанішому фахівцеві, ніж я. Він розкаже все спочатку.

Більше вона нічого так і не сказала. Не дуже приємно.

Великим терпінням Мульч не відрізнявся.

— Що? Ви так просто підете подрімаєте? Ну ж бо, Він'айа, розкажіть нам, що утнув малий Артї?

Але Він'айа навіть оком не мигнула.

— Заспокойтеся, містере Діггумсе. Випийте ще кропив'яного пива чи джерельної води. — Вона дістала з холодильника дві пляшки і простягнула одну Мульчу.

Мульч уважно роздивився етикетку.

— «Дер'єр»? Ні, дякую. Знаєте, як вони туди бульбашок напускають?

На губах у Він'айї, мов примара, промайнула посмішка.

— Я думала, вона від природи насичена вуглекислотою.

— Я і сам так уважав, доки у в'язниці не потрапив на роботи на фабрику «Дер'єр». Вони усіх в'язнів-гномів до себе забирають. Кожному пропонують підписку про нерозголошення.

Він'айа зацікавилася.

— Продовжуйте. Як же вони роблять ці бульбашки?

Мульч постукав по носу.

— Не можу сказати. Бо порушу договір. Скажу лише, що потрібна велика кількість води і кілька гномів, що... е-е... — Мульч показав пальцем на свій зад. — ...водночас використовують свої природні здібності.

Він'айа з огидою повернула пляшку в холодильник.

Холлі сиділа у своєму зручному селевому кріслі і з задоволенням слухала чергову казочку Мульча, але з голови не йшла думка. Вона прекрасно розуміла, що командир Він'айа свідомо не відповіла на запитання гнома. *Хто ці ельфи?*

За десять секунд вона отримала відповідь.

— Прошу до Восьмої Секції Штаб-квартири, — сказала Він'айа. — Прошу вибачити за театральні ефекти; не так уже й часто нам доводиться справляти враження.

Щось Холлі не відчувала себе занадто враженою. Вони зупинилися на парковці за кілька кварталів від Поліцейської Плази. Довгий броньований автомобіль піднявся по стіні аж до сьомого поверху під дахом. Водій припаркувався у найвіддаленішому і найтемнішому місці й вимкнув двигун.

Кілька секунд вони сиділи у вологій темряві і слухали, як зі сталактитів під дахом скрапує вода.

— Ого, — сказав Мульч. — Це щось. Гадаю, ви на цю тачку купу грошей витратили.

Водій швидко просканував приміщення, все було чисто. Тоді взяв із панелі керування інфрачервоний сканер і спрямував його прямо на дах над головою.

— Каміння, яким можна управляти дистанційно, — сухо прокоментував Мульч, зрадівши можливості попрактикуватися в сарказмі.

Він'айа не відповіла — не було потреби. Від того, що трапилося далі, Мульч стулив рота і мало не вискочив із крісла. Паркувальний майданчик швидко піднявся і катапультивав автомобіль прямо на скелю вгорі. Скеля навіть не ворухнулася. І Холлі не сумнівалася, що коли скеля стрінеться з металом, переможе саме скеля. Звісно, в тому, що Він'айа привезла їх сюди лише заради того, щоб вони розбилися, не було ніякого сенсу. Але думати не було часу, бо за секунду автомобіль розчавить тверда нелюб'язна скеля.

Але скеля не була ані твердою, ані нелюб'язною. Вона була цифровою. Вони пролетіли крізь невеличкий порт, убудований у скелю.

— Голограма, — видихнула Холлі.

Він'айа підморгнула Мульчу.

— Каміння, яким можна управляти дистанційно, — сказала вона, відчинила задні двері і вийшла в коридор з кондиціонованим повітрям. — Уся штаб-квартира висічена у скелі. Власне, тут уже була досить велика печера. Ми просто з допомогою лазерів додали ще кілька кімнат. Пробачте за всю цю таємничість, але дуже важливо, щоб те, що ми робимо у Восьмій Секції, залишалось таємницею.

Холлі пройшла за командиром крізь автоматичні двері у вузький

коридор. На кожному кроці стояли сенсори і камери, і Холлі зрозуміла, що, доки вони дійдуть до кінця коридора, її перевірять принаймні дюжину разів.

Вінйайа занурила руку в пластину з рідкого металу в центрі дверей.

— Поточковий метал, — пояснила вона, виймаючи руку. — Він містить наносенсори. Пройти крізь двері несанкціоновано неможливо. Наносенсори зчитують геть усе, від відбитків до ДНК. Навіть якщо хтось відріже мені руку і занурить у метал, сенсори помітять відсутність пульсу.

Холлі схрестила руки на грудях.

— Уся параноя в одному місці. Здається, я знаю, хто у вас технічний консультант.

Двері відсунулися, і перед ними опинився саме той, кого Холлі й очікувала побачити.

— Фоулі, — ніжно сказала вона і кинулася до нього.

Фоулі ласкаво обійняв її і від задоволення зацокав задніми копитами.

— Холлі, — сказав він, трохи її відсунувши. — Як справи?

— Багато роботи, — відповіла Холлі.

Кентавр нахмурився.

— Щось ти схудла.

— Ти, як не дивно, теж, — розсміялася Холлі.

Відколи вона його востаннє бачила, Фоулі дійсно схуд. І шкіра в нього стала сяючою і доглянутою.

Холлі потріпала його по спині.

— Гм-м, — пробурмотіла вона, — Ти користуєшся кондиціонером, не носиш капелюшки з фольги, що захищають мозок... Тільки не кажи, що в твоєму житті з'явилася якась кентавриха.

Фоулі почервонів.

— Іще рано говорити, але я сподіваюся.

Кімната від стелі до підлоги була набита електронікою. Деякі прибори були вбудовані і в підлогу, і в стелю, як, наприклад, велетенський газовий екран чи напрочуд реалістичне цифрове небо.

Фоулі дуже пишався тим, що тут було.

— У Восьмої Секції непоганий бюджет. Я отримую все найкраще.

— А як твоя стара робота?

Кентавр спохмурнів.

— Я намагався працювати із Сулом, але нічого не вийшло. Він зруйнував усе, що збудував командир Рут. Восьма Секція завербувала мене на вечірці для самотніх сердець. Вони зробили мені пропозицію, і я її прийняв. Тут мене обожнюють, не кажучи вже про велику зарплатню.

Мульч сунув свого носа в кожну шпаринку в кімнаті та розчаровано помітив, що в ній немає і крихітки їжі.

— І на мишаче каррі ти не витрачаєш жодної копійчини?

Фоулі скептично оглянув вкритого брудом гнома.

— Ні. Але в нас є душ. Ти ж знаєш, що це таке, Мульче?

У гнома аж борода наїжачилась.

— Знаю. І можу зрозуміти, що переді мною віслюк, щойно його побачу.

Між ними встала Холлі.

— Заспокойтеся обидва. Навіщо починати те, що лишилося в минулому? Давайте утримаємося від традиційних образ, доки не дізнаємося, де ми і чому ми тут.

Мульч задоволено опустився на кремову кушетку, прекрасно усвідомлюючи, що від брудного одягу на оббивці лишаться плями. Холлі сіла поруч, але не дуже близько.

Фоулі активував монітор на стіні і легенько торкнувся до нього, щоб відкрити потрібну програму.

— Подобаються мені ці газові екрани, — фиркнув він. — Електричні імпульси нагрівають частки до різної температури, і гази змінюють колір, утворюючи зображення. Звісно, усе набагато складніше, але я ж простим злодіям пояснюю.

— З мене зняли усі звинувачення, — заперечив Мульч, — як тобі добре відомо.

— Звинувачення не зняли, — вказав Фоулі. — їх просто визнали недоведеними. А це зовсім різні речі.

— Такі ж різні, як і кентавр із віслюком.

Холлі зітхнула. Майже як за старих добрих часів. Фоулі був технічним консультантом ЛЕП і допомагав їм у багатьох операціях, а Мульч став їхнім вимушеним помічником. Незнайомцю важко було б повірити, що насправді гном і кентавр — добрі друзі. Здається, саме таким чином самці усіх видів демонструють прихильність один до одного.

На екрані висвітилося зображення демона в натуральну величину. Замість очей у нього були щілини, а кінчики вух вінчалися шипами.

Мульч аж підстрибнув.

— Дарвіт!

— Заспокойся, — сказав Фоулі. — Картинка згенерована комп'ютером. Хоча якість неперевершена, можеш мені повірити. — Кентавр збільшив обличчя на весь екран. — Дорослий демон-самець. Після деформації.

— Після деформації?

— Так, Холлі. Демони ростуть не так, як інші ельфи. Вони дуже милі, доки не настане період статевого дозрівання. І тоді їхні тіла переживають болючий спазм, деформацію. Через вісім-десять годин вони з'являються із кокона слизу от такими демонами. До цього вони лише маленькі бісенята. Усі, крім цілителів. Ті не проходять деформацію. Замість цього у них розквітає магія. Але я їм не заздрю. Бо замість прищів і зміни настрою у цілителя в період статевого дозрівання з пальців так і сиплються блискавки. Якщо пощастить.

— А якщо не пощастить? І чому нас це повинно цікавити? — перервав його Мульч.

— Нас це повинно цікавити, бо якийсь демон нещодавно вискочив прямо в Європі, і ми не перші до нього дісталися.

— Це ми вже чули. Отже, демони повертаються з Гібрасу?

— Можливо, Холлі. — Фоулі постукав по екрану, і той розділився на маленькі секції. В кожній було зображення демона. — Ці демони матеріалізувалися на мить за останні п'ять століть. На щастя, жодний не лишився так довго, щоб його впіймали Люди Бруду. — Фоулі виділив четверту картинку. — Моєму

предкові вдалося утримати цього на дванадцять годин. На ньому був срібний медальйон, і саме був повний місяць.

— То, мабуть, були особливі умови, — сказав Мульч.

Фоулі зітхнув.

— Чи ти в школі нічого не вчив? Демони — унікальні створіння на Землі. Їхній острів, Гібрас, — велетенський уламок Місяця, що прилетів іще в тріасовому періоді, коли Місяць зіштовхнувся з метеоритом. З ельфійських малюнків у печерах і віртуальних моделей можна зрозуміти, що цей уламок потрапив у потік магми, так і прикипів до поверхні Землі. Демони — нащадки місячних мікроорганізмів, що жили

всередині того уламка. Вони дуже чутливі до місячного тяжіння і навіть левітують при повному Місяці. І саме це тяжіння витягує їх з нашого виміру. Вони мають носити срібло, аби встояти проти місячної сили. Срібло — найефективніший засіб утриматися в якомусь вимірі. Золото теж допомагає, але іноді можна втратити шматочки себе.

— Ну, скажімо, ми віримо в усі ці дурниці про різні виміри і місячне тяжіння, — сказав Мульч, аби не погоджуватися з Фоулі. — Яке ми маємо до цього відношення?

— Маємо, — огризнувся Фоулі. — Якщо люди впіймають демона, за ким, на твою думку, вони полюватимуть після цього?

Знову заговорила Він'айа.

— Ось чому п'ятсот років тому голова Ради Нан Бурде заснувала Восьму Секцію, щоб моніторити активність демонів. На щастя, Бурде була мільярдеркою, і коли вона померла, лишила увесь спадок Восьмій Секції. Саме тому тут усе таке вражаюче. Ми дуже малий підрозділ ЛЕП, але маємо все найкраще. З роками ми почали виконувати таємні місії, занадто делікатні, щоб довіряти їх звичайним підрозділам ЛЕП. Але демонологія лишається нашим пріоритетом. Уже п'ять століть найкращі голови вивчають тексти давніх демонів, намагаючись передбачити, де з'явиться наступний з них. Зазвичай наші розрахунки правильні, і ми тримаємо ситуацію під контролем. Але дванадцять годин тому в Барселоні щось скоїлося.

— Що скоїлося? — вперше запитав щось розумне Мульч.

Фоулі відкрив на моніторі ще одну папку. Більшість малюнків у ній були білі.

— Ось що скоїлося.

Мульч витріщився на зображення.

— Локальна завірюха?

Фоулі похитав пальцем.

— Присягаюся, як би я сам не любив пожартувати, я б викинув тебе звідси, піддавши копитом під славетний зад.

Мульч прийняв комплімент, милостиво кивнувши головою.

— Ні, це не локальна завірюха. Це стирання. Хтось заблокував наші скопи.

Холлі похитала головою. Скопами називали приховані радіолокатори, підключені до людських супутників.

— Отже, можна зробити висновок, що б там не відбулося в тій

локальній завірюсі, воно було досить незвичне, тому що Люди Бруду дуже хочуть це приховати.

На екрані люди розбігалися від білої зони, і автомобілі врізалися в стіни.

— Людські новини повідомляють, що кілька свідків бачили, як з повітря на кілька секунд матеріалізувалась істота, схожа на ящірку. Звісно, світлин немає. Я вирахував появу демона, але вважав, що це буде метра на три ліворуч, і саме там ми налаштували проектор деформації світла. На жаль, хоча час був правильним, місце було не те. А от у того, хто подумав про стирання сигналу, з розрахунками було все гаразд.

— Отже, Артеміс нас урятував, — зауважила Холлі.

Він'айа здивувалася:

— Урятував? Як?

— Якби не ці перешкоди, про нашого демона вже говорили б усі в Інтернеті. Ти ж і сам думаєш, що перешкоди — справа рук Артеміса.

Фоулі посміхнувся, задоволений власною хитрістю.

— Малий Арті гадає, що може мене обхитрувати. Він знає, що ЛЕП стежить за кожним його кроком.

— Хоча він і обіцяв не робити нічого поганого, — додала Холлі.

Фоулі проігнорував її слова.

— Тож Артеміс послав до Бразилії та Фінляндії людину, що відволіче нас, але ми стежили за всіма. І повір, мені це далось в копійчину.

Мульч застогнав.

— Мене зараз або знудить, або я засну. Або і те, й інше.

Він'айа стукнула кулаком по долоні.

— Так, досить із мене цього гнома. Киньте його до камери на кілька днів.

— Ви не можете цього зробити, — заперечив гном.

Він'айа недобре посміхнулася:

— Іще як можу. Ти не повіриш, яку владу має Восьма Секція. Тож замовкни, або слухатимеш власну луну в камері зі сталевими стінами.

Мульч закрив рота на замок і викинув ключа.

— Ми знаємо, що Артеміс був у Барселоні, — продовжив Фоулі. — І знаємо, що демон з'являвся. Хлопець був і в кількох інших місцях, де могла матеріалізуватися ця істота, але нічого не сталося. Він щось

задумав.

— Чи можна бути в цьому переконаним? — запитала Холлі.

— Можна, — відповів Фоулі. Він постукав по екрану і збільшив секцію з дахом Каса Міла.

Холлі кілька хвилин дивилася на зображення, намагаючись знайти щось незвичне.

— Це будинок, спроектований Гауді, — підказав Фоулі. — Тобі подобається Гауді? Він дуже полюбляв мозаїку.

Холлі придивилася уважніше.

— О господи, — раптом сказала вона. — Не може бути.

— Але є, — розсміявся Фоулі, збільшивши частину мозаїчного полотна. На ній було дві фігури, що спускалися з неба. Одна була явно демоном, а інша — Артемісом Фаулом.

— Це неможливо. Будинку більше ста років.

— Час — ключ до всього, — відповів Фоулі. — Гібрас підняли над часом. Демон, якого стягнуло з острова, мандрує сторіччями, немов кочівник у часі. Тож демон прихопив Артеміса із собою. Може, їх і побачив хтось із помічників Гауді чи навіть сам архітектор.

Холлі зблідла.

— Ти хочеш сказати, що Артеміс...

— Ні, ні. Артеміс удома в ліжку. Ми відвели супутник з орбіти, аби стежити за ним двадцять чотири години на добу сім днів на тиждень.

— Як це можливо?

Фоулі промовчав, тож на запитання відповіла Він'айа.

— Розкажу я, бо Фоулі не подобається в цьому зізнаватися. Ми не знаємо, Холлі. Ця справа поставила багато питань, відповідей на які немає. Тому ви нам і потрібні.

— Що ми можемо зробити? Я ж зовсім нічого не знаю про демонів.

Він'айа кивнула.

— Так, проте багато знаєш про Артеміса Фаула. Мені здається, ви підтримуєте зв'язок.

Фоулі відкашлявся і відкрив аудіофайл.

— Гей, Артемісе, — сказав голос Холлі. — У мене проблемка, і ти можеш допомогти.

— Буду радий, Холлі, — відповів голос Артеміса. — Сподіваюся, щось складне.

— Це пов'язано з піксі, якого ми вистежуємо, але він парубок

моторний.

Фоулі вимкнув запис.

— Зв'язок ви точно підтримуєте.

Холлі сором'язливо посміхнулася, сподіваючись, що ніхто не поцікавиться, звідки в Артеміса ельфійський комунікатор.

— Гарзд. Інколи я йому телефоную. Щоб не випускати з виду. Заради загального добра.

— Це твоя справа, — покивала головою Він'айа, — але нам потрібно, щоб ти з ним зв'язалася. Вирушай не поверхню і дізнайся, як йому вдалося з такою точністю передбачити появу демона. Згідно з розрахунками Фоулі демона іще шість тижнів не буде, але нам би хотілося точно знати, де він може вискочити.

Холлі поміркувала.

— З якими повноваженнями я звертатимусь до Артеміса?

— Ви капітан, ваше старе звання. Звісно, тепер ви працюватимете на Восьму Секцію. Усе, що ви робитимете для нас, має лишитися в таємниці.

— Шпигун?

— Шпигун, але з дуже щедрими понаднормовими і медичною страховкою.

Холлі кивнула на Мультча.

— А мій партнер?

Гном скочив на ноги.

— Я не хочу бути шпигуном. Занадто небезпечно, — підморгнув він Фоулі. — Але можу бути консультантом. За винагородження.

Він'айа спохмурніла.

— Ми не можемо гарантувати Діггумсу візу на поверхню.

Мультч знизав плечима.

— Ну і добре. Поверхня мені не подобається. Занадто близько до сонця, а шкіра в мене чутлива.

— Але ми можемо компенсувати втрату роботи.

— Не знаю, чи я готова знову надягти форму, — зітхнула Холлі. — Мені подобається працювати з Мультчем.

— Можемо вважати цю місію випробним терміном. Зроби це для нас. Побачиш, чи подобається тобі те, як ми працюємо.

Холлі вагалася.

— А якого кольору форма?

— Матовий чорний, — посміхнулася Вінйайа.

— Гаразд, — сказала Холлі. — Згодна.

Фоулі знову її обійняв.

— Я знав, що ти погодишся. Знав. Холлі Шорт ніколи не відмовиться від пригоди. Так їм і казав.

Вінйайа віддала честь.

— Вітаємо на борту, капітане Шорт. Фоулі закінчить усі формальності й видасть усе необхідне обладнання. Прошу встановити контакт з об'єктом якомога швидше.

Холлі відсалютувала у відповідь.

— Так, командире. Дякую, командире.

— А тепер прошу мене вибачити, маю поговорити з піксі, якого нам удалося ввести до гоблінської тріади. Він шість місяців носив костюм із луски і тепер переживає кризу особистості.

Вінйайа тряхнула срібною гривною і зникла. Лише двері зачинилися за нею ледь чутно.

Фоулі потягнув Холлі з крісла.

— Мені так багато потрібно тобі показати, — радісно заторохкотів він. — Ельфи тут дуже чемні, але трохи меркантильні. Вони будуть охати й ахати, але ніхто не буде з тобою таким щирим, як я. У нас є власний порт для транспортерів. А яке обладнання! Ти не повіриш! Зачекай, от побачиш новий мерехтливий костюм. А шолом! Холлі, ця штука дорогу додому сама знайде. Я вбудував туди міні-рушії. Літати шолом не може, але може підстрибувати, якщо потрібно. Геніальна річ!

Мульч затулив вуха.

— Старий Фоулі. Скромний до непристойності.

Фоулі удав, що хоче штовхнути Мульча копитом, але в останню мить зупинився.

— Притримай язика, Діггумсе. Я можу вдарити будь-якої миті. Не забувай, що я наполовину звір.

Мульч відвів копито пальцем.

— Ой, не можу, — поскаржився він. — Скільки мелодраматизму!

Фоулі знову повернувся до свого дорогоцінного екрана. Він вибрав і збільшив зображення острова Гібраса.

— Знаю, усе це схоже на теорію змови, і ти вважаєш, що я роблю анаконду із хробака. Але повір, десь на цьому острові перебуває демон, який і не підозрює, що йому доведеться здійснити подорож на Землю й

ускладнити нам життя.

Холлі підійшла ближче до екрана. І де ж він є, той демон? Чи уявляє він, що скоро його висмикне зі звичного виміру і вкине до іншого?

Але так сталося, що обидва питання Холлі були неправильні. По-перше, демон, про якого йшлося, був не зовсім демоном. Так, бісеня. А по-друге, важко було сказати, що бісеня нічого не підозрює. Власне, йому дуже кортіло відвідати Землю.

ГЛАВА 3: ПЕРШІ ВРАЖЕННЯ

Острів Гібрас, Чистилище

ЯКОСЬ уночі бісеняті Номер Один снилося, що воно перетворилося на демона. Воно бачило уві сні свої вигнуті й гострі роги. Шкіра у нього була грубою і міцною, а пазурі такими гострими, що легко розідрали б дикого кабана. Йому снилися й інші демони, що вклонялися перед ним, а тоді розбігалися, щоб він не покалічив їх, коли буде корчитись у спазмах.

Сон тієї ночі був просто чудовий, та коли настав час прокидатися, бісеня знову було бісеням. Звісно, технічно то була не ніч. Небо над Гібрасом завжди пофарбоване рожевим сяйвом світанку. Але Номер Один уважав час спочинку ніччю, хоча ніколи її не бачив.

Бісеня швидко вдяглося і побігло до передпокою поглянути на своє відображення у дзеркалі — раптом уві сні відбулася деформація? Але нічого не змінилося. Та ж невиразна постать, що і завжди. Стовідсоткове бісеня.

— Гр-р-р, — сказав Номер Один своєму віддзеркаленню. Але на бісеня у дзеркалі це не справило жодного враження. А коли воно й себе самого налякати не може, то ніяке воно не жахливе створіння, і можна хіба йти няньчити малюків-бісенят.

Проте деякий потенціал у дзеркалі розгледіти можна було. Номер Один мав таку саму структуру скелета, що і справжній демон. На зріст — із вівцю, якщо посадити ту на хвіст. Шкіра сіра, як місячний пилок, з краплинками згрубіlostей. На грудях в'ються спіраллю руни, потім піднімаються по шиї та перетинають лоб. Очі яскраво-руді, а в лінії щелеп навіть щось шляхетне, принаймні, так йому вважалося, хоча інші казали, що нижня занадто висувається вперед. Дві руки, трохи довші, ніж у людської дитини десяти років, і дві ноги, трохи коротші, ніж дитячі. Пальці: вісім на руках і вісім на ногах. Нічого дивного. Один хвіст, коротенький, щоправда, але ідеально підходящий для колупання дірок під час полювання на хробаків. Типове бісеня. Але у свої чотирнадцять років воно було найстаршим бісеням на Гібрасі. Майже

чотирнадцять. Важко бути точним, коли навколо завжди світанок. Година сили, як називали його цілителі до того, як їх усмоктало в глибини холодного всесвіту. Година сили. Дуже цікаво.

Демон Гадлі Шрівелінгтон Бассет був на шість місяців молодший від Номера Один, але деформацію вже пройшов. Зараз він прямував коридором до ванної. Роги в демона грізно стирчали в різні боки, а на вухах було аж по чотири шипи. Гадлі подобалося демонструвати бісенятам свою нову демонічну зовнішність. Узагалі, демони навіть не повинні заходити до помешкань бісенят, але Бассет не квапився йти геть.

— Гей, бісе, — гукнув він, ляснувши Номера Один по спині рушником. Звук вийшов різкий і неприємний. — Чи не збираєшся деформуватися? Може, розсердити тебе як слід?

Ще один удар, але Номер Один не розсердився. Просто занервував. А нервувати його змушувало геть усе. У цьому й полягала проблема.

Час змінити тему розмови.

— Доброго ранку, Бассете. Чудові вуха.

— Знаю, — сказав Гадлі та по черзі доторкнувся до всіх шипів. — Уже чотири, і здається, скоро п'ятий вилізе. У самого Аббота лише шість.

Леон Аббот — герой Гібрасу. Самопроголошений рятівник демонів.

Гадлі знову ляснув Номера Один рушником.

— Бісе, невже тобі не боляче дивитися у дзеркало? Мені от боляче тебе бачити.

Він уперся руками в боки, закинув голову назад і зареготав. Дуже драматично. Можна було подумати, що це артист за кулісами репетирує сценку.

— Гей, Бассете. А на тобі срібла немає.

Регіт припинився, змінився на булькання. Шрівелінгтон Бассет кинувся коридором, забувши про жарти. Номер Один уважав, що лякання людей до півсмерті не має приносити задоволення, воно, як правило, і не приносило. Але Бассет — виняток. Для демона чи бісеняти срібло не якась там модна примха. Його відсутність може стати фатальною, і навіть гірше. На демона може чекати вічність болю. Це правило спрацьовувало тільки біля кратера вулкана, але, на щастя, Бассет так перелякався, що геть про це забув.

Номер Один шмигнув до спальні старших бісенят, сподіваючись, що сусіди іще хропуть. Не пощастило. Вони вже терли очі та шукали ціль для жартів, і нею був саме він. Номер Один був тут найстаршим — не було більше жодного бісеняти, що дожило до чотирнадцяти років і не деформувалося. Скоро він перетвориться на безнадійного перестарка. Вночі ноги в нього звисали з ліжка, а ковдра ледь прикривала руни на грудях.

— Гей, Малий, — гукнув один, — Чи не збираєшся деформуватися сьогодні? Чи скоріше в мене під пахвами виростуть квіти?

— Перевірю завтра твої пахви, — зареготав інший.

Знову образи. Цього разу від пари дванадцятирічних бісенят, які вже так набрякли, що, мабуть, переживуть деформацію ще до початку занять. Утім, вони мають рацію. Він би також на квіти поставив.

Малий — так його називали. Справжніх імен не було, аж допоки вони не ставали демонами. Лише тоді вибирали для них імена із священних текстів. Доти він був лише Номером Один, або Малим.

Бісеня добродушно посміхнулося. Навіщо виступати проти сусідів? Хоча вони зараз і малі, завтра можуть стати великими.

— Я відчуваю, як у мені набухає сила, — сказав він, напруживши біцепси. — Сьогодні мій день.

Усі оживилися. Завтра їх, може, вже і в кімнаті не буде. Після деформації демонів переводили до пристойного житла, а можливості в Гібрасі були безмежні.

— Хто ми ненавидимо? — крикнув хтось.

— Людей! — пролунало у відповідь.

І наступної хвилини усі вже вили у стелю. Бісеня Номер Один приєдналося до загального хору, але без особливого бажання.

«Не можна казати “Хто ми ненавидимо”, — думав він. — Потрібно казати “кого”».

Але зараз не кращий час, щоб піднімати цю тему.

Бісова школа

Інколи Номеру Один хотілося знати, хто його мама. Не дуже демонське бажання, тож він тримав його при собі. Демони народжуються рівними і всього в житті домагаються своїми зубами і пазурами. Щойно самиця відкладає яйце, його кладуть у кошика зі

збагаченою мінералами багнукою і лишують у теплому місці. Бісенята не знають своєї власної родини, тож їхні родичі геть усі біси.

Та бували дні, коли самооцінка падала, і тоді Номер Один дорогою до школи з тугою поглядав у бік жіночого відділення і думав, яка ж із них його мама.

Була там одна демонія з такими самими черво-ними плямами, як у нього, і добрим обличчям. Вона часто посміхалася йому через стіну. Вона шукала свого сина, раптом зрозумів Номер Один. І відтоді він почав посміхатися у відповідь. Можна було уявити, що вони знайшли одне одного.

У Номера Один ніколи не виникало відчуття спільності. Він з болем згадував час, коли прокидався і з нетерпінням чекав майбутнього. Той день так і не настав, здається, і не настане, принаймні доки вони живуть у чистилищі. Нічого не зміниться. Бо не може змінитися. Хоча це не зовсім правда. Може статися ще гірше.

Школа для бісенят розташувалася в низенькому кам'яному будинку з поганою вентиляцією і майже без світла. Ідеальні умови для багатьох дітлахів. Від смороду і диму вони ставали агресивними, характер їхній міцнішав.

Номеру Один хотілося світла і свіжого повітря. Він дуже відрізнявся від решти, немов новенька стрілочка на компасі. Чи стара. Номер Один часто розмірковував, чи не цілитель він. Так, цілительів серед демонів не було, відколи вони піднялися над часом, та може, він перший, і саме тому так відрізняється від інших. Номер Один спробував поділитися цією теорією з майстром Роулі, але вчитель схопив його за вухо і послав копати черв'яків для інших бісенят.

І ще одне. Чому не можна, хоча б разочок, спробувати приготовану їжу? Чи є щось погане в м'якенькому рагу чи в дрібці спецій? Чому всім так подобається давитися їжею, коли вона ще й ворухитися не припинила?

Як завжди, Номер Один спізнився до школи. Дюжина інших бісенят уже сиділа в залі. Вони мріяли про полювання, здирання шкіри, обробку туш і про можливу деформацію. Номер Один особливих надій не плекав. Може, сьогодні і настане його день, але він дуже в цьому сумнівався. Деформування викликала жага крові, а завдавати болю іншим істотам Номеру Один аж ніяк не хотілося. Він навіть жалів кроликів, яких їв, і йому навіть снилося, як його переслідують їхні

маленькі білі привиди.

Майстер Роулі сидів на лавці та гострив меча. Час від часу він відсікав від лави тріску і гарчав від задоволення. На столі перед ним лежала різноманітна зброя для рубання, пиляння і різання. І, звісно, книга. Копія «Маєтку леді Хітерінгтон Сміт». Її приніс Леон Аббот зі Старого Світу. Книга, яка їх усіх урятує, якщо вірити Абботу.

Коли Роулі загострив лезо, він стукнув по лаві рукояткою меча.

— Сідайте! — гримнув він на бісенят. — І швидше, кучка смердючого кролячого лайна. Бо я маю свіжезагостреного меча, і мені аж кортить його випробувати.

Бісенята кинулися до своїх місць. Рубати Роулі не стане, а от палкою отримати по спині можна запросто. А може, таки і рубане.

Номер Один притулився з краєчку четвертого ряду. «Май крутий вигляд, — наказав він собі. — Посміхнися презирливо. Ти ж біс!»

Роулі встромив лезо меча в дерево і лишив його. Бісенята загули. Вражаюче! А Номер Один тільки і подумав: «Вихваляється». І ще: «Зіпсував лавку».

— Ну, свинячі помиї, — сказав Роулі. — Ви ж хочете бути демонами, так?

— Так, майстре Роулі! — проревіли бісенята.

— Думаєте, маєте все, що для цього потрібно?

— Так, майстре Роулі!

Роулі широко розвів мускулісті руки. Відкинув назад зелену голову і прогарчав:

— Ну, то я готовий почути!

Бісенята заверещали і затупотіли, застукали по партах зброєю і почали плескати одне одного по плечах. Номер Один унікав ударів, наскільки це було можливо, і щосили намагався удавати із себе розлюченого. Нелегка справа.

Нарешті Роулі їх заспокоїв.

— Ну, побачимо. Сьогодні для деяких із вас великий день, а от для інших — іще один день ганьби і полювання на хробаків із жінками, — повернувся він до Номера Один. — Але спочатку маємо закінчити свої справи.

Бісенята знову загули.

— Саме так, дівчатка. Час історії. Ані полювання, ані їжі, лише знання, — низав своїми вузлуватими плечима Роулі. — Згаяний час,

якщо хочете знати мою думку. Але тут я підкоряюся правилам.

— Так, майстре Роулі, — пролунав голос від порогу. — Ви підкоряєтесь правилам.

Голос належав самому Леонові Абботу, який вирішив улаштувати сюрприз, зазирнувши до школи. Аббота негайно оточили захоплені бісенята, благаючи потріпати їх за вушко чи дозволити торкнутися меча.

Аббот якийсь час насолоджувався захопленням малечі, але скоро їх відсунув. Він відштовхнув Роулі від стола і зачекав, доки не настане тиша. Довго чекати не довелося. Аббот був доволі імпозантним, навіть якщо не знати про його минуле. Майже п'ять футів на зріст, із крутими баранячими рогами посеред лоба. Весь торс і лоб укривала ороговіла луска яскраво-червоного кольору. Справляє враження, і, звісно, пробити її не можна. Можна цілий день лупцювати сокирою по грудях Аббота і нічого не добитися. У нього навіть був улюблений прикол на вечірках: підбурити якогось бідолаху накинутися на нього.

Аббот відкинув плаща із сиром'ятної шкіри і вдарив себе в груди.

— Ну, хто хоче спробувати?

Кілька бісенят мало не пережили деформацію.

— Ставайте в чергу, панянки, — сказав Роулі, зробивши вигляд, що він контролює ситуацію.

Бісенята кинулися до героя і почали лупцювати його кулаками, ногами і лобами. Як горохом об стіну. Аббот лишився задоволеним.

«Дурні, — подумав Номер Один. — Немов у них щось вийде».

Власне, у Номера Один була своя теорія щодо луски. Кілька років тому він грався з дитячою лускою, що лишилася після линьки, і помітив, що вона складалася з кількох дюжин шарів, отже, пробити її під кутом дев'яносто градусів майже неможливо, а от якщо бити під кутом чимось гарячим...

— А ти, Малий?

Думки Номера Один перервав пронизливий регіт однокласників.

Бісеня мало не скрутило, коли воно зрозуміло, що Леон Аббот не лише звернувся до нього, а ще й назвав за прізвиськом.

— Так сер, прошу? Що?

Аббот знову стукнув себе в груди.

— Думаєш, проб'єш найтовстішу луску на Гібрасі?

— Сумніваюся, що вона найтовстіша, — сказав язик Номера Один,

поки мозок не встиг зрозуміти.

— Р-р-р-ра! — прогарчав Аббот. — Ти образити мене хочеш, бісику?

«Бісик» — це ще гірше за «Малого». Бісиками називали тих, хто щойно вилупився.

— Ні, ні, звісно, ні, містере Аббот. Просто, є ж іще старші демони, у яких луска складається з більшої Кількості шарів. Але ваша, можливо, найміцніша — жодного відмерлого шару.

Аббос уважно подивився на Номера Один, примруживши очі.

— А ти багато знаєш про луску. Чому б тобі не спробувати її пробити?

Номер Один спробував звести все на жарт.

— Ой, та я навіть і не думаю...

Але Аббот навіть не посміхнувся.

— А я думаю, Малий. Ану, тягни сюди свого хвоста, доки я не видав майстру Роулі ліцензію на те, що він так давно хоче зробити.

Роулі витяг меча з лавки і підморгнув Номеру Один. І хотів він цим сказати не: «Ця таємниця лишиться між нами», а «Подивимося, якого кольору в тебе кишки».

Номер один неохоче поплентався до вчительського столу повз жевріюче вугілля вчорашнього багаття. У вугілля були встромлені дерев'яні рожни для смаження м'яса. Номер Один затримався на мить, придивився до гострих кінчиків рожен. Можна було б одним і скористатися.

Аббот простежив за його поглядом.

— Що? Думаєш, рожен тобі допоможе? — гмикнув демон. — Якось мене затопило лавою, Малий, а я і досі тут. Неси його сюди. Роби свою чорну справу.

Номер Один неохоче витяг із жевріючого вугілля один рожен. Рукоятка у нього була досить твердою, але кінчик уже обвуглився і пом'якшав. Номер Один постукав рожем по нозі, щоб струсити зайвий попіл.

Аббот вихопив жердину з рук Номера Один і підняв угору.

— От яку зброю ти обрав, — глузливо сказав він. — Малий вирішив, що він полює на кролів.

Бісенята засвистіли і затикали, і цей галас хвилиною накотив на Номера Один. Він відчув, що за мить на нього чекає черговий головний

біль. Можна було не сумніватися, що голова розболиться саме тоді, коли це найменше потрібно.

— Мабуть, погана ідея, — зізнався він. — Я мав би просто накинутися на вашу луску, як інші дурні... тобто, мої однокласники.

— Ні, ні, — повернув йому рожен Аббот. — Давай, маленька бджілко, проштрикни мене своїм жалом.

«Проштрикни мене своїм жалом», — повторив Номер Один із тією ж самою інтонацією, що і їхній ватажок. Звісно, не вголос. Усі суперечки відбувалися виключно у нього в голові.

А вголос він сказав:

— Зроблю все що зможу, майстре Аббот.

— Зроблю все що зможу, майстре Аббот, — передражнив його Аббат пискливим голосом.

По короткому хвосту Номера Один скотилася краплинка поту. Добром ця справа аж ніяк не скінчиться. Якщо в нього нічого не вийде, над ним знущатимуться, а то й відлупцюють. А якщо йому вдасться, він пропав.

Аббот постукав його по маківці.

— Гей, Малий! Ану ворущися. Бісенята чекають па деформацію.

Номер Один подивився на кінчик рожна і взявся до справи. Він уперся долонею правої руки в Абботові груди. Міцно обхопив пальцями товстий кінчик і почав вкручувати його в міцну луску.

Він укручував повільно, зосередившись на місці стику. Луска трохи посірішала від попелу, але не піддалася. З-під кінчика рожна піднявся уїдливиий дим.

Аббот задоволено гмикнув.

— Намагаєшся пожежу влаштувати, Малий? Викликати бригаду водовозів?

Хтось із бісенят запустив у Номера Один своїм обідом. Той сповз по потилиці. Грудка жиру, кості та хрящі.

Номер Один продовжував крутити рожен великим і вказівним пальцями. Тепер він крутив швидше, відчуваючи, що вістря просувається, пропалює виїмку.

Він увійшов у раж. Спробував стримати це почуття, подумати про наслідки, але нічого не вийшло. Він за крок від успіху. Мозок допоможе йому зробити те, чого не можуть зробити ці дурні. Звісно, його відлупцюють, і Аббот вигідає щось, аби принизити його досягнення, але

Номер Один знатиме. І Аббот знатиме.

Рожен просунувся, зовсім трохи. Номер Один відчув, як піддається луска. Може, лише один шар. І малий біс відчув те, чого ніколи досі не відчував. Тріумф. Нестримний, невичерпний тріумф. То було не просто відчуття. Воно трансформувалося в силу, що відновила забуті нейронні шляхи і звільнила давню енергію.

«Що відбувається? — думав Номер Один. — Мені зупинитися? Чи я зможу зупинитися?»

Відповідь на ці запитання — так і ні. Так, зупинитися варто, але ні, він не зможе. Сила текла в руки і ноги, підвищувала температуру тіла. В голові гули голоси. Номер Один зрозумів, що він повторює їхні слова. Що за слова? Він навіть не уявляє, але пам'ять їх береже.

Дивна сила пульсувала у пальцях Номера Один в унісон із серцем. Вона передалася тілу, вийшла за його межі, перелилася в рожен. Вістря перетворилося на камінь. Дерево прямо на очах змінилося на граніт. Кам'яний вірус перекинувся на держак, і по ньому прокотилися хвилі. За мить рожен цілком перетворився на камінь. Він став трохи довшим і заглибився в луску.

Та луснула і розійшлася на кілька сантиметрів. Аббот почув тріск; усі інші теж. Славетний ватажок демонів опустив погляд і відразу зрозумів, що відбувається.

— Магія, — просичав він. Слова зірвалися з язика самі собою. Він схопив рожен і відкинув його подалі від свого торса, у вогонь.

Номер Один витріщився на свою тремтячу руку. Навколо пальців іще мерехтіла сила: навколо них немов розжарилося повітря.

— Магія? — повторив він. — Це означає, що я...

— Стули пельку, — гримнув на нього Аббот, прикривши пошкоджену луску плащем. — Я мав на увазі не справжню магію. Я хотів сказати, що ти нас надурив. Ти натиснув на ручку рожна так, що вона зламалася, а потім заховав, немов і справді щось відбулося.

Номер Один смикнув героя за плащ.

— Але ж ваша луска?

Аббот загорнувся щільніше.

— А що з нею? Ані подряпинки. Лише запах. Ти ж мені віриш, га?

Номер Один зітхнув. От вам і Леон Аббот; правда для нього нічого не варта.

— Так, майстре Аббот. Вірю.

— А тон у тебе такий зверхній, немов не віриш. Добре, ось тобі докази. — І Аббот відкинув плаща, відкривши бездоганно цілу луску. На якусь мить Номеру Один здалося, що він бачить блакитну іскорку на тому місці, де було пошкодження, але вона відразу ж зникла. Блакитні іскри. Чи це магія?

Аббот тицьнув бісеня в груди своїм кремезним пальцем.

— Ми все з'ясували, Номере Один. Знаю, тобі здається, що ти цілитель. Але цілительів немає. І не було, відколи ми піднялися над часом. Ти не цілитель. Викинь із голови ці дурні думки і зосередься на деформації. Ти ганьбиш нашу расу.

Номер Один хотів заперечити, але його схопили за руку.

— Ах ти мерзенний слимаче, — закричав на нього Роулі, бризкаючи слиною. — Хотів надурити нашого ватажка! Повертайся на своє місце. Поговоримо пізніше.

Номеру Один не лишалося нічого, як повертатися на свою лавку і далі терпіти образи однокласників, А їх було дуже багато, і часто-густо вони були приправлені стусанами і вибухами. Але він не звертав на них уваги, зосередившись на своїй руці. Саме вона перетворила дерево на камінь. Чи це правда? Чи

можливо, що він цілитель? А коли так, це добре чи погано?

З лоба на лавку впала скіпка. На кінці в неї висів шматочок сіруватого м'яса. Номер Один підняв очі й побачив, як над ним сміється Роулі.

— Уже кілька тижнів намагався її зняти. Хлопці пожартували, а ти так і не помітив. Дикий кабан, здається. А тепер, уважніше, Малий, містер Аббот хоче тебе чогось навчити.

Ага, урок історії. Цікаво, як Леону Абботу вдається вписати себе в історію демонів. Послухати його, так можна подумати, що він сам один урятував восьме сімейство, незважаючи на підступних цілительів.

Аббот розглядав гачкуваті пазурі на пальцях. Кожним можна було зарізати велику свиню. Якщо вірити Абботу, він пережив деформацію у вісім років, під час боротьби з дикими собаками. Нігті перетворилися на пазурі просто під час бійки, і він розідрав одному собаці бік.

Номер Один дуже сумнівався в цій історії. Щоб пережити повну деформацію, потрібно кілька годин, а Аббот хоче, щоб вони повірили, ніби все це сталося за лічені секунди. Дурниці. Втім, усі інші бісенята ловили кожне слово цієї легенди.

— З усіх демонів, що билися під Тайллом, — бубонів Аббот. Мабуть, він уважав, що саме так, монотонно, і потрібно викладати історію, але у Номера

Один від нудьги аж вуха в трубочку поскручувалися, — лишився тільки я, Леон Аббот.

«Зручно, — подумав Номер Один. — Ніхто не може заперечити. — І ще: — Ти таки виглядаєш на свій вік, Леоне. Забагато свинячого жиру».

Не в доброму гуморі Номер Один був злим.

Така вже сила позачасового закляття — процеси старіння дуже уповільнені. Коли цілителі підняли Гібрас над часом, Аббот був іще дуже молодим, тож закляття у поєднанні із гарними генами подарувало довге життя йому і його величезному его. Може, тисячі років. Звісно, мова йшла про тисячі років нормального життя. На Гібрасі тисячоріччя майже нічого не значило. Два століття пролітали за одну мить. Можна було прокинутися якось уранці і зрозуміти, що ти еволюціонував. Не так давно всі демони і бісенята на Гібрасі прокинулися з короткими хвостами замість чудових довгих, які мали до цього. І ще дуже довго найпоширенішими звуками на острові були зойки демонів, що падали і піднімалися, проклинаючи все на світі.

— Після тієї великої битви в лавах Ельфійської Армії, в якій батальйони демонів були найхоробрішими і найлютішими, — продовжив Аббот, і бісенята схвально засвистіли, — ми програли через зраду і боягузтво. Ельфи не билися, гноми не копали пастки. Нам нічого не лишилося, як накласти закляття і відступити, доки не настане слухна година.

Знову свист і тупотіння.

«І так щоразу, — подумав Номер Один. — Невже це обов'язково? Ці бісенята так поводяться, немов ніколи не чули цієї історії. Коли вже хтось встане і скаже: “Вибачте. Це старі новини. Ходімо далі”?»

— І ми почали розмножуватися. Ми розмножувалися і міцнішали. Тепер у нашій армії понад п'ять тисяч воїнів, і ми точно переможемо людей. Я знаю, бо я, Леон Аббот, був у світі та повернувся до Гібраса живим.

Це була Абботова золота жила. Хто б зараз не виступив проти нього, його б розтерли на порох і розвіяли за вітром. Аббот потрапив на Гібрас не відразу, як усі інші. З якоїсь причини його закинуло в людське

майбутнє і лише потім засмоктало до Гібрасу. Він побачив людські табори і приніс це знання додому. Як це сталося, зовсім неясно. Згідно з Абботом, сталася велика битва, він переміг десь із п'ятдесят осіб, а тоді таємничий цілитель знову підняв його над часом. Але він устиг прихопити із собою кілька речей.

Оскільки цілителі раптово зникли з восьмого сімейства, ніхто магію більше не згадував. Пересічні демони власної магії не мали. Вважалося, що всіх цілителів зтягнуло до космосу під час переміщення Гібрасу із Землі в Чистилище, але Аббот стверджував, що один вижив. Цей цілитель перейшов на бік людей і погодився допомогти ватажку демонів, лише коли той пригрозив каліцтвом.

Номер Один ставився до такої версії з чималим скепсисом. По-перше, тому що про події розповідав Аббот, а по-друге, тому, що цілителів знову зображували в поганому світлі. Демони, здається, забули, що якби не цілителі, на Гібрасі і досі б царювали люди.

Сьогодні Номер Один відчував особливу симпатію до цілителів, і йому не хотілося, аби пам'ять про них паплюжив такий хвалько. І дня не минало, щоб Номер Один не молився про повернення таємничого цілителя, що допоміг Абботу. А тепер, коли він переконався, що в його жилах також тече магія, він молитиметься ще гарячіше.

— Під час цієї великої подорожі місяць розлучив мене з островом, — продовжив Аббот, закотивши очі, немов от-от знепритомніє від спогадів. — Я не зміг устояти перед його чарами. І довелося мені подорожувати в просторі та часі, доки я не знайшов притулку в новому світі. Тепер це світ людей. Люди закували мої ноги в срібло, змушували їм підкоритися, але я не здався. — Аббот розправив широкі плечі і рикнув у стелю: — Бо я демон! А ми ніколи не підкоряємось!

Навіть і говорити не потрібно, що бісенята немов сказилися. Аж кімната здригнулася від їхніх криків. На думку Номера Один, уся вистава Аббота була дуже нудною, не сказати гірше. Пісня «Ми ніколи не підкоряємося» була найстарішою в репертуарі ватажка демонів. Номер Один потер скроні, намагаючись угамувати головний біль. Найгірше іще попереду. Спочатку книга, потім арбалет, якщо Аббот не відхилиться від сценарію. Навіщо б йому відхилитися? Відколи він повернувся з нового світу, такого ще жодного разу не трапилося.

— І я бився! — вигукнув Аббот. — Скинув кайдани, і Гібрас покликав мене додому; але до того як покинути ненависних людей, я

пробився до їхнього віттаря і вкрав дві священні для них речі.

— Книгу й арбалет, — пробурмотів Номер Один, закотивши свої руді очі.

— Скажіть, що ви вкрали, — хором зааагали бісенята, немов не знали.

— Книгу й арбалет! — заявив Леон Аббот, витягуючи речі з-під плаща, як справжній чарівник.

«Чарівник, — подумав Номер Один. — Але не справжній, бо тоді Аббот був би цілителем, а бути ним він аж ніяк не може, бо він уже пережив деформацію, а цілителі через, деформацію не проходять».

— Тепер ми знаємо, як думають люди, — помахав Аббот книгою. — І як вони б'ються, — підняв він арбалета.

«Ані на мить у це не повірю, — думав Номер Один. — І не повірив би, якби тут були ці “миті”. От якби мені опинитися на Землі, поруч із тим останнім цілителем. Тоді б нас було двоє, і я б дізнався, що ж відбулося насправді».

— І, озброєні цими знаннями, ми можемо повернутися, коли скінчиться позачасове закляття, і захопити стару країну.

— Коли? — заверещали бісенята. — Коли?

— Скоро, — відповів Аббот. — Скоро. І людей вистачить на нас усіх. Ми розтопчемо їх, як траву під ногами. Зітнемо їм голови, як квітки кульбабою

«О, будь ласка, — крутилося в голові у Номера Один. — Годі рослинних метафор».

Цілком можливо, що Номер Один — єдине створіння на Гібрасі, що знало людське слово «метафора». Скажи він його вголос, одразу отримав би стусана. Якби інші бісенята знали, що до його лексикону входять такі людські слова, як «грумінг» і «декорації», вони б на шматочки його роздерли. За іронією долі, усі ці слова він вивчив із «Маєтку леді Хітерінгтон Сміт», яку вони мали проходити в школі.

— Зітнемо їм голови! — вигукнуло одне бісеня, усі інші швидко підхопили.

— Так, зітнемо їм голови, — сказав Номер Один, але без особливого ентузіазму в голосі.

«Яка в мене мотивація? — подумав він. — Я ж ніколи навіть не куштував людського м'яса».

Бісенята пострибали на лавки і почали скандувати:

— Зітнемо їм голови! Зітнемо їм голови!

Аббот і Роулі приєдналися до них. Клацали пазурами і вили. Від нудотно-солодкого запаху стало важко дихати. Слиз деформації. У когось почалися спазми. Емоції вели до змін.

Номер Один не відчував нічого. Анічогісінько. Він робив усе що міг: заплющив очі, напружився так, що кров кинулася в голову, уявляв кров. Але жага крові та думки про різанину не чіпляли.

«Усе дарма, — подумав він. — Я не такий, як усі».

Номер Один замовк і сів, обхопивши голову руками. Навіщо удавати — іще один цикл змін пройшов повз нього.

Не те що в інших бісенят. Вистава Аббота відкрила в них природне джерело тестостерона і кровожерливості. Одне за одним вони падали в корчах деформації. З пор потекла зелена рідина, спочатку повільно, потім забила струмом. Усіх залило тією гноївкою, геть усіх. Прямо рекорд: стільки бісенят одночасно переживають деформацію. Звісно, усі лаври дістануться Абботу.

Поява рідини викликала новий приступ виття. І чим голосніше вили бісенята, тим швидше лилася рідина. Номер Один чув, що людям потрібно кілька років, щоб перетворитися з дитини на дорослого. Бісенята робили це за кілька годин. А такі зміни болючі.

Коли почали витягуватися кістки і гнутися роги, радісне виття змінилося скигленням від болю. Вкриті зеленою багнюкою руки і ноги довшали. Від солодкуватого запаху Номера Один мало не знудило.

Бісенята попадали на підлогу. Іще кілька секунд вони молотили ногами, а тоді муміфікувалися завдяки своїй рідині. Лежали собі в коконах, мов велетенські зелені жуки, надійно упаковані у затверділий слиз. У класі раптом стало дуже тихо, потріскувала лише поживна рідина, що підсихала, і вогонь у кам'яному комині.

Аббот так широко посміхнувся, що голова в нього мало не розпалася на дві частини.

— Непогана робота зранку, як вважаєш, Роулі? Я змусив їх усіх почати деформацію.

Роулі рикнув, погоджуючись, але тут помітив Номера Один.

— Окрім Малого.

— Та ні, — почав було Аббот, але зупинився. — Так. Усіх, крім Малого.

Допитливі погляди Роулі й Аббота мало дірку не пропалили на лобі

Номера Один.

— Я хочу пройти деформацію, — сказав він, опустивши очі на пальці. — Дуже хочу. Але це огидно. Мені це не подобається. І отой слиз. Навіть від самої лише думки, що на мені буде ця гидота, мене починає нудити.

— Що починає? — з підозрою запитав Роулі.

Номер Один зрозумів, що потрібно пояснити вчителеві якось простіше.

— Хочеться блювати.

— А, — з огидою потрусив головою Роулі. — Від слизу тобі хочеться блювати? Що ж ти за біс такий? Усі інші життя готові віддати за той слиз.

Номер Один набрав якнайбільше повітря і сказав уголос те, що вже давно знав.

— Я не такий, як інші, — Голос у Номера Один тремтів. Іще трохи, і він розплачеться.

— Ти плакати зібрався? — витріщив очі Роулі. — Це вже занадто, Леоне. Він зараз розплачеться, як жінка. Я здаюся.

Аббот почував підборіддя.

— Давай, я спробую іще дещо.

Він покопався в кишені плаща і нишком почепив собі щось на руку.

«О ні, — подумав Номер Один. — Тільки не це. Тільки не Стоуні».

Аббот підняв руку, на яку накинув плаща. На руці була мініатюрна сцена. Над шкірою плаща підняла голову лялька-людина. Голова була зроблена з гротескної кульки фарбованої глини. Важкий лоб, грубі риси. Номер Один сумнівався, що в реальному житті люди були такими огидними, та демони не славилися своїм художнім смаком. Аббот часто користувався Стоуні як візуальним стимулом для тих бісенят, у яких виникали труднощі з деформацією. Немає потреби казати, що з лялькою Номер Один уже зустрічався.

— Р-р-р-р, — сказала лялька, а якщо точніше — Аббот, що нею керував. — Р-р-р-р, мене зовуть Стоуні Людина Брудю.

— Вітаю, Стоуні, — кволо відповів Номер Один. — Як справи?

Лялька тримала в руці маленький дерев'яний меч.

— Не переймайся моїми справами. Я ж твоїми не переймаюся, бо ненавиджу всіх ельфів та інших міфічних створінь, — сказав Аббот писклявим голосом. — Я вигнав їх із їхніх домівок. І якщо вони

спробують повернутися, я всіх уб'ю.

Аббот опустив ляльку.

— Ну, що відчуваєш?

«Відчуваю, що нас очолює не той демон», — подумав Номер Один, а вголос сказав:

— Е-е... сердитим?

Аббот моргнув.

— Сердитим? Дійсно?

— Ні, — зізнався Номер Один, заламуючи руки. — Нічого не відчуваю. Це ж лялька. Я бачу ваші пальці крізь тканину.

Аббот запхав Стоуні в кишеню.

— Годі. Ти мене дістав, Номере Один. Ніколи в тебе не буде імені з книги.

Коли демони проходили деформацію, їм давали ім'я з «Маєтку леді Хітерінгтон Сміт». Логіка була такою: вивчення людського язика і людське ім'я допоможуть армії демонів думати як люди, і приведуть до перемоги. Може, Аббот і ненавидів людей, але це не привід ними не захоплюватися. До того ж, з політичної точки зору було дуже непогано, коли всі демони на Гібрасі називали один одного на ім'я, яке для них обрав Леон Аббот.

Роулі схопив Номера Один за вухо і потяг до задньої частини класу. Там у підлозі була неглибока смердюча яма, прикрита металевими ґратами.

— Берися до роботи, Малий, — буркнув він. — Сіам знаєш, що робити.

Номер Один зітхнув. Дуже добре знав. Це вже не вперше, і навіть не вдруге, коли йому доводиться виконувати це ненависне завдання. Він зняв з гачка на стіні багор з довгим руків'ям, відтягнув ґрати. Сморід був сильний, але терпимий, бо на фекаліях уже утворилася кірка. По нерівній поверхні повзали жуки і цокотіли ніжками, немов пазурами по дереву.

Номер Один відкрив яму і вибрав найближчого однокласника. Хто саме то був, сказати важко, через кокон слизу. Біси лежали нерухомо, лише навколо рота і носа збиралися бульбашки повітря. Принаймні, він сподівався, що то саме рот і ніс.

Номер Один нахилився і покотив кокон по підлозі до ями з навозом. Кокон пробив кірку і, прихопивши із собою із дюжину жуків,

пішов на дно. Номера Один обдало бризками, і тепер шкіра у нього смердітиме кілька днів. Інші б цим пишалися, але для Номера Один це було додатковою ганьбою.

Робота була важкою. Не всі бісенята лежали нерухомо. Кілька кублилися всередині коконів, і двічі зелену оболонку пробили демонічні пазурі, мало не зачепивши Номера Один.

Він виконував свою роботу і стогнав, сподіваючись, що Роулі чи Леон Аббот його почують і допоможуть. Але надії були марними. Два демони схилилися над «Маєтком леді Хітерінгтон Сміт».

Нарешті Номер Один закотив до ями останнього однокласника. Вони лежали там, як шматочки м'яса в густій підливці. Збагачений поживними елементами гній прискорить деформацію і допоможе розкрити потенціал по максимуму. Номер Один сів на кам'яну підлогу перепочити.

«Пощастило ж вам, — подумав він. — З голови до ніг у лайні».

Номер Один спробував позаздрити. Але його нудило вже від самого вигляду ями, а коли він починав уявляти, як там лежати в коконі, шлунок зав'язувався вузлом.

На кам'яні плити перед ним упала тінь.

— Що, Номере Один? — сказав Аббот. — Довічний біс, що ніяк не може перетворитися на демона, га? Що з тобою робити?

Номер Один підскочив, клацнувши молочними пазурами по підлозі.

— Містере Аббот, сер. Ви справді так уважаєте? Гадаєте, я навіть маюсінького шансу не маю? — Він глибоко вдихнув і підвів очі на Аббота. — А може, я цілитель? Ви ж бачили, що сталося із рожном. Не хочу вас бентежити, але ви все бачили.

Обличчя демона миттю змінилося. Щойно він грав роль геніального майстра, а через секунду проступила його справжня сутність.

— Нічого я не бачив, — просичав він. — Нічого не сталося, мале непорозуміння природи. Рожен був укритий попелом, оце й усе. Ніякої трансформації не було. Ніякої магії.

Аббот схопив Номера Один за груди і притягнув так близько, що бісеня могло помітити шматочки м'яса, що застрягли поміж зубами в демона. Коли герой заговорив, голос у нього був зовсім іншим. Немов складався із кількох голосів. Немов гармонічно співав цілий хор. Такий

голос не можна було ігнорувати. Магія?

— Якщо ти цілитель, тоді маєш бути на іншому боці, зі своїми родичами. Хіба так було б не краще? Один швидкий стрибок, і все. Ти зрозумів, що я тобі сказав, Малий?

Номер Один кивнув, як уві сні. Який чудовий голос. Звідки він? Так, звісно, інший бік. Саме туди йому потрібно. Один маленький крок.

— Зрозумів, сер.

— Добре. Тему закрили. Як сказала б леді Хітерінгтон Сміт: «Рушайте вперед, юначе, світ зачекає».

Номер Один кивнув, бо знав, саме цього від нього і чекає Аббот, але тепер у нього не тільки шлунок звело, а ще й мозок закоротило. Оце і все, що приготувало йому життя? Довічно не такий, як усі. Довічний об'єкт для жартів. Немає просвіту, немає надії. Хіба що він перейде на інший бік.

Пропозиція Аббота — його єдина надія. Перехід. Номер Один ніколи не відчував бажання стрибнути в кратер, але зараз його туди тягнула невидима сила. Він цілитель, у цьому можна не сумніватися. Ідесь там, у світі людей, є ще хтось схожий на нього. Давній брат, що навчить його бути справжнім цілителем.

Номер Один дивився вслід Абботу. Пішов демонструвати свою силу в якійсь іншій частині острова. Може, жінок принижуватиме — іще одна його улюблена розвага. Та чи такий він уже й поганий? Урешті-решт, він же подарував йому таку чудову ідею.

«Я не можу тут лишатися, — подумав Номер Один. — Мушу йти до вулкана».

Омана повністю захопила мозок, і за мить інших думок там не лишилося.

«Іди до вулкана».

Немов хвиля билася об берег.

«Слухайся Аббота. Іди до вулкана».

Номер Один обтрусив пил із колін.

— А знаєте, — пробурмотів він під ніс, на випадок, якщо Роулі підслуховував. — Піду я до вулкана.

ГЛАВА 4: МІСІЯ НЕМОЖЛИВА

Театр Массімо Белліні, Катанія, Східна Сицилія

АРТЕМІС Фаул і його охоронець Батлер відпочивали в приватній ложі ліворуч від сцени славнозвісного сицилійського театру Массімо Белліні. Може, не дуже правильно казати, що Батлер відпочивав. Скоріше, здавалося, що він відпочиває, як тигр, що розслабився перед стрибком.

Тут Батлерові менше подобалося, ніж у Барселоні. Принаймні, він мав кілька днів, щоб підготуватися до іспанської подорожі, а тут ледь устиг зібратися.

Щойно «Бентлі» зупинився біля маєтку Фаулів, Артеміс зник у своєму кабінеті, прилип до комп'ютерів. Батлер скористався часом, щоб розім'ятися, відпочити і приготувати вечерю: тарталетки з цибулевим мармеладом, сідло ягняти з часниковим ґратеном і млинці-крепи з червоними ягодами на десерт.

Артеміс повідомив новини за кавою.

— Нам потрібно до Сицилії, — сказав він, розкришивши біскотті на блюдці. — Мені вдалося удосконалити підрахунки в позачасовому закладі.

— Коли? — запитав охоронець, перебираючи подумки всіх своїх людей на острові у Середземному морі.

Артеміс глянув на годинник «Радо», і Батлер застогнав.

— Не дивіться на годинник, Артемісе. Дивіться на календар.

— Вибач, друже. Але ти знаєш, що часу обмаль. Не можна пропустити матеріалізацію.

— Але в літаку ви казали, що іще шість тижнів не буде жодної матеріалізації.

— Я помилявся, чи, скоріше, Фоулі помилявся. Він не врахував кілька факторів у рівнянні часу.

Коли вони летіли над Ла-Маншем, Артеміс розказав Батлерові про восьме сімейство.

— Дозволь продемонструвати, — сказав Артеміс. Він поставив на

тарілку срібну сільничку: — Уявімо, що ця сільничка — Гібрас. Моя тарілка — те місце, де він розташований, наш вимір. А твоя — місце, де він хоче бути, Чистилище. Зрозуміло?

Батлер неохоче кивнув. Він знав: чим більше він зрозуміє, тим більше розкаже Артемід, а в мозку охоронця було не так уже й багато місця для квантової фізики.

— Отже, демони-цілителі хотіли перемістити острів з тарілки А до тарілки Б, але не через простір, а через час.

— Звідки ви все це знаєте?

— З ельфійської Книги, — відповів ірландський підліток. — Описано детально, хоча і трохи витіювато.

Книга, про яку йшлося, — ельфійська Біблія, в якій містилася історія та заповіді ельфів. Артемісові вдалося роздобути книгу в ельфійки-п'янички у Хошиміні кілька років тому. І вона стала для нього безцінним джерелом інформації.

— Сумніваюся, що в Книзі багато схем і діаграм, — зауважив Батлер.

Артемід посміхнувся.

— Ні, подробиці я отримав від Фоулі, але він не здогадується, що поділився зі мною інформацією.

Батлер потер скроні.

— Артемісе, я просив, щоб ви не зв'язувалися з Фоулі. Вистачить і підставних осіб.

Хлопець прекрасно розумів, що Фоулі стежить за ним і за тими підставними особами, яких він найняв. Власне, він зробив це навмисне, щоб змусити кентавра витратити гроші. Таке вже було у нього уявлення про жарти.

— Це не я ініціював спостереження, — заперечив Артемід. — Фоулі. Лише в комп'ютері я знайшов із

дюжину жучків. Я лише зробив крок у відповідь і прочитав кілька файлів. Нічого цікавого. Ну, може, зовсім трохи. Фоулі був дуже зайнятим, відколи пішов з ЛЕП.

— І що ж ви знайшли у файлах Фоулі? — покірно поцікавився Батлер.

— Дещо про магію. По суті, магія — це енергія і здатність маніпулювати енергією. Щоб пересунути Гібрас із пункту А в пункт Б, демони-цілителі скористалися енергією свого вулкана і створили

розкол, або тунель у часі.

Хлопець скатав серветку в рурку, засунув туди сільничку і витрусив її на Батлерову тарілку.

— Отак просто? — із сумнівом запитав Батлер.

— Не зовсім, — сказав Артеміс. — Власне, цілителі дуже добре попрацювали і вважали, що зможуть скористатися цим інструментом будь-якої миті. Їм би вирахувати потужність вулкана, розмір острова, енергію кожного демона на острові, не кажучи вже про силу тяжіння місяця. Дивно, що закляття спрацювало так добре.

— Був якийсь глюк?

— Так. Згідно з Книгою, цілителі індукували вулкан, але його потужність виявилася завеликою. Вони не змогли втримати її під контролем, і магічне коло було розірване. Гібрас і всі демони перенеслися, а цілителів викинуло в космос.

Батлер присвиснув.

— От тобі і глюк!

— Навіть гірше. Усі демони-цілителі загинули, тож тепер їхні родичі застрягли в Чистилищі. Їх утримує там магічне закляття, яке ніхто не хотів робити довічним. Але без цілителів повернутися вони не можуть.

— А чи не може Фоулі їх повернути?

— Ні. Відтворити ті ж самі умови неможливо. Уяви, що тобі потрібно, аби через піщану бурю пролетіла пір'їна, та ще й приземлилася на певну піщинку. От правда, ти не знаєш, де саме та піщинка. А навіть якби і знав, демонічну магію можуть контролювати лише демони. Вони, до речі, одні з наймогутніших магів.

— Хитромудро, — признався Батлер. — А скажіть-но мені, чому ці демони тепер вискакують тут?

— Не тут і не тепер, — виправив його Артеміс. — Демонів завжди тягло до їхнього рідного світу, така собі комбінація місячного і земного випромінювання. Але демона може затягнути, лише якщо він перебуває на кінці часового тунелю, біля кратера, і на ньому немає просторового якоря.

Батлер схопився за свій браслет.

— Срібло.

— Саме так. Зараз, коли рівень випромінювання в усьому світі збільшився, сила, що затягує демонів, стала потужнішою і досягає

критичного рівня набагато частіше.

Батлер намагався зрозуміти. Іноді бути охоронцем генія дуже непросто.

— Артемісе, мені здавалося, що ми не будемо вдаватися в деталі.

Але хлопець не звернув уваги на його слова. Навряд чи він зупиниться посеред лекції.

— Потерпи, друже. Я майже дійшов до суті. Отже, зараз сплески енергії трапляються частіше, ніж вважає Фоулі.

Батлер підняв палець.

— Але ж із демонами нічого не станеться, якщо вони не підійдуть близько до кратера.

Тепер пальця підняв Артеміс.

— Так! — із тріумфом вигукнув він. — Саме такого висновку ти і мав дійти. Саме так вважає Фоулі. Але коли ми розпрощалися з останнім демоном, я іще раз переглянув рівняння. Мій висновок такий: позачасове заляття слабшає. Тунель розкручується.

Хлопець розкрив долоню, і отвір серветки-тунелю розширився.

— Зараз територія захвату збільшилася, як і територія викидання. Зовсім скоро ніде на Гібрасі демони не почуватимуться в безпеці.

— А що станеться, коли тунель розкрутиться? — запитав Батлер.

— Іще до того, як це станеться, демонів повитягає з Гібрасу, байдуже, носять вони срібло чи ні. Коли тунель зникне, деякі демони опиняться на Землі, деякі — на Місяці, інші розлетяться Всесвітом і в часі. Але точно одне: мало хто з них лишиться живим, а тих, хто виживе, зачинять у лабораторіях або зоопарках.

Батлер спохмурнів.

— Потрібно розказати про це Холлі.

— Так, — погодився Артеміс. — Але не зараз. Мені потрібен іще один день, щоб підтвердити розрахунки. Не можу ж я видати Фоулі голу теорію.

— Можете не казати, — зітхнув Батлер. — Підтвердження потрібно провести на Сицилії, еге ж?

Отже, вони перебували в театрі Массімо Белліні, і Батлер дуже погано уявляв, чому саме тут. Якщо демон матеріалізується на сцені, тоді Артеміс має рацію, і ельфи в серйозній небезпеці. А якщо ельфи в небезпеці, Артеміс має їм допомогти. Батлер навіть пишався тим, що його підопічний робить щось для інших. Але на все про все вони мали

лише тиждень, бо треба було повертатися до маєтку Фаулів. Через сім днів батьки Артеміса поверталися з острова Родос, де Артемісу Фаулу Старшому нарешті виготовили біогібридний протез, замість ноги, яку він утратив, коли російська мафія підірвала його корабель.

Батлер дивився з ложі на сотні золотих арок і на тринадцять сотень людей, що слухали «Норму».

— Спочатку будинок Гауді, а тепер театр, — прокоментував охоронець. Завдяки ізоляції ложі й оглушливим звукам опери, його слова почув лише Арте

міс. — Хіба ці демони не можуть матеріалізуватися десь у тихішому місці?

— Віддайся на волю музики, — пошепки відповів йому Артеміс. — Насолоджуйся виставою. Хіба ти не знаєш, як важко дістати ложу на оперу Вінченцо Белліні? Особливо на «Норму». «Норма» вимагає і колоратури, і драматичного сопрано. А сопрано просто чудове. Порівняти можна хіба що з Каллас.

Батлер мало не застогнав. Може, пересічним людям і важко дістати ложу в театрі, але Артеміс просто зателефонував своєму другу-мільярдеру Джованні Зіто. Сицилієць залюбки віддав йому свою власну ложу в обмін на два ящики найкращого бордо. І не дивно, якщо врахувати, що Артеміс нещодавно інвестував у дослідження Зіто щодо очистки води понад десять мільйонів євро.

«Сицилієць п'є бордо? — посміхнувся в телефон Артеміс. — Ви маєте відчувати сором!»

— Спрямуй годинника на сцену, — наказав Артеміс, перервавши Батлерові думки. — Шанси, що на демоні не буде срібла, навіть удалині від кратера, невеликі, але коли таке станеться, я хочу мати запис, аби підтвердити перед Фоулі правильність моєї теорії. Якщо ми не матимемо переконливих доказів, ельфійська Рада ніколи нічого не зробить.

Батлер переконався, що детекторний кристал годинника, який виконував роль ще й об'єктива камери, був спрямований на сцену під потрібним кутом.

— Камера готова, але, якщо ви не проти, я не буду піддаватися музиці. Дуже зайнятий вашою безпекою.

Театр Белліні — жах будь-якого охоронця. Безліч входів і виходів, понад тисячу крутих хлопців, яких ніхто не обшукував, сотні золотих

арок, за якими може сховатися снайпер, неймовірна кількість ніш, закутків і коридорів, яких, може, і на плані театру не було. Втім, Батлер був переконаний, що зробив усе можливе, аби захистити Артеміса.

Звісно, було дещо, від чого захистити не можна, як згодом дізнався Батлер. Дещо невидиме.

Тихенько задзижжав телефон Артеміса. Як правило, хлопцеві не подобалося, коли люди не вимикали телефони під час вистави, але цей був особливий, його він завжди тримав увімкненим. Ельфійський комунікатор, якого йому дала Холлі Шорт, трохи модифікований самим Артемісом.

Телефон був завбільшки з монету в два євро і такої ж форми, по центру в нього пульсував червоний кристал — ельфійський омнісенсор, що підключався до будь-якої комунікаційної системи, включаючи тіло людини. Хлопець замаскував телефон під великий перстень і носив його на середньому пальці. Артеміс повернув перстень, і телефон опинився у нього на долоні, зігнув середні пальці, а мізинець і великий палець, навпаки, розчепірів. Сенсор розшифрує вібрації в мізинці і передасть їх до голосового модуля.

А кістки руки допоможуть передати голос того, хто телефонує, в кінчик великого пальця.

Ну просто маленький хлопчик, що розмовляє по уявному телефону!
— Холлі? — сказав він.

Кілька секунд він слухав, а тоді розкрив долоню, і телефон знову перетворився на перстень.

Хлопець перевів погляд на Батлера.

— Не витягуй зброї, — наказав він.

І ці слова, звісно, змусили охоронця потягнутися до «зігзауера».

— Усе гаразд, — заспокоїв його Артеміс. — У нас гість. Друг.

Батлерова рука опустилася. Він знав, хто це.

За оксамитовим сидінням хлопця матеріалізувалася Холлі Шорт. Вона притягнула коліна до підборіддя, гострі вуха закривав чорний шолом. Вона перестроїлася на видимий спектр, і візор розпався на секції і відсунувся на шолом. Її поява серед людей лишилася непоміченою завдяки театральній темряві.

— Доброго дня, Хлопці Бруду, — посміхнулася вона. Її очі загадково чи, точніше, по-ельфійськи спалахнули.

— Дякую, що попередила, — саркастично сказав Батлер. — Не

схотіла нікого лякати. Без захисту?

Зазвичай, коли ельфи користувалися захистом, було помітне лише легеньке мерехтіння, схоже на ранішній серпанок. Ніхто б і не помітив, як з'явилася Холлі.

Холлі похлопала по своєму плечу:

— Нова форма. Зроблена цілком з розумних пластин. Вібрує разом зі мною.

Артеміс роздивився одну з пластин і помітив у тканині мікрОВОЛОКНА.

— Робота Фоулі? Спеціально для Восьмої Секції.

Холлі не змогла приховати подиву. Вона жартома вдарила хлопця по плечу.

— Звідки ти знаєш про Восьму Секцію? Хіба нам уже й секретів не можна мати?

— Нехай Фоулі за мною не стежить, — сказав Артеміс. — Якщо йому можна, то і мені можна. Гадаю, слід привітати тебе з новою роботою. І Фоулі також. — Він кивнув на мініатюрну лінзу над правим оком Холлі. — Він нас зараз дивиться?

— Ні. Намагається зрозуміти, звідки ти знаєш те, чого він не знає. Хоча записує.

— Здається, ти хочеш поговорити про демонів.

— Можливо.

Між ними встав Батлер, щоб попередити неминучу сварку.

— Чи не хочете ви по-справжньому привітатися, доки справа не дійшла до переговорів?

Холлі ніжно посміхнулася велетню-охоронцю. Вона активувала крила, вмонтовані в костюм, і піднялася на рівень Батлерових очей. Чмокнула його в щічку, обхопила його голову. Руки ледь зійшлися на потилиці.

Батлер постукав по її шолому.

— Чудове обладнання. Не витримує порівняння з тим, що було в Легітимній Ельфійській Поліції.

— Не витримує, — погодилася Холлі, знімаючи шолома. — Ця Восьма Секція на кілька років випереджає стандарти ЛЕП. Скільки вклали, стільки й отримують.

Батлер узяв у неї з рук шолом.

— Чи є щось іще цікаве для такого старого вояка, як я?

Холлі натиснула кнопку на комп'ютері на зап'ястку.

— Перевір нічне бачення. Видно як... ну... як удень. Але, що цікаво, фільтри реагують на світло, яке на них потрапляє, тож тепер нікого не засліпить спалах фотоапарата.

Батлер розуміюче кивнув. Головний недолік нічного бачення, так уже історично склалося, — болюча реакція на раптові спалахи світла. Навіть полум'я свічки може моментально засліпити.

Артемій відкашлявся.

— Перепрошую, капітане. Та чи ви двоє цілий вечір будете плакати від захвату над шоломом, чи перейдемо до справ, які потрібно обговорити?

Холлі підморгнула Батлерові.

— Твій хазяїн кличе. Цікаво, що йому потрібно?

Вона вимкнула крила, влаштувалася на стільці. Схрестила руки і глянула Артемісові прямо в очі.

— Ну, гидкий хлопчисько. Здаюся на твою ласку.

— Демони. Треба поговорити про демонів.

Легковажний вогник в очах Холлі згас.

— А чому тебе так цікавлять демони, Артемісе?

Артемій розстебнув два гудзики на сорочці і витяг золоту монетку на мотузочці. По центру монети була кругла дірочка. Від пострілу лазера Холлі.

— Ти дала це мені після того, як урятувала батькове життя. Я тобі винен. Я винен Народові. Тож зараз хочу щось для нього зробити.

Холлі це не дуже переконало.

— Зазвичай перед тим, як щось зробити для Народу, ти обговорюєш винагороду.

Артемій прийняв звинувачення кивком голови.

— Це правда. Було правдою, але я змінився.

Холлі схрестила руки.

— І?

Артемій зітхнув.

— Добре. Є ще один фактор.

— Так я і думала. Чого ти хочеш? Золото? Технології?

— Ні. Нічого такого.

Артемій випростався в кріслі.

— Чи можеш ти уявити, що означає пережити всі ті захопиви

пригоди з ЛЕП і раптом опинитися за межами того світу?

— Так, — відповіла Холлі. — Чудово уявляю.

— За тиждень я скотився від рятування світу до геометрії. Мені нудно, Холлі. Мій інтелект працює

не на повну силу, тож я вирішив погратися із закляттям демонів у Книзі, і зрозумів, що можна долучитися до чогось цікавого. Думав, можна трохи поспостерігати, а може, й удосконалити розрахунки Фоулі.

— Яких, до речі, в книзі немає, — зауважила Холлі. — Трохи поспостерігати, кажеш?

— Невинне хакерство, — відмахнувся Артемис. — Кентавр перший почав. Тож я почав мандрувати місцями матеріалізації, але нічого не сталося аж до Барселони. Демон таки з'явився, але не в тому місці та пізніше. Я на нього наштотував. І зараз би літав десь у доісторичному просторі, якби Батлер сріблом не затримав мене в нашому вимірі.

Холлі ледь утримала сміх.

— Тож просто пощастило. Великий Артемис Фаул перевершив Фоулі завдяки сліпому випадку.

Хлопець гмикнув.

— Випадку, заснованому на наявній інформації, я би сказав. Та це неважливо. Я переглянув розрахунки, включивши до них нові дані, і отримав результати, які мають схвилювати Народ.

— Розкажуй. Але коротко. Не повіриш, скільки наукових пояснень мені доводиться вислуховувати останнім часом.

— Це все дуже серйозно, Холлі, — відрізав Артемис. Він сказав це так голосно, що на нього зашикали з партеру.

— Це серйозно, — повторив він пошепки.

— Чому? — запитала Холлі. — Ідеться ж лише про те, щоб поділитися своїми новими цифрами і дозволити Фоулі подбати про інше, нехай застосує свої світло-викривлюючі проектори.

— Не зовсім, — знову відкинувся на спинку Артемис. — Якщо за чотири хвилини на сцені з'явиться демон, ніяких проекторів уже не знадобиться. Якщо я маю рацію і позачасове закляття слабшає, тоді Гіб-рас і всі на ньому скоро повернуться до нашого виміру. Більшість демонів цього не переживуть, але ті, що не загинуть, з'являтимуться де завгодно і будь коли.

Холлі перевела погляд на сцену. Жінка з чорним волоссям тримала безглуздо високі ноти безглуздо довго. Цікаво, чи співачка взагалі

помітить демона, якщо той з'явиться на кілька секунд? Сьогодні матеріалізації не очікували. Якщо вона станеться, це означатиме, що Артемід, як завжди, має рацію, і вони побачать іще багато демонів. І тоді Артемід Фаул і Холлі Шорт знову будуть по вуха зайняті рятуванням ельфійського світу.

Холлі покосилася на Артеміса, який дивився на сцену в театральний бінокль. Вона йому цього ніколи не скаже, але якщо вже їй залучати людину до рятування ельфійського народу, то Артемід, можливо, найкращий чоловік, чи то хлопець, для такої роботи.

Острів Гібрас, Чистилище

Номер Один піднімався на перший гірський кряж з боку вулкана. Повз нього пройшло кілька демонів, але жоден не спробував його відмовити. Навіть більше, Гадлі Шрівелінгтон Бассет запропонував нашкрябати мапу на шматку кори. Номер Один здогадувався, що коли він стрибне в інший вимір, сумуватимуть за ним не більше, ніж за загубленою арбалетною стрілою. Може, за винятком демониці з червоними плямами, що посміхалася до нього. Тієї, що жила в жіночому відділенні. Вона, мабуть, трохи сумуватиме. Номер Один навіть зупинився, коли зрозумів, що сумуватиме за ним лише та істота, з якою він і словом не перемовився.

Він голосно застогнав. Як же це пригнічує!

Номер Один поплентався далі. За спиною лишилися останні попередження, які завдяки особливому демонічному почуттю гумору мали вигляд закривавленого вовчого черепа, настромленого на жердину.

— Що б це означало? — пробурмотів Номер Один, оминаючи знак.
— Вовча голова на жердині... Сьогодні барбекю із вовчатини? Приносьте вовків із собою?

Барбекю. Іще одне слово із «Маєтку леді Хітерінгтон Сміт».

Номер Один сів на краєчку скелі, покрутив п'ятою точкою, щоб викопати невеличку траншею для хвостика. Можна трохи і посидіти зручненько перед тим, як стрибнути з висоти ста метрів у жерло вулкана.

Якщо його не винесе в стару країну, розпечена лава перетворить його на пару. Ні, він, мабуть, просто розіб'ється об скелі, коли летітиме вниз. Оптимістично.

Зі свого місця на краю прірви Номер Один бачив каменисті схили кратера і клуби пари, що ритмічно здіймалися над лавою, немов уві сні дихав велетень. Така вже властивість позачасового закляття: здається, що Гібрас зв'язаний з іншим світом, от тільки життя тече тут з іншою швидкістю. Тож вулкан булькав і навіть час від часу викидав тоненький стовпчик полум'я, хоча ніякої Землі під ним не було.

Якби Номер Один був чесний із собою, він би зізнався, що рішучості в нього поменшало. Легко було уявляти, як ти стрибаєш в кратер між вимірами, коли котив своїх однокласників у коконах до ями. Коли на нього летіли бризки багнуки, здавалося, що гірше й бути не може. І було щось таке в Абботовому голосі, від чого сама думка про такий учинок ставала дуже спокусливою. Але тепер, коли він сидів майже біля підніжжя вулкана, і легенький вітерець холодив луску на грудях, життя вже не здавалося таким сумним. Принаймні, він був живим, а гарантій, що кратер вів кудись, крім жерла вулкана, не було зовсім. Жоден з інших демонів живим не повернувся. Але вони таки повернулися. Хтось — замороженим у крижину, хтось — обгорілим до кісток, але жоден не був таким здоровим і енергійним, як ватажок. Дивно, але чомусь, коли Номер Один думав про

Аббота, про жорстокість, яку ватажок так часто виявляв до нього, ті моменти здавалися неясними, на них важко було зосередитися. Він пам'ятав лише красивий наполегливий голос, який наказував стрибати.

Місячне божевілля. Ось у чому справа. Демонів тягне до Місяця. Він співає до них, збуджує кров. Він сниться їм уночі, і вони скреготять зубами, коли не бачать його. В будь-яку годину так званого дня на Гібрасі демони можуть зупинитися посеред вулиці і витріщитися туди, де на небі мав бути Місяць. Він був їхньою часткою, живою, органічною часткою, і на атомному рівні вони були одним.

У кратері лишилися ниточки позачасового закляття. Шепіт магії оповів гірські вершини і заваблював дурних демонів, які забули про срібло. А серцевина магії — пісня Місяця, що кличе демонів до себе, спокушає білим світлом і невагомістю. Щойно ці бліді пасма захоплюють демонів розум, він усе що завгодно зробить, аби дістатися джерела цього блаженства. Магія і місячне божевілля вливають енергію в атоми демонічної сутності, переводять кожен електрон на нову орбіту, змінюють молекулярну структуру, транспортують його крізь час і простір.

Але про те, що подорож закінчиться на Землі, відомо лише зі слів Аббота. А що, як і на Місяць можна потрапити? Як би не любили демони Місяць, усім чудово відомо, що на його безплідній поверхні нічого не виживе. Старші кажуть, що навіть ельфи, які підлітають ближче, замерзають до смерті та падають на Землю з крижаними крилами і синіми обличчями.

Чомусь Номеру Один хотілося здійснити цю подорож саме сьогодні. Він волів, аби Місяць покликав його до кратера і переніс кудись, де б знайшовся ще один цілитель. Такий, хто б навчив його контролювати свою дивну силу. Але хоробрості не вистачало. Сам він до каменистого кратера не стрибне. Там, мабуть, повно обвуглених трупів тих, кому здалося, що їх покликав Місяць. Як можна зрозуміти, що це справді Місяць, а не просто якась твоя примха?

Номер Один затулив обличчя долонями. Не лишається нічого, як повернутися до школи. Потрібно перевернути кокони в ямі за багном, щоб у них не лишилося пролежнів.

Він зітхнув. Це не перша його відчайдушна подорож. Але сьогодні йому здавалося, що він неодмінно стрибне. В голові лунав голос Аббота, квапив його. Йому майже хотілося побачити, як летить назустріч гостре каміння. Майже.

Номер Один покрутив срібний браслет на руці. Як же легко скинути цю цяцьку і просто зникнути.

«Ну і зніми, малий, — сказав голос у нього в голові. — Знімай і ходи до мене».

Голос не здивував Номера Один. Власне, то було більше відчуття, ніж голос. Слова Номер Один дібрав сам. Він часто розмовляв з голосами у своїй голові. Во більше не було з ким. У нього був Фламбард — чоботар, леді Бонні — стара діва і його улюблениця Букі, шепелява пліткарка.

Але цей голос був новий. Сильніший.

«Щойно позбудешся срібла, цілий новий світ стане твоїм».

Номер Один прикусив нижню губу і замислився. Браслет можна зняти, лише на хвильку. Яка біда може статися? До кратера ще далеко, а за його межі магія не поширюється.

«Ніякої біди і не станеться. Зовсім ніякої. Тебе лише трішки смикне».

Дуже цікаво. Зняти браслет — це майже повернутися в той день,

коли він нарешті набрався хоробрості відчути місячне божевілля. Номер Один провів пальцями по рунах на сріблі. Такі ж самі, як у нього на грудях. Подвійний амулет. Відганяє місячну ману. Зняти браслет — означає обернути силу власних рун проти себе самого, віддатися на волю Місяця.

«Зніми. Зміни напрямок сили».

Номер Один спостерігав, як пальці схопилися за замочок браслета. Немов уві сні, під ледь чутні звуки музики. Новий голос обгорнув мозок туманом, захопив над ним владу.

«Ми будемо разом, ти і я. Ти ніжитимешся в моєму світлі».

«Ніжитимешся в моєму світлі?» — зібрав рештки розуму Номер Один. От іще любитель театральних ефектів! Букі він не сподобається.

«Знімай його, Малий».

Номер Один дивився, як рука стягує браслет. Зупинити себе він не в змозі — навіть якби захотів.

«Місячне божевілля, — раптом зрозумів він. — Воно тут усюди. Як таке може бути?»

Втім, якась частина його знала відповідь. Мабуть, та, що належала цілителеві.

«Позачасове закляття розпадається. Усі в небезпеці».

Номер Один побачив, як браслет, його срібний якір, зісковзнув з пальців і впав на землю. Немов у сповільненій зйомці. Срібло стекло і блиснуло, немов промінець сонця крізь воду.

Номер Один відчув поколювання, яке буває, коли кожен атом у тілі перевантажений енергією, і фізична оболонка переходить у стан газу. Процес мав бути дуже болючим, але тіло не знало, як реагувати на таку зміну клітин, тож бісеня і відчуло це зворушливе поколювання.

На крики не було часу; Номер Один тільки і встиг зникнути в спалаху мільйонів цяточок світла, що швидко розтяглися в просторі й утворили мостик в інший вимір. За секунду від бісеняти нічого не лишилося, крім срібного браслета.

Мине багато часу, доки помітять його відсутність. І ніхто навіть і не подумає йти шукати.

Театр Массімо Белліні, Сицилія

Якби хтось поглянув на Артеміса Фаула, то подумав, що хлопець

тут заради опери. В одній руці у нього був театральний бінокль, спрямований на сцену. Іншою рукою він розмахував, мов диригентською паличкою, відстежуючи ноту за нотою.

— Вважається, що найкраще партію Нори виконувала Марія Каллас, — сказав він Холлі, яка ввічливо кивнула і, повернувшись до Батлера, звела очі. — Але я маю зізнатися, що надаю перевагу Монсеррат Кабальє. Вона співала цю партію в сімдесятих. Звісно, я чув лише в запису, але, як на мене, образ у виконанні Кабальє вийшов більш живим.

— Так, — сказала Холлі. — Я намагаюся вникнути, Артемісе, дійсно. Але мені здавалося, що все закінчиться, не встигне ця гладка синьйора почати співати. А вона співає, а ще нічого й не почалося.

Артеміс посміхнувся, блиснувши зубами.

— Це ти з Вагнером переплутала.

У розмові на оперну тему Батлер участі не брав. Для нього це було іще одним фактором, що відвертає увагу. Замість цього він вирішив випробувати фільтр нічного бачення на шоломі Холлі. Якщо вони вирішили проблему засліплення, як заявляє Холлі, тоді він обов'язково попросить, щоб Артеміс дістав йому такий самий.

Не потрібно казати, що шолом Холлі на Батлерову голову не налізе. Власне, його ледь на кулак можна було надягнути, тож охоронець відкинув фільтр убік і притиснув шолом до щоки, щоб можна було хоч якось подивитись.

Ефект був просто вражаючий. Фільтр успішно вирівнював світло по всьому театру. Десь збільшував інтенсивність, десь приглушав, тож кожну людину в приміщенні було освітлено однаково. Видно було, скільки гриму на акторах, у ложах не лишилося тіні, щоб сховатися.

Батлер оглянув ложі та переконався, що ніякої загрози там немає. Лише в носі колупалися і за руки трималися, часто одні й ті самі люди. А от у другій від сцені ложі сиділа білява кучерява дівчинка в нарядній сукні.

Батлер одразу ж пригадав, що бачив цю саму дівчинку на місці матеріалізації в Барселоні. Тепер вона тут. Збіг? Такого не буває. Досвід охоронця підказував, що коли ви бачили незнайомця більше одного разу, то він або стежив за вами, аби вам обом було потрібне одне й те саме.

Він придивився. В ложі за дівчинкою було двоє чоловіків. Один

років із п'ятдесяти, з животиком, у дорогому фраку. Знімав те, що відбувалося на сцені, на мобільний телефон. Перший чоловік із Барселони. Другий теж там був. Можливо, китаєць, із волоссям, що стирчало в різні боки. Травмована нога досі вимагала милиць, тож вони стояли поряд. Чоловік розвернув одну милицю, зняв знизу гумовий наконечник і приставив до плеча, як гвинтівку.

Батлер автоматично пересунувся на лінію вогню, між чоловіком та Артемісом. Хоча милиця націлена була не на хлопця, а на сцену. За метр від сопрано. Саме там Артеміс і сподівався побачити демона.

— Холлі, — сказав охоронець тихим спокійним голосом, — гадаю, тобі треба увімкнути захист.

Хлопець опустив бінокль.

— Проблеми?

— Можливо, — відповів Батлер. — Хоча не для нас. Здається, про нову матеріалізацію відомо іще декому, і вони не збираються лише спостерігати.

Артеміс постукав по підборіддю пальцями, розмірковуючи.

— Де?

— Друга ложа. Поряд зі сценою. Бачу зброю, націлену на сцену. Нестандартна. Може, модифікований дротикомет.

Артеміс нахилився вперед, схопившись за мідні поручні.

— Вони хочуть захопити демона живим, якщо той з'явиться. В такому разі доведеться відвернути їхню увагу.

Холлі підвелася.

— Що ми можемо зробити?

— Зупиняти їх запізно, — нахмурився Артеміс. — Якщо ми втрутимось, можемо зіпсувати їхні плани щодо відвертання уваги, і демона побачать. Якщо ці люди такі вже розумні, що опинилися тут, можна бути переконаними, що вони мають добротний план.

Холлі відібрала свого шолома і натягнула його на вуха. Тиск у повітряних подушках автоматично збільшився, і шолом щільно охопив голову.

— Я не можу дозволити, аби вони захопили міфічну істоту.

— Вибору ти не маєш, — гримнув на неї Артеміс, ризикуючи викликати незадоволення публіки. Найкращий варіант, і найвірогідніший — нічого не станеться. Ніякої матеріалізації.

Холлі спохмурніла.

— Ти і сам знаєш, що доля ніколи не посилає нам найкращих варіантів. Занадто погана в тебе карма.

Артемій посміхнувся.

— Звісно, ти маєш рацію. Найгірший варіант — з'явиться демон, вони заарканять його за допомогою дротикомета, втрутимось ми, і в безладі демона забере місцева поліція, а ми всі опинимось за ґратами.

— Погано. Отже, сидітимемо і дивитимемось.

— Ми з Батлером сидітимемо і дивитимемось. А ти лети туди і запиши якомога більше. Коли ці люди підуть, рушай за ними.

Холлі активувала крила. Вони вислизнули із кишені на спині і, коли комп'ютер послав до них електричний розряд, спалахнули блакитним.

— Скільки в мене часу? — запитала Холлі, зникаючи з виду.

Артемій перевірів секундомір на годиннику.

— Якщо поквапишся, — відповів він, — то ніскільки.

Холлі пролетіла над публікою, контролюючи траєкторію за допомогою джойстика, вмонтованого у великий палець рукавички. Невидима, піднялася вона над людьми, що зібралися в театрі. Завдяки фільтрам шолома вона дуже добре бачила другу від сцени ложу.

Артемій помилявся. Час, щоб зупинити їх, був. Їй лише потрібно було трохи відвести руку китайця. В демона вони ніколи не влучать, а Восьма Секція зможе потім відстежити цих Людей Бруду. Варто лише торкнутися руки снайпера електричним кийком, і на кілька секунд він утратить контроль над всіма своїми моторними функціями. Часу вистачить, щоб демон з'явився і зник.

І тут Холлі відчула запах озону, в руці потеплішало. Артемій не помилювався. Часу не було. Хтось наближався.

Номер Один з'явився на сцені більш-менш непошкоджений. Подорож коштувала йому останньої фаланги на правому вказівному пальці і десь двох гігабайтів пам'яті. Але то були погані спогади, та й руки в нього були не такі вже й золоті.

Дематеріалізація — процес не дуже болючий, а матеріалізація, як виявилось, і взагалі приємний. Мозок із задоволенням зареєстрував усі частини тіла, що зібралися разом, і видав цілу купу ендорфінів.

Номер Один глянув на те місце, де раніше був цілий вказівний палець.

— Ти диви, — щасливо пробелькотів він. — Пальця немає.

Тут він помітив людей. Багатенько. Усі сидять рядами, що

піднімаються аж до небес. Номер Один одразу ж зрозумів, що це таке.

— Театр. Я в театрі. І лише із сімома з половиною пальцями. У мене сім з половиною пальців, не в театру.

Це спостереження змусило його знову захихотіти. І це було б останнє, що він зробив би на цьому місці. Його б потягнуло до наступної зупинки в подорожі між вимірами, якби чоловік біля сцени не вистрілив в нього якоюсь ампулою.

— Ампула, — сказав Номер Один, пишаючись знанням людської лексики, і витягнув куций палець.

Після цього все відбулося дуже швидко. Події переплелися, як різнокольорові стрічки. Ампула спалахнула, в голові у Номера Один щось вибухнуло. В ногу вжалила бджола. Пронизливо заверещала жінка. Прямо під ним пробігло стадо тварин, може, слонів. І раптом, зовсім несподівано, земля під ним зникла, і все стало чорним. Біля пальців та обличчя ця чорнота була якоюсь дуже неприємною.

Останнє, що запам'ятав Номер Один до того, як його охопила персональна чорнота, — голос.

Не демонічний, бо тон був вищим. Щось середнє між пташкою і дикою свинею.

— Вітаю, демоне, — сказав голос і хихикнув.

«Вони знають, — подумав Номер Один і запанікував би, якби хлорал гідрат, що через ногу розповсюдився по всьому тілу, таке дозволив. — Вони про нас знають».

Саме цієї миті сироватка дісталася мозку, і він поринув у глибоку темну яму.

Артемів спостерігав за подіями з ложі. На його губах промайнула легка посмішка захоплення, коли перед ним, немов туніський килим, розгорнувся весь план. Хто б його не склав, він був гарним. Більше, ніж гарним. Його можна порівняти із планами самого Артеміса.

— Не зводь камеру зі сцени, — наказав хлопець Батлерові. — Про ложу подбає Холлі.

Батлерові дуже хотілося прикрити Холлі, але його місце поруч з Артемісом. Урешті-решт, капітан Шорт зможе дати собі раду. І охоронець спрямував кристал годинника на сцену. Артемів ніколи не пробачить, якщо він пропустить хоч наносекунду дії.

На сцені майже закінчилася опера. Норма вела Полліона до багаття, де їх обох і сплять. Усі очі були звернені на неї. Крім тих, що стежили

за ельфійською драмою.

Урочиста і витончена музика стала мимовільним супроводом справжньої драми, що розгорталася в театрі.

Усе почалося з електричного потріскування праворуч від сцени. Почути його можна було, лише якщо очікували. А якби хтось і помітив спалах, не занепокоївся б. Запросто сприйняв би за відблиски світла або за спецефекти, які так обожнюють сучасні театральні режисери.

«Ага, — подумав Артеміс, відчуваючи знайоме поколювання в пальцях. — Щось наближається. Гра почалася».

«Щось» почало матеріалізуватися всередині блакитного кола електричних іскор. Розмита постать, що віддалено нагадувала людину. Менша, ніж попередня, але точно демон. І точно не відблиск світла. Спочатку постать була майже прозорою, але через секунду стала більш щільною, більш матеріальною.

«Ну, — подумав Артеміс. — Стріляйте транквілізатором».

Із тіні на протилежному боці театру висунулася срібна трубка. Пролунав тихий постріл, і з трубки вилетів дротик. Стежити за його траєкторією не було потреби. Артеміс знав, що той влучить прямо в ногу створіння. Нога — найкраща ціль. Легко влучити, мінімальний ризик фатальної рани. Ампула зі срібним наконечником і якимось міцним коктейлем усередині.

Істота на сцені намагалася щось сказати і дико жестикулювала руками. Артеміс почув, як хтось із публіки зойкнув: мабуть, помітили постать у світлі.

«Дуже добре. Ви його заякорили. Тепер потрібно відвернути увагу. Щось яскраве і гучне, але не дуже небезпечне. Якщо хтось отримає поранення, почнеться розслідування».

Хлопець перевів погляд на демона. Той уже зовсім матеріалізувався, але його прикривала тінь. Опера наближалася до крещендо в четвертому акті. Сопрано істерично ридала, і майже всі очі в театрі були спрямовані на неї. Майже всі. Але завжди знайдеться кілька таких, яким нудно в опері, особливо в четвертому акті. І тоді ці очі починають оглядати зал, вишукувати щось цікавіше. Ці очі обов'язково зупиняться на маленькому демоні праворуч від сцени, якщо їх щось не відволіче.

Немов почувши Артемісові думки, одна з ламп над сценою зірвалася зі свого місця і, розгойдуючись, повисла на кабелі над

декораціями. Яскраво і гучно. Лампочка вибухнула, засипавши оркестрову яму скалками скла. Нитка розжарення спалахнула магнієвою блискавкою, на мить засліпивши всіх, хто на неї дивився. А це майже всі глядачі.

На музикантів посипалося скло, вони запанікували і кинулися за куліси, захопивши із собою інструменти. Шедевр Белліні перетворився на какофонію скиглення струн і ударів одного інструмента об інший.

«Чудово, — схвально подумав Артеміс. — Лампу зіпсували навмисно. А паніка оркестру — приємний бонус».

За всім цим хлопець спостерігав краєм ока. Головним для нього лишався маленький демон у тіні сцени.

«Тепер, якби це був я, — подумав ірландський підліток, — я б наказав Батлерові накинути чорний мішок на цю істоту і витягти через службові двері до автомобіля. Коли в театрі полагодили б лампу, ми б уже були на поромі до Неаполя».

Насправді сталося трохи інакше. Під демоном відкрився люк, і істота зникла на гідравлічній платформі.

Артеміс захоплено похитав головою. Дивовижно! Його таємничі супротивники, здається, зламали комп'ютерну систему театру. І коли з'явився демон, вони просто надіслали команду відкрити потрібний люк. Жодних сумнівів, унизу хтось чекав, щоб перенести сплячого демона до машини, що стояла поблизу.

Артеміс перехилився через поручні і вдивився в публіку внизу. Спалахнуло світло, і глядачі терли очі й перемовлялися приголомшеними голосами. Ані слова про демона. Ніхто не тицяє пальцями і не верещить. Він щойно став свідком ідеального виконання ідеального плану.

Артеміс перевів погляд на ложу з іншого боку сцени. Троє глядачів спокійно підвелися. Вони просто йшли з театру. Вистава скінчилася, настав час іти додому. Хлопець упізнав гарненьку дівчинку із Барселони і двох її супутників. Нога у худого чоловіка, схоже, одужала, і милиці він тримав під пахвами.

На обличчі дівчинки сяяла задоволена посмішка, саме така, як і на обличчі Артеміса після вдалого закінчення операції.

«Дівчинка! — здогадався хлопець, і це його дуже здивувало. — Вона тут головна».

Посмішка дівчинки, відображення його власної, роздратовала

Артеміса. Не звик він бути на два кроки позаду. Вона вочевидь була впевнена, що перемога лишилася за нею. Може, цей бій вона і виграла, але кампанію ще не закінчено.

«Час, — подумав він. — Дівчисько має дізнатися, що в неї є опонент».

Він кілька разів неквапливо плеснув у долоні.

— Брава, — вигукнув він. — Брава, рагацця!

Голос легко пролетів над головами глядачів. Посмішка дівчинки застигла на губах, і вона почала шукати очима джерело компліментів. Через кілька секунд побачила ірландського підлітка, їхні очі зустрілися.

Якщо Артеміс сподівався, що дівчинка злякається і затремтить, побачивши його і його охоронця, на нього чекало розчарування. Так, від здивування вона звела брови, але на аплодисменти відповіла кивком голови і по-королівському помахала ручкою. Перед тим як піти, дівчинка вимовила два слова. Відстань була дуже великою, щоб Артеміс їх почув, але навіть якби він уже давно не навчився читати по губах, зрозуміти їх було дуже легко.

«Артеміс Фаул», — сказала вона. Більше нічого. Гра почалася саме зараз. Жодних сумнівів. Яка інтрига!

І тут сталося щось кумедне. До оплесків Артеміса приєдналися інші люди з усіх куточків залу. Непевні аплодисменти переросли в крещендо. За мить усі глядачі підвелися, і збентеженим акторам довелося виходити кілька разів.

Коли через хвилину хлопець ішов через вестибюль, він почув, як шанувальники опери обговорювали неортодоксальну фінальну сцену. Лампа, що вибухнула, на думку одного з цінителів, була метафорою падаючої зірки Норми. Але інший не погоджувався. За його словами, лампа являла собою модерністську інтерпретацію полум'я, яке чекало на Норму.

«А може, — подумав Артеміс, проштовхуючись крізь натовп у сицилійський туман, — лампа, що вибухнула, — це просто лампа, що вибухнула».

ГЛАВА 5: У ПОЛОНІ

КАПІТАН Восьмої Секції Холлі Шорт простежила за викрадачами до «Ленд Роверу Дискавері», а звідти до порому до Неаполя. Полоненого перемістили з мішка до сумки для гольфу і прикрили ключками. Операція пройшла блискуче. Троє дорослих чоловіків та одна дівчинка-підліток. Холлі майже не здивувалася, що в справі бере участь дівчинка. Врешті-решт, Артемід і сам майже дитина, а вплутувався і в набагато складніші операції, ніж ця.

«Ленд Ровер» повернули до «Хартц», компанії з прокату автомобілів в Італії, і група купила квитки у вагон першого класу на нічний потяг уздовж західного узбережжя. Вони дуже слушно обрали подорож потягом. Не доведеться проносити сумку для гольфу крізь сканер.

Холлі не потрібно було хвилюватися про сканер чи про будь-який інший людський прилад. У костюмі Восьмої Секції вона була невидима для будь-яких

променів митної поліції. Єдиний спосіб виявити ельфа під захистом — улучити в нього каменякою, але навіть тоді ви лише відчуєте невидимий удар у вухо у відповідь.

Холлі прослизнула у вагон і розташувалася на багажній полиці над головою у дівчинки. Внизу троє людей заштовхували сумку для гольфу під столик і дивилися на неї так... так, немов усередині був демон.

Троє чоловіків і дівчинка. Узяти їх було б так просто. Вона вирубала б їх своїм «Нейтрино», а тоді попросила б Фоулі прислати кількох техніків, щоб ті стерли їм пам'ять. У Холлі аж руки свербіли звільнити бідолашного демона. І знадобилося б на це лише кілька секунд. Зупиняли її тільки голоси в голові.

Один належав Фоулі, інший — Артемісу.

— Залишайся на місці, капітане Шорт, — порадив кентавр. — Ми маємо дізнатися, як далеко це може зайти.

Після викрадення демона Восьма Секція дуже зацікавилася місією Холлі. Фоулі безперервно підтримував з нею зв'язок через шолом.

Хоча шолом був звуконепроникний, Холлі дуже нервувала, що доводилося говорити так близько до тих, за ким вона стежила. Головне в цій ситуації — навчитися говорити без звичних жестів. Виявилось, що це складніше, ніж здавалося.

— Бідолашний демон перелякається до півсмерті, — сказала Холлі, лежачи абсолютно нерухомо. — Я маю його звідти витягнути.

— Ні, — різко обірвав її Артемід. — Ти маєш бачити цілу картинку, Холлі. Ми не маємо уявлення, наскільки велика ця організація, чи як багато їм відомо про ельфійський Народ.

— Не так багато, як тобі. Демони не носять із собою ельфійських Книг. Вони не дотримуються правил.

— Принаймні ви маєте щось спільне, — хмикнув Батлер.

— Я можу застосувати до них месмер, — запропонувала Холлі. Месмер — трюк, що входить до репертуару кожного ельфа. Солодка пісня сирен, під яку кожна людина з радістю розкаже все, що знає, — Вони будуть змушені викласти мені все, що їм відомо.

— І лише те, що їм відомо, — зауважив Артемід. — Якби я керував такою організацією, казав би всім лише те, що вони мають знати. Усього б ніхто не знав, крім мене, звісно.

Холлі ледь утрималася, щоб у відчаї не вдарити щось ногою. Артемід має рацію. Вона має утримуватися від активних дій і стежити, як розгортається ситуація. Потрібно розкинути тенета якомога ширше, щоб спіймати всіх членів угруповання.

— Мені знадобиться підтримка, — прошепотіла Холлі. — Скільки вільних агентів у Восьмій Секції?

Фоулі відкашлявся, але нічого не сказав.

— Що таке, Фоулі? Що там у вас відбувається?

— До Арка Сула долетіли новини про викрадення.

Лише згадка імені гнома підвищила тиск Холлі на кілька позначок. Саме через командира Арка Сула вона й пішла з ЛЕП.

— Сул! Як він так швидко дізнався?

— Хтось у Восьмій Секції зливає йому інформацію. Сул зателефонував Віннайї. Їй нічого не лишалося, як викласти факти.

Холлі застогнала. Сул — король бюрократів. Як кажуть гноми: «Він не наважився б на дії, навіть якби гримав у руці глечик з водою, і зад у нього так і горів».

— І що ж тепер?

— Сул збирається посилити захист міста. Активували бластові стіни, наземні операції припинено. Жодних дій до зустрічі з Радою. Якщо до системи вентиляції потрапить багно, Сула ніхто не звинуватить. Він уже постарається.

— Політики, — презирливо кинула Холлі. — Сула хвилює лише своя дорогоцінна кар'єра. Тож нікого прислати не можете?

Фоулі обережно підбирав слова:

— Офіційно — ні. Тобто, ніякий, скажімо, консультант не зможе пробратися за бластову стіну і пронести те, що тобі потрібно, якщо ти мене зрозуміла.

Холлі прекрасно зрозуміла, що хотів сказати кентавр.

— Десять чотири, Фоулі. Я одна. Офіційно.

— Саме так. Командиру Сулу відомо, що ти просто стежиш за підозрюваними. Діяти можна, лише якщо вони вирішать відкритися іншим. У цьому разі наказ такий, цитую Сула: «Вибрати найменш складний і найбільш надійний варіант».

— Він хоче, аби я перетворила демона на пару?

— Сул цього не казав, але саме цього він хоче.

Холлі зневажала Сула все більше і більше, з кожним биттям серця.

— Він не може мені такого наказати! Вбивство ельфа суперечить усім законам у Книзі. Я цього не зроблю.

— Сулу відомо, що офіційно наказати тобі вжити рішучих заходів до ельфа він не може. Але він віддає неофіційні рекомендації. Такі, що можуть мати неабиякий вплив на твою кар'єру. Це дуже ризиковано, Холлі. Найгірше, якщо ситуація вийде з-під контролю.

Артемід озвучив те, що крутилося в голові у кожного.

— Цього не станеться. Це не спонтанна дія якогось там авантюриста. Ми маємо справу з організованою групою. Вони знають, що їм потрібно. Ці люди були в Барселоні, а тепер вони тут. Вони хочуть спіймати саме демона, і, якщо це не військові, я можу побитися об заклад, що в планах у них — оприлюднення дивної істоти за великі гроші. Це ж більша сенсація, ніж Лохнеське чудовисько, Бігфут або снігова людина вкупі.

Фоулі зітхнув.

— Ну ти і вляпалася, Холлі. Найкраще для тебе, якщо отримаєш зараз якесь серйозне, але не смертельне поранення, яке б вивело тебе із гри.

Холлі пригадала слова свого наставника.

«Справа не в тому, що краще для нас, — якось сказав їй Джуліус Рут. — Справа в тому, що краще для Народу».

— Іноді ми маємо дбати не лише про себе, Фоулі. Я впораюся. Допомогу ж я маю, еге ж?

— Так, — підтвердив кентавр. — Це не вперше, коли нам доводиться рятувати ельфійський світ.

Від упевненого тону Фоулі відлягло від серця, навіть якщо він був за сотні миль під землею.

їх перервав Артеміс.

— Обмінюєтесь згадками про старі бойові часи пізніше. Ми не можемо пропустити ані слова із того, про що говорять ці люди. Якщо нам вдасться зрозуміти все іще до того, як вони дістануться до місця призначення, матимемо неабияку перевагу.

Артеміс мав рацію. Зараз не час для почуттів. Холлі запустила швидку перевірку програм шолому і націлила візор на людей унизу.

— Бачиш, Фоулі? — запитала вона.

— Чітко, немов у кришталевій кулі. Я розповідав про мої нові газові монітори?

У навушниках голосно зітхнув Артеміс.

— Так, розповідав. А тепер помовчи, кентавре. Ми проводимо важливу операцію, не забув?

— Як скажеш, гидкий хлопчисько. Гей, диви, твоя *подружка* щось каже.

Артеміс хотів сказати щось у відповідь, але нічого з того, що спало на думку, не було таким же образливим, як «подружка». Він навіть і не був певний, що кентавр хотів образити. А якщо хотів, то кого? Його чи дівчинку?

*

Дівчинка розмовляла французькою так, як це роблять ті, для кого вона рідна.

— Технічно, — сказала вона, — єдиний злочин, в якому нас можна звинуватити, — це шахрайство, а може, і не тільки. З точки зору закону, як можна вкрасти те, чого не має бути? Сумніваюся, що комусь спало б на думку звинувачувати Мюррея Гелл-Манна у викраденні кварку, хоча

він свідомо проніс мільярд кварків у своїй кишені, — тихенько розсміялася дівчинка.

Не засміявся більше ніхто, крім ірландського хлопчика, який підслуховував їхню бесіду за сотні миль від міжнародного аеропорту Фонтанаросса. Артеміс із Батлером збиралися підніматися на борт літака до Риму. Рим, на думку Артеміса, був набагато зручнішим, ніж Сицилія. Куди б не повезли демона, Артеміс міг дістатися туди швидше, якби летів із Риму.

— Непогано, — прокоментував Артеміс і переказав жарт Батлерові. — Сценарії явно були різні, але це ж усе-таки жарт, а не лекція з квантової фізики.

Ліва брів охоронця підскочила вгору, немов розвідний міст.

— Різні сценарії... Саме так я і подумав.

У швидкому потязі один із чоловіків — той, у кого дивом зцілилася нога, — покрутився на сидінні зі штучної шкіри.

— О котрій ми будемо в Ніцці, Мінерво? — запитав він.

Це просте речення для Артеміса було справжньою золотою жилою інформації. По-перше, ім'я дівчинки — Мінерва. Можливо, назвали на честь римської богині мудрості. Схоже, дуже влучно. По-друге, прямували вони до Ніцци на півдні Франції. І по-третє, головною була саме дівчинка. Неймовірно.

Дівчинка, яка досі посміхалася своєму жарту про кварки, перейшла на сердитий тон.

— Жодних імен, не забули? Вуха повсюди. Якщо х тось дізнається хоч про найменшу деталь нашого плану, усе, над чим ми працювали, буде зруйноване.

«Запізно, Дівчино Бруду, — подумала капітан Холлі Шорт на верхній полиці. — Артеміс Фаул уже багато про тебе знає. Не кажучи вже про мого власного япгола-охоронця Фоулі».

Холлі зробила збільшений знімок обличчя дівчинки.

— Маємо фото та ім'я, Фоулі. Тобі вистачить?

— Має вистачити, — відповів кентавр. — Зображення чоловіків я теж зробив із відео. Дай мені трохи часу, щоб прогнати їх через базу даних.

Унизу другий чоловік із Барселони розстебнув фальшиве відділення з ключками для гольфу.

— Потрібно перевірити мої ключки, — сказав він. — Подивлюся,

чи все з ними гаразд. Якщо вони бовтаються, потрібно щось підкласти, щоб не торохкотіли.

Жодних підозр ці слова б не викликали, якби на людей не була націлена камера.

Чоловік поліз у сумку і за мить витяг маленьку руку і перевірів пульс.

— Гаразд. Усе добре.

— Чудово, — відповіла Мінерва. — А тепер потрібно поспати. Попереду довга подорож. Я посиджу трохи, бо хочу почитати. Наступний читатиме через чотири години.

Троє чоловіків кивнули, але ніхто не ліг. Так і лишилися сидіти, витріщившись на сумку, немов там був демон.

Артемід із Батлером пересіли на літак «Ер Франс» до Ніцци і о десятій уже зареєструвалися в готелі «Негреско» і пили каву з круасанами на Променад дез Англе.

Холлі не пощастило. Вона досі тулилася на багажній полиці в потязі. Але то була вже інша полиця. Третя числом. Спочатку викрадачі зробили пересадку в Римі, потім в Монте-Карло, і тепер, нарешті, вони їхали до Ніцци.

Артемід говорив у мізинець, що передавав вібрації до дельфійського телефону в долоні.

— Жодних підказок, куди саме вони їдуть?

— Поки що нічого, — відповіла втомлена і роздратована Холлі. — Ця дівчинка тримає дорослих чоловіків у залізному кулаку. Вони і слово бояться сказати. Мені вже набридло лежати на цій полиці. Таке відчуття, що я тут рік пролежала. А ви що там робите?

Артемід тихенько поставив на блюдце чашку капучіно без кофеїну, щоб не брязнути.

— Ми в бібліотеці Ніцци. Намагаємося знайти щось про цю Мінерву. Може, у неї вілла десь неподалік.

— Рада чути, — озвалася Холлі, — бо мені здалося, що ви п'єте чай на пляжі, доки я тут упріваю.

За шість метрів від Артеміса на пляж накочувалися хвилі, немов хтось із відра поливав пісок смарагдовою фарбою.

— Чай? На пляжі? На розкоші немає часу, Холлі. Маємо закінчити важливу справу, — підморгнув він Батлерові.

— Ви переконані, що перебуваєте в бібліотеці? Мені почувся

плескіт води.

Артеміс посміхнувся від задоволення.

— Вода? Звідки вона тут? Нічого, крім інформації, тут не плещеться.

— Посміхаєшся, Артемісе? Чомусь мені здається, що в тебе на обличчі твоя славетна гордовита посмішка.

У розмову втрутився Фоулі.

— Влучний постріл, Холлі. Знадобився час, але ми відстежили нашу таємничу дівчинку.

Посмішку Артеміса мов вітром здуло.

— Хто вона, Фоулі? Якщо чесно, я здивований, що досі не чув про неї.

— Дівчинка — Мінерва Парадізо, дванадцять років, народилася в Кань-сюр-Мер на півдні Франції. Чоловік в окулярах — її батько. Гаспар Парадізо. П'ятдесят два. Пластичний хірург, бразилієць за походженням. Має ще одну дитину, хлопчика Бо п'яти років. Мати пішла рік тому. Мешкає в Марселі у свого колишнього садівника.

Артеміс здивувався.

— Пластичний хірург? Чому ж ви так довго їх шукали? Мають же бути якісь записи, фото.

— У цьому і справа. В мережі фото немає. Навіть у місцевих газетах. Таке враження, що хтось системно витер усі сліди родини в Інтернеті.

— Але ж від тебе ніхто не сховається, чи не так, Фоулі?

— Саме так. Я копнув глибше і знайшов фантомне зображення на архівній сторінці французького телебачення. Мінерва Парадізо виграла національний конкурс з орфографії, коли їй було чотири. Коли я отримав ім'я, відстежити всіх інших було дуже просто. Ну, твоя подружка — це щось надзвичайне, Артемісе. Вона вже закінчила старшу школу і наразі отримує дві заочні освіти. Вивчає квантову фізику і психологію. Підозрюю, що вона закінчує докторантуру з хімії під вигаданим ім'ям.

— А інші два чоловіки? — втрутилася в розмову Холлі, доки Фоулі не встиг ще раз згадати «подружку».

— Латиноамериканець — Хуан Сото. Голова охоронного агентства «Сото Секьюриті». Схоже, він справжній охоронець. Щоправда, не дуже досвідчений, без належної підготовки. Хвилюватися не потрібно.

— А снайпер?

— Чоловік із милиціями — Біллі Конг. Та іще штучка. Пересилаю файл тобі на шолом.

Через кілька секунд у Холліному вусі дзенькнуло голосове повідомлення про пошту, і вона відкрила файл на візорі. Тримірне фото Конга повільно оберталося в верхньому лівому кутку візора, а перед очима розгортався його послужний список.

Артемів відкашлявся.

— Шолома в мене немає, Холлі.

— А, містер з відсталими технологіями, — поблажливим тоном сказав Фоулі. — Почитати тобі?

— Якщо твій потужний мозок витримає таку примітивну вокалізацію.

— Гаразд. Біллі Конг. Виріс у цирку, втратив око, коли боровся з тигром...

Артемів зітхнув.

— Будь ласка, Фоулі. Зараз не час для жартів.

— Звісно, — відповів кентавр, — ти ж у бібліотеці. Добре, ось тобі правда. Народився Джона Лі в Малібу на початку сімдесятих. Родина переїхала з Тайваню. Мати Енні. Один старший брат, Ерік, загинув під час кримінальних розборів. Мати із сином повернулася до Синьчжу, що на півдні від Тайпею. Конг переїхав до міста і став злодієм. У дев'яностих йому довелося вийти з бізнесу, бо сварка зі спільником закінчилася вбивством. Він штрикнув друга кухонним ножом. На нього досі чекає ордер на арешт на ім'я Джони Лі.

Холлі це здивувало. Важко було сказати, що Конг здатен на вбивство. Худорлявий чоловік з висвітленим волоссям, що стирчало в різні боки. Скоріше нагадує члена якоїсь хлоп'ячої поп-групи, аніж злочинця.

— Переїхав до Парижа і змінив ім'я, — продовжив Фоулі. — Зайнявся бойовими мистецтвами. Зробив пластичну операцію, але зовнішність змінилася не настільки, щоб надурити мій комп'ютер.

Артемів опустив руку-телефон і звернувся до Батлера.

— Біллі Конг?

Охоронець охнув.

— Небезпечна людина. Має невелику, але добре натреновану команду. Наймаються охоронцями до тих, хто веде небезпечне життя.

Чув, що він став законослухняним і працює у якогось лікаря в Європі.

— У потягу Конг, — сказав Артеміс. — Саме він і був тим чоловіком з милиціями.

Батлер задумливо кивнув. У злочинному світі Конг мав погану репутацію. Жодних моральних принципів, береться за будь-яку роботу, якою б огидною вона не була, якщо йому добре заплатити. У нього було одне-єдине правило: не кидати роботу, доки ту не закінчено.

— Якщо ми маємо справу з Конгом, то все набагато небезпечніше. Потрібно рятувати того демона якомога швидше.

— Згоден, — знову підняв «телефон» хлопець. — Чи ми маємо адресу, Фоулі?

— Гаспарові Парадізо належить шато в Туретт-сюр-Лу, за двадцять хвилин від Ніцци.

Артеміс одним ковтком допив капучіно.

— Добре. Холлі, зустрінемося там.

Хлопець підвівся, поправив піджак.

— Батлере, друже, нам потрібне обладнання для спостереження. Чи не знаєш ти когось у Ніцці, хто зможе його позичити?

Батлер відкинув кришку тоненького мобільного телефону.

— А ви як гадаєте?

Туретт-сюр-Лу, південь Франції

Туретт-сюр-Лу — маленьке селище ремісників, що притулилося до схилів приморських Альп. Шато Парадізо розміщувався вище за інші будинки, на пласкій верхівці трохи нижче снігової лінії.

Шато побудували іще в дев'ятнадцятому сторіччі, але після того воно пережило кілька значних змін. Стіни були зведені з каменю, вікна були дзеркальними і, можливо, куленепробивними, повсюди стирчали камери. Дорога до шато була типовою для цього регіону: вузька і з великою кількістю поворотів. На південному боці розташувалася вежа спостереження, з якої відкривався вид на 360 градусів, отже, можна було побачити усіх, хто наближався. Територію охороняло кілька чоловіків, а в садах хоч і було повно вкритих травою дюн, сховатися було не можна.

Артеміс із Батлером залягли під кущами на сусідньому схилі. Охоронець роздивлявся шато крізь потужний бінокль.

— До них точно можна дістатися, — зауважив Батлер. — Здається, я бачив це місце в якомусь із фільмів про Джеймса Бонда.

— Тобі ж не складно, чи не так?

Батлер спохмурнів.

— Я охоронець, Артемісе. Людина-бронезилет. Залазити до укріплених замків — не моя спеціальність.

— Ти рятував мене і з більш укріплених місць.

— Так, — погодився охоронець, — але я мав наводчика. Або був у відчаї. Якби мені довелося піти звідси з порожніми руками, то я б і не дуже переживав, аби тільки ви ішли поруч зі мною.

Артеміс поплескав його по руці.

— Ми не можемо піти, старий друже.

Батлер зітхнув.

— Не можемо. — Він передав бінокль хлопцеві: — Почніть із західного кута і ведіть на схід.

Артеміс підніс бінокль до очей, навів фокус.

— Бачу патруль із двох чоловіків.

— Приватна охоронна агенція Сото. Зброї не видно, але щось під піджаками явно є. Мінімальна підготовка, як мені здається. Але якщо їх тут більше, ніж двадцять, то впоратися з ними всіма дуже важко. А якщо мені це і вдасться, то місцева поліція буде тут за лічені хвилини.

Артеміс пересунув бінокль на кілька градусів.

— Бачу маленького хлопчика в ковбойському капелюсі, що грається з машинкою.

— Імовірно це син Парадізо, Бо. Багато уваги йому не приділяють. Рухайтесь далі.

— Сенсори на карнизі?

— Я вивчав схожу модель. Остання новинка в галузі безпеки. Замкнена електромережа, інфрачервоні датчики руху, нічне бачення. Справжній витвір мистецтва. Сам хотів установити в маєтку Фаулів.

Навколо шато були розставлені маленькі колонки на кілках.

— Звукова система?

Батлер хмикнув.

— Якби ж то. Резонансні коробки. Транслюють перешкоди. Наші спрямовані мікрофони тут безсилі. Сумніваюся, що навіть Фоулі зможе щось почути всередині будинку.

Поруч із ними з'явилася Холлі.

— Ти маєш рацію. Він відвів з орбіти один із наших супутників, щоб подивитися на це місце, але знадобиться кілька годин, доки ми отримаємо план шато.

Батлер зняв руку з приладу.

— Холлі, якби ти не з'являлася так зненацька. Я ж охоронець. Реаую швидко.

Холлі посміхнулася і вщипнула його за ногу.

— Знаю, велетню. Саме тому і роблю це. Сприймай це як тренування без відриву від виробництва.

Артемис навіть очей від бінокля не відірвав.

— Маємо дізнатися, що там відбувається. Якби всередині була своя людина!

Холлі спохмурніла.

— Я не можу потрапити всередину без дозволу. Ти знаєш правила. Якщо ельф увійде до людського приміщення без запрошення, він утратить свою магію, і лише після кількох годин болю і судом.

Після битви при Тайлті Фронд, король ельфійського народу, спробував утримати хитрих ельфів подалі від людського житла, встановивши магічні геза — правила. Він попросив своїх цілителів створити потужне закляття, яке б зміцнило його наміри. Той, хто порушить хоч якесь правило, смертельно захворіє і втратить магію. З часом закляття послабшало, але все одно було досить сильним, щоб викликати нудоту і позбавити магії.

— А Батлер? Ти ж можеш позичити йому камуфляжну фольгу Фоулі? Це все одно що стати невидимим.

Холлі похитала головою.

— Тут усюди лазерні піраміди. Навіть у камуфляжній фользі Батлер потрапить під якийсь промінь.

— Тоді Мульч? Він злочинець, уже давно пройшов стадію алергічної реакції. Нудота і судоми йому нже не загрожують.

Холлі просканувала територію рентгенівським фільтром.

— Замок збудовано на скелі, а стіни метр завтовшки. Мульч ніколи не зможе пробратися туди непоміченим. — Візор з рентгенівським фільтром зупинився на скелеті маленького хлопчика, що їхав на електричному автомобільчику. Холлі підняла шолом і побачила Бо Парадізо, що безпечно колесив повз охорону. — Мульч туди потрапити не зможе, — посміхнулася вона. — Але я знаю, хто зможе.

ГЛАВА 6: ДО БАРУ ЗАХОДИТЬ ГНОМ

Ельфи

МУЛЬЧ Діггумс ішов повз ринок Небесного міста і з кожним кроком від чував себе більш вільно. Район ринку — територія злочинців, наскільки таке взагалі можливо на вулиці, де понатикано більше двохсот камер, а на розі ще й пункт спостереження ЛЕП. Але незважаючи на всі ці заходи, злочинців все одно було більше, ніж пересічних громадян у про порції десь вісім на одного.

«Мої люди, — думав Мульч. — Принаймні, були моїми, доки я не сплутався з Холлі».

Не те щоб Мульч шкодував про співпрацю з Холлі, але інколи він сумував за старими добрими часами. Було щось таке в крадіжках, від чого серцю хотілося співати. Хвилювання під час викрадення, ейфорія від легких грошей.

«Не забудь про відчай у в'язниці, — нагадав йому практичний мозок. — І самотність життя втікача».

Правда. Кримінальне життя — це не лише гра та веселощі. Має воно і певні недоліки, як то страх, біль чи загибель. Але Мульч дуже довго не звертав на них уваги, аж доки командир Джуліус Рут не загинув від руки злочинця. До того все було лише грою. Джуліус був котом, а він сам невловимою мишею. Але Джуліус помер, і повернутися до злочинного життя означало спаплюжити пам'ять про командира.

«Саме тому мені й подобається ця робота, — радісно підбив він підсумки роздумів. — Ховаюся за спиною ЛЕП і спілкуюся з відомими злочинцями».

Він дивився ток-шоу у кімнаті відпочинку Восьмої Секції, коли до нього прискакав Фоулі. Якщо чесно, кентавр Мульчеві подобався. Щоправда, коли вони зустрічалися, щоразу летіли іскри, але це лише тримало обох у тонусі.

Але сьогодні було не до жартів. Фоулі швидко розказав, що відбувається на землі. Вони мали план, але все залежало від того, чи зможе Мульч знайти піксі-контрабандиста Дуду Дей і привести його до

Восьмої Секції.

— Доведеться попотіти, — зауважив Мульч. — Останнього разу, коли ми з Дудою зустрічалися, він лишився відшкрібати гномову слину з чобіт. Не дуже я йому сподобався. Потрібно щось вигадати.

— Скажи, що коли він нам допоможе, може вважати себе вільним. Я сам видаю із системи всі записи щодо нього.

Мульч здивовано підняв волохаті брови.

— Це так важливо?

— Це так важливо.

— Я врятував місто, — пробурмотів гном. — Навіть двічі! І ніхто записів щодо мене не стер. А варто лише залучити до справи піксі — і будь ласка! Що лишається мені? Тільки дивитися, як обдаровують інших.

Фоулі нетерпляче притупнув копитом.

— Тобі лишається твій непомірний консультантський гонорар. Байдуже. Берися до справи. Знаєш, як вистежити містера Дея?

Мульч присвиснув.

— Це буде диявольськи важко. Після того, що сталося вранці, піксі заліг на дно. Але я маю певний хист. Зможу його дістати.

Фоулі посміхнувся:

— Саме тому ти і отримуєш таку купу грошей.

Власне, знайти Дуду буде не так диявольськи важко, як удавав Мульч. Коли вони з Дудою так мило розпрощалися, Мульч сунув йому в чобіт пігулку маячок.

Маячок був подарунком від Фоулі. Тому подобалося віддавати списане обладнання Холлі, щоб допомогти агентству. Пігулка була зроблена із запеченого адгезивного гелю, що починав танути, щойно звільниш його з алюмінієвої обгортки. Гель прилипав до всього, чого торкався, і набував того ж кольору. В середині був крихітний передавач, що випромінював нешкідливу радіацію протягом майже п'яти років. Система вистежування була дуже складною. Кожна пігулка лишала свій підпис на індивідуальній алюмінієвій обгортці, тож обгортка починала світитися, коли знаходила своє випромінювання. Чим яскравіше вона світилася, тим ближче була пігулка.

— Навіть дитина впорається, — саркастично зауважила Холлі, видаючи гномові пігулку.

І таки впоралася б. Не встиг Мульч і десяти хвилин погуляти, як

помітив Дуду Дея в районі ринку. За розрахунками гнома той був десь у радіусі двадцяти метрів. Найбільш імовірно, у рибному барі через дорогу. Піксі обожають рибу. Особливо молюсків. А надто особливих молюсків, наприклад лобстерів. Саме тому контрабандист Дуда і був таким популярним.

Мульч перетнув вулицю, змінив вираз обличчя на загрозливий і увійшов до «Щасливого молюска», немов був його власником.

Поглянувши на бар, можна було відразу сказати, що перед вами дешева пивничка. Підлога була з неструганих дощок. Пахло скумбрією тижневої давнини. Меню було написано прямо на стіні чимось, що нагадувало риб'ячу кров. А єдиний відвідувач мирно спав над своєю юшкою.

З-поза стійки на нього поглянув офіціант-піксі.

— Бар для гномів далі по вулиці, — сказав він.

Мульч широко посміхнувся.

— Не дуже гостинно. Може, я ваш клієнт.

— Не схоже, — зауважив офіціант. — Ніколи не бачив гнома, який платив би за їжу.

І то правда. Гноми жадібні, така вже їхня натура.

— Ти мене розкусив, — зізнався Мульч. — Я не клієнт. Шукаю одного хлопця.

Офіціант махнув рукою на майже порожній зал.

— Якщо ти його тут не бачиш, то його немає.

Мульч продемонстрував сяючий значок представника ЛЕП, якого йому видав Фоулі.

— Здається, мені доведеться оглянути бар ретельніше.

Офіціант аж вискочив із-поза стійки.

— А мені здається, тобі потрібен ордер, щоб зробити іще один крок, копе.

Мульч відсунув його вбік.

— Я не той коп, піксі, — сказав він і пішов за сигналом, що повів його убогим коридорчиком до туалетів, які були ще убогішими. Мульч утиснувся до невеличкої кімнати, трохи більшої за розміром, ніж піксі, й одразу ж знайшов потаємні двері. Проліз через них у набагато приємніший зал, ніж той, звідки він прийшов. Там навіть гардероб був, оббитий оксамитом, яким завідувала дуже здивована піксі в рожевій сукні.

— Ви бронювали столик? — сполошилася вона.

— І навіть не один, — відповів Мульч. — А для початку скажіть-но, чи ви вважаєте вдалою думкою розмістити потаємний вхід до нелегального ресторану в туалеті? Мене ви не обдурили, а ось апетит я втратив.

Чекати на відповідь він не став. Нахилився, щоб не вдаритися об низенький одвірок і перейшов до розкішного ресторану.

Тут кілька десятків піксі працювали ложками над паруючими тарілками з морепродуктами. Дуда Дей сидів сам за другим столиком і так трошив лобстера молотком, немов той був його особистим ворогом.

Мульч підійшов до нього, не звертаючи уваги на здивовані погляди інших відвідувачів.

— Задумався? — запитав він, опускаючись на крихітний піксівський стілець.

Дуда підвів голову. Якщо він і здивувався, то добре це приховав.

— Це ти, гноме. А я тут уявляю, що ця клішня — твоя дурна голова.

Дуда з такою силою опустив молоток, що гнома забризкало м'ясом лобстера.

— Гей, обережно! Воно ж смердітиме!

Дуда пожвавішав.

— Отакої! Смердітиме! Я вже три рази під душем мився. Три! І досі не можу позбавитися смороду від твого рота. Немов зі мною завжди персональна каналізаційна труба. Бачиш, я їм на самоті. А зазвичай за моїм столом повно друзів. Тільки не сьогодні. Від мене смердить, як від гнома.

Мульча його слова не вразили.

— Гей, хлопче, полегше. Я ж можу й образитися.

Дуда розмахнувся молотком.

— Чи ти бачиш тут когось, хто б переймався твоїми почуттями? Ображайся скільки завгодно.

Мульч зробив глибокий вдих. Легко вмовити піксі не вийде.

— Гаразд, слухай, Дудо. Я зрозумів. Ти дуже мудрий хлопець. До біса який мудрий. І я маю до тебе пропозицію.

Дуда розреготався.

— Ти маєш до мене пропозицію? Це я маю до тебе пропозицію. Чи не прибрав би ти свій гномський сморід геть звідси, доки я не вибив

тобі зуби ось цим молотком?

— Я тебе зрозумів, — пробурмотів Мульч. — Ти не просто крутий хлопець, ти ще й підлий. Тільки божевільні гноми можуть зв'язуватися з тобою. Власне, я б годин зо дві тут просидів, обмінюючись образами, але сьогодні я зайнятий. Мій друг у біді.

Дуда широко посміхнувся і глузливо підняв бокал вина, немов виголошуючи тост.

— Ну, гноме, сподіваюся, що це ота слизька ельфійка Холлі Шорт. — Бо більше нікого мене не хотілося б бачити в халепі по самі гострі вуха.

Мульч вишкірив зуби, але то була не посмішка.

— Саме про це я і хотів з тобою поговорити. Ти накинувся на мого друга на мульти-міксері. Мало не вбив.

— Мало, — підняв пальця Дуда, — Лише трошки налякав. Не варто було за мною ганятися. Я ж лише кілька ящиків креветок перевіз. Не вбивав нікого.

— Просто перевозив.

— Саме так. Просто перевозив.

Мульч розслабився.

— Ну, Дуда, тобі пощастило. Саме через твій ведійський талант я не роззявляю рота, щоб проковтнути тебе, немов оту креветку. Хтозна, з якого б кінця ти вискочив цього разу.

Обличчя Дуди вмить стало серйозним.

— Я слухаю, — сказав він.

Гном сховав зуби.

— Гаразд. Тож, ти можеш їздити на чому завгодно, так?

— Абсолютно на всьому. Нехай його навіть марсіяни збудували, Дуда Дей зможе прокотитися.

— Добре, бо я таки маю для тебе пропозицію. Не дуже вона мені подобається, але все одно маю її тобі викласти.

— Кажі, вонючко.

Мульч подумки застогнав. Іще один розумник їхній маленькій банді шукачів пригод потрібен так само, як і десять років невдач.

— Ти мені потрібен на один день. Масш прокотитися на одній штуці. Лише разок. Зробиш це — отримаєш амністію.

Дуда здивувався. Вражаюча пропозиція.

— Мені потрібно тільки проїхатися, і ви забудете всі мої гріхи?

— Так.

Дуда постукав себе по лобу клешнею лобстера.

— Дуже легко. Тут має бути якась пастка.

Мульч знизав плечима.

— Ну, це буде на поверхні Землі, і за тобою гнатиметься ціла купа Людей Брудю.

— Хіба? — посміхнувся Дуда, пережовуючи лобстера. — А який улов?

ГЛАВА 7: ПОДОРОЖ БОБО

Шато Парадізо, південь Франції

КОЛИ Мульч із Дудою висадилися біля Туретт-сюр-Лу, гном був на грані нервового зриву.

— Він божевільний, — пробелькотів він, випадаючи з крихітного титанового транспортера, який професійно опустився на рівний клаптик землі завбільшки із поштову марку. — Цей піксі божевільний! Дай-но мені пістолета, Холлі. Я його пристрелю.

Із люка виліз Дуда Дей і легко зістрибнув на землю.

— Фантастичний корабель! — сказав він гномською. — Де можна такий дістати?

Але посмішка його зникла, щойно він зрозумів, що штука, яку він уважав деревом, поворушилася і заговорила на одній із примітивних мов Людей Бруду.

— Здається, це і є Дуда Дей? Багато від нього галасу, еге ж?

— А-а-а-а, — тільки і сказав Дуда. — Велика Людина Бруду.

— Так і є, — сказала інша Людина Бруду, чи точніше Хлопець Бруду. Він був меншим, але чомусь здавався більш небезпечним.

— Ти розмовляєш гномського? — запитав переляканий піксі. А раптом велетень його проковтне, бо він недостатньо ввічливий?

— Так, — відповів Артемід. — Але Батлер розмовляє не так добре, як я. Тож переходь на англійську, якщо ти не проти.

— Звісно. Жодних проблем, — заметушився Дуда, радий, що у нього в мозку іще лишилася іскра магії, щоб підігріти хист до мов.

Дуда з Мульчем пролетіли над найнижчими верхівками приморських Альп у транспортері, побудованому, щоб підніматися на магмі від земного ядра. Хоча ці транспортери і мали рудиментарний захист, для подорожей над поверхнею Землі вони пристосовані не були. Дуда отримав наказ прямувати до невеличкого порту біля Берна у Швейцарії, а там причепити пару крил і летіти низенько решту шляху. Та щойно Дуда потрапив за кермо транспортера, він вирішив дізнатися, яку ж швидкість може розвинути невеличкий корабель.

Холлі була вражена.

— Для контрабандиста ти непогано літаєш. Зазвичай ці транспортери такі ж незграбні, як і свиня на трьох ногах.

Дуда ніжно поплескав титановий фюзеляж.

— Ластівочка моя. З нею лише потрібно правильно поводитися.

Мульча досі трусило.

— Ми мало не згоріли! Я збився рахувати, як близько ми були до смерті!

Дуда хмикнув.

— Це не єдина твоя провина, гноме. Комуś доведеться і підлогу помити.

Холлі зазирнула Дуді в очі. Хоч вони зараз і люб'язно розмовляли, історію мали спільну.

— Ти мене мало не вбив, піксі, — спокійно сказала вона, немов давала контрабандисту шанс виправдатися.

— Знаю. Мало не вбив. Саме тому мені і час іти з бізнесу. Переглянути життя. Зважити пріоритети.

— Дурниці, — відмахнулася Холлі. — Жодному слову не вірю.

— Я теж, — кивнув Дуда, — Це моя жалісна промова на випадок, якщо мене впіймають. Якщо додати великі очі і тремтячі губи, завжди спрацює. Втім, якщо серйозно, мені дуже шкода за мультиміксер, офіцере. Я був у відчаї. Але небезпека вам не загрожувала. Ці руки можуть витворяти з кермом справжню магію.

Холлі вирішила пробачити. Образа зробила б складну операцію зовсім неможливою. До того ж, тепер Дуда отримав шанс відпрацювати.

Батлер підняв Мульча на ноги.

— Як справи, Мульче?

Той покосився на піксі.

— Усе буде добре, щойно голова перестане іти обертом. Це ж корабель на одного, самі знаєте. І мені довелося кілька годин тримати на колінах цю мавпу. Щоразу, коли ми робили різкий рух, він бив мене по підборіддю.

Батлер підморгнув другу-гному.

— Подивись на це ось з якого боку. Тобі довелося прокотитися за його правилами, тепер нехай він катається за твоїми.

Дуда почув кінець речення.

— Кататися? Куди ідемо? Кого беруть?

Мульч потер волохаті долоні.

— Здається, мені сподобається!

Вони лягли в рядок у неглибокому рівчаку і стали роздивлятися шато. Схили пагорба плавно збігали вниз, то там то тут можна було побачити покручені стовбури старовинних олив. Ґрунт на поверхні був сухим і пухким, але доволі смачним, за словами Мульча.

— Альпійська вода дуже гарна, — пояснив він, випльовуючи камінці. — А оливи надають глині цікавого смаку.

— Це все дуже чудово, — терпляче зауважив Артеміс. — Але мені потрібно знати, чи зможеш ти дістатися до септичного резервуару?

— Септичний резервуар? — занервував Дуда. — Навіщо нам септичний резервуар? Не полізу я до якогось там септичного резервуару. Забудьте все, про що ми домовлялися.

— Не в резервуар, — виправив його Артеміс. — За нього. Резервуар — лише прикриття перед шато.

Холлі просканувала територію через візор.

— Резервуар розташований найближче до замку. Після нього тільки скеля. Ґрунт дуже добрий. Усе, що вам потрібно, — це заманити шоколадкою за резервуар он того хлопчика в ковбойському капелюсі, і замість нього посадити Дуду.

— І що тоді? Іграшкова машинка швидко не поїде.

— І не потрібно, Дудо. Ти маєш лише заїхати в будинок і причепити ось це до першого відеокабеля, який побачиш.

Холлі передала Дуді хомут для кабеля з крихітними шипами по всій довжині.

— Заряджене оптичне волокно. Якщо правильно розташувати, ми зможемо отримати доступ до системи спостереження.

— Повернімося до шоколадки, — втрутився Мульч, — Чи хтось її має?

— Тримай, — передав Артеміс плитку в зеленій обгортці. — Батлер купив у селі. Дуже низької якості, аж ніяк не сімдесят відсотків какао, і ціна невідповідна, але згодиться.

— А якщо хлопець не їсть шоколад? — поцікавився Мульч. — І що мені з ним робити?

— Завдавати шкоди не можна, — сказала Холлі. — Просто порозважай хвилинку.

— Порозважати? Як ти пропонуєш це зробити?

— Скористайся своїми гномськими талантами, — запропонував Артеміс. — Малі діти дуже допитливі. З'їж кілька камінців. Попускай газу. Малий Бо буде в захваті.

— А чи не можна його просто підстрелити?

— Мульче! — не втрималася Холлі.

— Не вбивати. Просто вирубати на кілька хвилин. Діти мають спати. Ми йому навіть послугу зробимо.

— Вирубати хлопця було б ідеальним рішенням, — зізналася Холлі. — Але я не маю нічого безпечного, тож тобі доведеться його розважати. Хвилин п'ять максимум.

— Сподіваюся, я знайду з ним спільну мову, — зітхнув Мульч. — У крайньому разі просто з'їм його, — посміхнувся він, спостерігаючи за наляканим обличчям Холлі. — Жартую. Чесно. Ніколи не їстиму Дітей Бруду. Вони дуже кістляві.

Холлі штовхнула Артеміса, що стояв поруч.

— Ти певен щодо цього?

— Власне, це була твоя ідея, — відповів хлопець. — Утім, я певен. Існують й інші варіанти, але в нас обмаль часу. Мульч завжди проявляє ініціативу. І я переконаний, що він нас не підведе. Що до містера Дея, то на кону його воля. Непогана мотивація.

— Годі теревенити, — обізвався Мульч. — Я починаю підсмажуватися. Не забули, яка у гномів чутлива шкіра? — Він підвівся і розстебнув клапан на штанях. Іззаду, де ж ще йому бути? — Ну, піксі, тримайся!

Дуда Дей не на жарт перелякався.

— Точно?

— Точно, точно, — зітхнув Мульч. — Чого ти налякався? Це ж просто зад.

— Може, воно і так. Але він до мене посміхається.

— Мабуть, радий тебе бачити. Ти ж не хочеш, щоб він розсердився. Холлі вщипнула Мульча за плече.

— От погана звичка, — поскаржився Мульч, потираючи болюче місце. — Знайди собі іншу жертву.

— Годі вже балачок про твій зад, гаразд? У нас напружений графік!

— Гаразд, піксі. Ворушись. Обіцяю, він не кусатиметься.

Батлер посадив крихітного піксі на спину Мульчу.

— Не дивись униз, — порадив охоронець. — Усе буде добре.

— Легко тобі говорити, — сварливо сказав Дуда. — Це ж не ви верхи на урагані. В ресторані ти цього не казав, Діггумсе.

Артеміс указав на торбину піксі.

— Вам це справді потрібно, містере Дей? Вона не дуже обтічної форми.

Дуда вхопився за ремінець.

— Це мої інструменти, Хлопче Бруду. Вони мають бути зі мною.

— Дуже добре, — погодився Артеміс. — Маленька порада. Заходьте і виходьте якомога швидше.

Дуда закотив очі.

— О! Чудова порада. Вам потрібно написати книгу.

— Так, добра порада, — фиркнув Мульч.

— І уникайте членів родини, — продовжив Артеміс. — Особливо дівчинки, Мінерву.

— Родина, Мінерва. Зрозуміло. Ну, рушаймо, якщо ми кудись збираємося, а то я передумаю.

Гном із хрустом розкрив щелепи і пірнув головою вперед у землю. Те ще видовище: щелепи, як величезні коси, врізалися в землю, і миттєво утворювався тунель для гнома і його пасажира. Дуда міцно заплющив очі, і його обличчя спотворилося від шоку.

— О, боги, — пробелькотів він. — Пожалійте мене. По...

І вони зникли під ковдрою тремтячої землі. Холлі заповзла на верхівку горбочка і стежила за їхнім просуванням крізь візор.

— А Діггумс моторний, — заявила вона. — Дивно, що ми його взагалі змогли впіймати!

Артеміс опустився поруч.

— Сподіваюся, що швидкості йому вистачить. Ще не вистачало, щоб Мінерва Парадізо додала до своєї колекції гнома й піксі.

Під землею Мульч почувався добре. Це природне середовище проживання гномів. Пальці вбирали в себе ритми землі, і вони його заспокоювали. Грубі волоски бороди, які насправді були сенсорами, занурювалися в глину, пробіралися в шпаринки, посилали сигнали і звітували в Мульчів мозок. Гном відчував, як за півмилі ліворуч кубляться кролі. Може, на зворотному шляху можна буде поласувати.

Дуда чимдуж учепився в спину гнома. На обличчі у піксі застиг відчай. Він би закричав, але це означало відкрити рота. А про таке і мови не могло бути.

Прямо під ногами Дуди ворушилася земля, вони опускалися глибше в тунель. Ноги піксі обдавало теплим повітрям. Час від часу ноги опускалися дуже близько до гномового заду, і тоді Дуда квапливо їх підбирав, щоб не втратити пальця.

До септичного резервуару Мульч дістався за хвилину. Вискочив із землі, поморгав очима, щоб витрусити землю з-поміж густих закручених в'їв.

— Злізай, — наказав він піксі, виплюнувши черв'яка.

Дуда переліз через гномову голову, закривши власного рота рукою, щоб не закричати. Зробивши кілька глибоких вдихів, він заспокоївся і засичав:

— Сподобалося тобі, га?

Мульч закрив щелепи, випустив залишки тунельного газу й обтрусився.

— Дуже. Тепер я з тобою розрахувався за подорож транспортером.

Але Дуда не погодився.

— Ти мені досі винен за те, що проковтнув мене.

Вони б, мабуть, іще довго сварилися, незважаючи на обмаль часу, якби з-поза рогу резервуара не виїхав хлопчик на електричному автомобільчику.

— Привіт! Я Бо Парадізо, — привітався водій. — А ви чудовиська?

Дуда з Мульчем моментально зупинилися і згадали план.

— Ні, хлопчику, — відповів Мульч, радий, що в нього ще лишилася іскра магії, щоб розмовляти французькою. Він намагався посміхатися якомога приязніше, хоча йому і бракувало багатогодинної підготовки перед дзеркалом. — Ми шоколадні ельфи. І маємо для тебе подарунок, — помахав він плиткою шоколаду, сподіваючись, що театральна презентація дешевих солодошів зробить їх набагато бажанішими, ніж вони були.

— Шоколадні ельфи? — виліз із машинки хлопчик. — Сподіваюся, без цукру. Бо від цукру я стаю гіперактивним. А батько каже, що я і без того гіперактивний, але він мене і таким любить.

Мульч глянув на етикетку. Вісімнадцять відсотків цукру.

— Так. Без цукру. Хочеш шматочок?

Бо забрав усю плитку і знищив її за десять секунд.

— Від вас, ельфи, смердить. Особливо від тебе, волохатику. Смердить гірше, ніж у туалеті тітки Моргани. Смердючий ельф.

Дуда розреготався.

— Ну що сказати? Вустами немовляти глаголить істина, Мульче.

— Ти живеш у туалеті, товстий шоколадний ельфє?

— Гей, — з ентузіазмом запропонував Мульч. — Хочеш поспати?

Подрімаєш трохи, дитинко?

Бо Парадізо щосили штовхнув Мульча в живіт.

— Я вже поспав, дурню. Іще шоколаду! Негайно! — І Бо знову ударив. — Я сказав, іще шоколаду! А то покличу охоронців. І П'єр учепиться тобі в горло і випустить кишки. Він уміє. Він сам мені казав.

Мульч гмикнув.

— Хотілося б мені подивитись, як він долізе до моїх кишок.

— Справді? — зрадив Бо. — Я його покличу!

Хлопчик кинувся за резервуар із вражаючою швидкістю, але Мульчеві інстинкти виявилися швидшими за мозок. Гном кинувся за хлопчиком, розкривши щелепи.

— П'єре! — крикнув Бо, але більше не зміг видати ані звуку, бо опинився в роті Мульча. Тільки ковбойський капелюх лишився.

— Не ковтай! — просичав Дуда.

Мульч кілька секунд покатав хлопця за щоками і виплюнув. Бо був увесь мокрий і сонний. Мульч витер обличчя дитини, доки не встигла затвердіти слина.

— У слині снодійне, — пояснив він, закриваючи щелепи, — Властивість усіх хижаків. Ти вчора не заснув, бо голова лишилася назовні. Він прокинеться бадьорим, наче відпочив. А коли слина затвердіє, я її зчищу.

Дуда знизав плечима.

— Гей, мені що до того? Він мені навіть не сподобався.

З-поза резервуару пролунав голос.

— Бо? Ти де?

— Це, мабуть, П'єр. Тобі краще поквапитись. Забери його звідси.

Дуда висунув за ріг голову. До них прямував кремезний чоловік. Не такий великий, як Батлер, це правда, але досить великий, щоб розчавити маленького піксі своїм чоботом. На чоловікові була чорна форма охоронця і капелюх. Із-поза гудзиків проглядала рукоятка пістолета. Чоловік примружився в бік резервуару.

— Бо? Це ти? — запитав він французькою.

— Уі. Се муа! — фальцетом прощебетав Дуда.

П'єра це не переконало. Голос був схожий скоріше на поросячий, ніж на хлопчачий. Він наближався, витягуючи на ходу пістолет.

Дуда кинувся до автомобільчика. По дорозі він підхопив ковбойського капелюха, натягнув його собі на голову. П'єр уже був кроків за двадцять, він майже біг.

— Бо? Іди сюди негайно. Мінерва кличе тебе додому.

Дуда перестрибнув через капот і опинився на сидінні автомобіля. Він лише глянув на машину і зрозумів, що та не поїде швидше за пішохода, тож за надзвичайних обставин вона йому аж ніяк не допоможе. Він витяг із торби пласку чорну панель і приліпив її до пластикової панелі керування авто-мобільчика. Монгодвигун — без нього жоден контрабандист із дому не вийде. Монгодвигун мав потужний комп'ютер, омні-сенсори і комплект ядерних батарей. Омні-сенсори проникли до чіпу електронного автомобільчика і взяли керування на себе. Зі спеціального відсіку монгодвигуна Дуда витяг шнур і підключив його до кабелю живлення автомобіля під панеллю приладів. Тепер іграшкова машинка мала ядерне живлення.

Дуда натиснув на акселератор.

— Так краще, — задоволено кивнув він.

Із-поза правого рогу резервуара вийшов П'єр. Добре, бо звідти Мульча і сонного Бо побачити він не міг. Погано, бо охоронець одразу ж нашттовхнувся на Дуду.

— Бо? — опустив пістолета П'єр. — Усе гаразд?

Дуда заніс ногу над акселератором, але натиснути зараз не міг. На нього ж дивився цей громило.

— Усе гаразд... е-е... П'єре, — пробелькотів він, ховаючи обличчя під крисами капелюха.

— У тебе дивний голос, Бо. Ти не захворів?

Дуда доторкнувся до акселератора і трохи проїхав вперед.

— Ні, мені добре. Просто імітую різні голоси — це ж улюблена забавка людських дітей.

— Людських дітей? — з підозрою перепитав П'єр.

— Ага, людських дітей, — продовжив Дуда. — Сьогодні я прибулець, видаю себе за людину, тож тікай, доки я не вчепився тобі в горло і не випустив кишки.

П'єр завмер на мить, але тоді пригадав.

— Бо, негіднику! Дивись, щоб Мінерва тебе не почувала. Бо

шоколаду більше не отримаєш!

— Випущу кишки! — повторив Дуда і поїхав по гравію.

Піксі витяг із торбини опукле дзеркало і прикріпив на лобове скло. Глянув і задоволено хмикнув: П'єр сунув пістолета до кобури і попрямував до свого посту.

Дуда не збільшував швидкість аж до самої дороги до будинку, хоча це і суперечило всім інстинктам контрабандиста. Від підсакувань по нерівних гранітних плитах аж зуби клацали. Цифровий екран повідомив, що він використовує одну соту відсотка від потужності машини. Дуда ледь устиг вимкнути звук на монгодвигуні. Не вистачало, щоб електронний голос комп'ютера скаржився на його водійські таланти.

Біля дверей стояли два охоронці. Вони ледь на нього глянули.

— Як справи, шерифе? — вишкірився один.

— Шоколад, — пискнув Дуда. Наскільки він устиг зрозуміти, така відповідь була цілком у дусі хлопця.

Він натиснув акселератор, наштовхнувся на одвірок і повільно покотив по мармуровій підлозі. Шини пробуксовували на гладкому камені, і це трохи тривожило піксі, — це може коштувати дорогоцінних секунд, якщо доведеться тікати. Але принаймні коридор був досить широкий, щоб розвернутися в разі потреби.

Дуда їхав коридором повз пальми в горщиках і яскраві абстрактні картини аж до самого кінця. Тут на арці кріпилася камера, націлена на вхід. Кабель камери ховався в ізоляційну трубку і тягнувся вздовж стіни.

Дуда зупинився біля кабелепроводу і вискочив з машинки. Досі йому щастило. Ніхто не звернув на нього особливої уваги. Якась поганенька охорона в цих людей. В будь-якому ельфійському будинку його б уже разів із десятків просканували. Піксі відірвав секцію кабелепроводу і відкрив кабель. Йому знадобилося лише кілька секунд, щоб обкрутити оптичне волокно навколо відеокабелю. Справу зроблено. Дуда посміхнувся і повернувся до краденого автомобіля. Чудова угода. Амністія в обмін на п'ять хвилин роботи. Час повертатися додому і насолоджуватися вільним життям, доки знову не доведеться порушити закон.

— Бо Парадізо, маленький ти негіднику! Ану йди сюди! Негайно!

Дуда так і завмер. Поглянув у дзеркало. Позаду стояла дівчинка і

дивилася в його бік, уперши руки в боки. Мінерва, здогадався він. Якщо пам'ять йому не зраджує, від неї потрібно триматися подалі.

— Бо! Час приймати антибіотики. Ти ж не хочеш довічно страждати від бронхіту?

Дуда завів автомобільчика і покотив до арки, туди, де б його не побачила Дівчина Бруду. Щойно заверне за ріг, можна буде натиснути акселератор.

— Як ти смієш тікати від мене, Бобо?

«Бобо? Не дивно, що я їду геть», — подумав Дуда. Хто б повернувся, якби його назвали Бобо?

— Е-е... шоколад? — з надією сказав піксі.

То була помилка. Дівчинка впізнала б голос брата, а це був явно не його голос.

— Бобо? Щось сталося з твоїм голосом?

Дуда вилаявся крізь зуби.

— Бронхіт? — пискнув він.

Але Мінерва не купилася. Вона витягла з кишені рацію і швидко пішла до автомобільчика.

— П'єре, підійди, будь ласка. Прихопи з собою Андре і Луїса, — і звернулася до Дуди: — Лишайся на місці, Бобо. Я дам тобі смачну шоколадку.

«Ага, — подумав Дуда. — Шоколадку і карцер».

Кілька секунд він перебирав варіанти і прийняв рішення. І було воно таке: «Краще швидко тікати, ніж потрапити в полон і бути замученим до смерті».

«Тікаю!» — скомандував сам собі Дуда і втопив акселератор, кинувши на тендітний ведучий вал кілька сотень кінських сил. У нього, можливо, хвилина, доки машина не розвалиться на частини, але за цей час можна втекти подалі від цієї Дівчини Бруду та її приманливої шоколадки.

Машинка так швидко рвонула з місця, що на тому місці, де вона була, лишився її образ.

Мінерва стала стовпом.

— Що?

Ріг наближався. Дуда щосили крутонув кермо, але діаметр повороту був занадто широким.

— Доведеться маневрувати, — крізь зуби процідив Дуда.

Він нахилився ліворуч, відпустив акселератор та ударився об стіну. В мить удару він переніс вагу і натиснув на газ. Автомобіль утратив дверцята, але вискочив з-поза рогу, як камінь із праці.

«Чудово!» — подумав піксі, щойно в голові перестало дзвеніти.

Він має кілька секунд, доки дівчина не побачила його знову, і хто знає, скільки охоронців відділяють його від свободи.

Перед ним був довгий прямий коридор, що переходив у вітальню. Дуда бачив телевизор на стіні та верхівку червоної оксамитової канапки. Мабуть, до кімнати потрібно спустатися по сходах. Погано. Такого автомобіль не витримає.

— Де Бобо? — крикнула дівчинка. — Що ти з ним зробив?

Про ніжності тепер можна забути. Час перевірити, на що здатна ця машинка. Дуда натиснув на акселератор і за оксамитовою канапкою проїхав до вікна. Він поплескав по панелі.

— Ти зможеш, малий! Лише один стрибок. Твій шанс побути скауном.

Автомобіль не відповів. Машини не розмовляють. Хоча іноді, за екстремальних умов і нехватки кисню, Дуді здавалося, що вони поводяться як коні.

З-поза рогу з'явилася Мінерва. Вона бігла і кричала щось у рацію. Дуда почув слова «захопити», «вимушене насильство» і «допитати». Жодне з них йому не сподобалося.

Іграшкова машинка котилася по довгому килиму, та раптом забуксувала. Килим потягло під колеса, як карамель із конвеєра. Мінерва впала, але рації з рук не випустила.

— Він попрямував до бібліотеки. Затримайте його! В разі необхідності стріляйте!

Дуда похмуро вчепився в кермо, не збавляючи швидкості. Він подолає це вікно, зачинене воно чи ні. Автомобіль увірвався в кімнату на швидкості сімдесят миль за годину, злетів з верхньої сходинки. Непогано як на іграшку! В кімнаті уже були два охоронці, саме діставали зброю. Стріляти вони не стануть. І досі здавалося, що за кермом дитина.

«Молокососи», — подумав Дуда, і в колесо влучила перша куля. Так, вони стрілятимуть у машину.

Він пролетів дугою до вікна. Іще дві пулі влучили в пластик кузова, але автомобільчик уже не зупинити. Він зачепився за раму, втратив одне

крило і вискочив у відчинене вікно.

«Це варто було зняти», — подумав Дуда, зчепивши зуби.

Хвиля від удару пройшла крізь усе тіло. Перед очами затанцювали зірки, але піксі дуже швидко отямився і помчав до септичного резервуару.

Там на нього чекав Мульч. Волосся в нього стало дибки і аж тремтіло від нетерплячки.

— Де ти був? Крем від сонця уже майже не діє.

Дуда не став витрачати час на відповідь. Він вистрибнув із розбитої машини, зняв монгодвигун і дзеркало.

Мульч пригрозив йому пальцем:

— У мене ще кілька питань.

З відчиненого вікна вилетіла куля і зрикошетила від резервуару, обдавши їх бризками цементу.

— Але вони почекають. Стрибай.

Мульч повернувся до Дуди спиною. Піксі стрибнув і схопився за гномову бороду.

— Тікаймо! — крикнув він. — Вони вже близько!

Мульч відкрив щелепи і вгвинтився в землю, немов волохата торпеда.

Але як би швидко він не копав, утекти не вдалося. Озброєні охоронці були лише за два кроки від них. Вони б побачили сплячого хлопця і випустили би в тунель сотні куль. Може, навіть кинули б туди кілька гранат. Але вони цього не зробили, бо саме цієї миті шато перетворилося на пекло.

Щойно Дуда прикріпив оптоволокну до відеокабелів, сотні крихітних іскор пробилися крізь гуму і встановили десятки міцних зв'язків із дротом.

Через кілька секунд до штаб-квартири Восьмої Секції хлинула інформація.

Фоулі отримав відео з усіх камер спостереження і комунікаторів. Усі зображення з'явилися в нього на великому екрані.

Фоулі хруснув пальцями, як піаніст перед концертом. Йому подобалося оптоволокну. Без усяких викрутасів, на відміну від нових органічних жучків, але вдвічі надійніше.

— Так, — сказав він у мікрофон на столі. — Я отримав доступ. Який жах ви пропонуєте влаштувати Парадізо?

На півдні Франції капітан Холлі Шорт сказала в мікрофон:

— Який хочеш, Фоулі. Група захвату, гелікоптери. Перевантаж їхні комп'ютери, знищ резонансні камери. Увімкни сигналізацію. Хочу, аби вони повірили, що на них напали.

Фоулі відкрив на комп'ютері кілька фантомних файлів. Фантоми — його найулюбленіші проекти. Образи він позичив із людських фільмів — солдати, Вибухи, тощо, — і використовувати їх можна було в будь-яких сценах. Зараз він вирішив звернутися до особливого загону французької армії, тож до Парадізо вирушила Командмен дез Операсьон Спесіаль, або КОС. Для початку вистачить.

У голови охорони шато, Хуана Сото, виникла невеличка проблемка. І була та проблемка така — в будинку зробили кілька пострілів. І була вона маленькою у порівнянні з тією великою проблемою, яку вже підготував Фоулі.

Сото говорив по рації.

— Так, міс Парадізо, — казав він, намагаючись зберігати спокій... — Розумію, що ваш братик, мож-диво, зник. Я сказав «можливо», бо в іграшковій машині міг бути і він. Мені здалося, що то був саме він. Гаразд, гаразд, я вас зрозумів. Як правило, іграшкові машинки не літають. Може, якийсь дефект.

Сото був рішуче налаштований поговорити з тими двома дурнями, що стріляли по машинці за наказом Мінерви. Якою б розумною вона не була, але дитина не може віддавати такі команди його охоронцям.

Хоча Мінерва і перебувала досить далеко від центру охорони, і її обличчя він аж ніяк не бачив, Сото напустив на себе серйозний вид лекції, що чекала на хлопців.

— А тепер, міс Парадізо, послухайте мене, — почав він, але вираз обличчя у нього геть змінився, бо спрацювала балістична сигналізація.

— Так, я слухаю.

Начальник охорони однією рукою тримав рацію, іншою натискав на різноманітні кнопки на панелі керування, благаючи, щоб усе це виявилось лише несправністю.

— Здається, до нас завітали спецпризначенці КОС. Господи, вони вже в будинку! Гелікоптери! Камери на даху зареєстрували гелікоптери! — В рації щось затріщало. — Ну й гуркіт! Вони прийшли по вас, міс Парадізо, і по вашого полоненого. Господи, усі сигналізації спрацювали. В кожному секторі. Нас оточили! Потрібно евакуюватися.

Бачу їх біля дерев. У них танк. Як тут опинився танк?

На вулиці Артемів із Батлером спостерігали хаос, створений Фоулі. Альпійське повітря стривожило Виття сигналізації, охоронці розбігалися по своїх місцях.

Батлер кинув кілька димових шашок, щоб посилити ефект.

— Танк, — іронічно посміхнувся Артемів в ельфійський телефон.
— Ти послав до них танк?

— Ти підключився до аудіотрансляції? — запитав замість відповіді Фоулі. — На що ще здатен твій телефон?

— Можна пограти в солітера і сапера, — невинно відповів хлопець. Фоулі гмикнув.

— Поговоримо про це пізніше, Хлопче Бруду. А тепер давай-но сконцентруємося на плані.

— Чудова пропозиція. Чи ти маєш кілька фантомних ракет?

Начальник охорони мало не втратив свідомість. Радар визначив, що в череві гелікоптерів щось є.

— Мон д'є! Ракети! Вони стріляють у нас розумними ракетами. Потрібно негайно евакуюватися!

Він відсунув плексигласову панель, під якою ховалася помаранчева кнопка. Завагавшись лише на мить, він її натиснув. Численні сирени раптом замовкли, їх замінило єдине жалісне скиглення. Сигнал евакуації.

Щойно він пролунав, охоронці змінили напрямок руху і побігли до транспортних засобів або до тих, за кого відповідали, а решта мешканців шато почали збирати інформацію та інші цінні для них речі.

У західній частині дому відчинилися двері гаража, і у двір, мов пантери, викотилися шість чорних «BMW». Вікна в одному з них були затемнені.

Артемів спостерігав за подіями у бінокль.

— Дивись за дівчинкою, — сказав він у телефон на долоні. — Вона ключ до всього. Гадаю, що для неї призначений автомобіль із темними вікнами.

Дівчинка Мінерва вийшла через двері до патію, спокійно розмовляючи по рації. За нею ішов батько, який тягнув за руку Бо Парадізо. Хлопець пручався. Останнім вийшов Біллі Конг, трохи зігнувшись під вагою сумки для гольфу.

— Починаємо, Холлі! Ти готова?

— Артемісе! Я тут офіцер, — почув він роздратовану відповідь. — Тримайся подалі, якщо не маєш чим допомогти.

— Я просто подумав...

— А я просто подумала, що тобі потрібно змінити прізвище на Надмірний Контроль.

Артеміс поглянув на Батлера, який лежав поруч і чув усе.

— Надмірний контроль? Ти можеш у це повірити?

Ліворуч від них затремтіла латка землі. Ґрунт, траву і комах відкинуло вбік, і з дірки висунулися дві голови. Одна належала гномові, інша — піксі.

Дуда переліз через Мульчеві плечі та гепнувся на землю.

— Ви, люди, просто божевільні, — простогнав він і витяг жука з кишені сорочки. — За таке я маю отри мати більше, ніж амністію. Мені потрібно пенсію призначити.

— Тихіше, малий, — спокійно сказав Батлер. — Зараз почнеться друга частина плану, і мені не хотілося б через тебе її пропустити.

Дуда почервонів.

— І мені б не хотілося. Щоб ти пропустив. Через мене.

Біля гаража Біллі Конг підняв багажник одного з «BMW» і запхав у нього сумку для гольфа. Це був автомобіль із затемненими вікнами.

Артеміс відкрив рота, щоб віддати наказ і відразу ж закрив. Мабуть, Холлі знає, що робити.

І вона знала. Дверцята з боку водія трохи прочинилися, немов самі собою, і знову зачинилися. Не встигли Мінерва і Біллі Конг охнути від несподіванки, джип завівся і рвонув до головних воріт.

— Ідеально, — пробурмотів під носа Артеміс. — А тепер, міс Мінерво Парадізо, кандидатко в злодійки, побачимо, яка ти розумна. Я знаю, що б зробив у такій ситуації.

Реакція Мінерви Парадізо була не такою драматичною, яку можна було б очікувати від дитини, що втратила цінну річ. Ані істерики, ані тупотіння ніжками. Біллі Конг також повівся всупереч стереотипам. Він навіть за зброю не схопився. Замість цього він сів навпочіпки, провів рукою по волоссю і запалив сигарету, яку Мінерва швидко вихопила у нього з губ і розчавила ногою.

Тим часом джип під'їжджав до воріт. Може, Мінерва була впевнена, що броньованого бар'єру вистачить, щоб зупинити автомобіль. Вона помилялася. Холлі вже ослабила болти своїм

«Нейтрино». Вистачило б одного удару бампером. Якби до цього дійшла справа. Не дійшла.

Розчавивши сигарету Конга, Мінерва витягла з кишені пульт, набрала короткий код і натиснула кнопку. В «BMW» спрацював невеличкий детонатор, і в повітря виділився севофлуран, сильнодіючий снодійний газ. Через кілька секунд автомобіль змінив напрямок руху, пролетів через кущі і вилетів на наманікюрений газон.

— Проблеми, — сказав Батлер.

— Гм-м, — відповів Артеміс. — Я б сказав, що це якийсь прилад, що випускає газ. Швидкої дії. Може, циклопропан або севофлуран.

Батлер піднявся на коліна, витяг пістолета.

— Може, я прогуляюся і трошки постріляю?

— Ні, не варто.

«BMW» крутило в різні боки, підкидаючи на горбочках і ямках місцевої топографії. Він зруйнував майданчик для міні-гольфу, розтрощив бесідку і позбавив голови статую кентавра.

За сотню метрів під землею поморщився Фоулі.

Нарешті автомобіль зупинився на лавандовій клумбі, зарившись носом у землю. Колеса крутилися, розкидаючи грудки землі і пурпурові суцвіття, немов ракети.

«Круто!» — подумав Мульч, але вголос нічого не сказав, бо чудово розумів, що не час випробувати терпіння Батлера.

Охоронцеві не терпілося кинутися до машини. Пістолета він уже тримав у руці, і сухожилля на шії напружилися, але Артеміс стримав Батлера, торкнувшись його руки.

— Ні. Не зараз. Знаю, ти хочеш допомогти, але ще не час.

Батлер сунув «зігзауер» у кобуру, нахмурився.

— Упевнені, Артемісе?

— Довірся мені, друже.

І звісно, Батлер довірився. Хоча інстинкт вимагав зовсім іншого.

З десятків охоронців на чолі з Біллі Конгом уже підходили до автомобіля. Конг рухався, немов кішка, ступав, спираючись майже на самі пальці. Навіть обличчя у нього було котяче, із самозадоволеною посмішкою і великими круглими очима.

За його сигналом чоловіки кинулися до машини, дістали з багажника сумку для гольфу і витягли Холлі з ведійського сидіння. На ельфійку начепили пластикові наручники і потягли через сад до Мінер-

ви Парадізо та її батька.

Мінерва зняла шолом Холлі і встала навколішки, щоб оглянути загострені вуха. Крізь бінокль Артеміс ясно бачив, як вона посміхалася.

«Пастка. Усе це було пасткою».

Мінерва сунула шолом під пахви і швидко пішла до будинку. На півдорозі вона зупинилася й обернулася. Прикривши очі від сонця, вона оглянула тіні і верхівки навколишніх пагорбів.

— Що вона шукає? — вголос подумав Батлер.

Артеміс не думав. Він точно знав, що шукає ця дивовижна дівчинка.

— Нас, друже. Якби це було твоє шато, ти, мабуть, подумав, де б міг сховатися шпигун.

— Звісно. Саме тому я і обрав це місце. Ідеальне місце, розташоване схилом вище, за тим скупченням каміння, але воно перше, де шукатиме експерт з охорони. Місце, де ми перебуваємо зараз, друге за рейтингом, тому я його і обрав.

Мінерва подивилася на купу каміння і перевела погляд на куці, за якими вони ховалися. Бачити їх вона не могла, але інтелект підказував їй, що вони саме там.

Артеміс зосередився на гарному обличчі дівчини. Дивно, як він може милуватися красою Мінерви, якщо його друг потрапив у полон. Статеве дозрівання — страшна сила.

Мінерва посміхнулася. Очі в неї були яскравими, і навіть на відстані було зрозуміло, що вона з нього глузує. І вона заговорила англійською. Артеміс і Батлер, обидва натреновані читати по губах, легко зрозуміли коротке речення.

— Ви зрозуміли, Артемісе? — запитав Батлер.

— Зрозумів. І вона зрозуміла нас.

— Наступний хід твій, Артемісе Фаул, — сказала Мінерва.

Батлер сів, стряхнув землю з ліктів.

— Я думав, ви один такий, Артемісе, але ця дівчинка теж розумна.

— Так, — кивнув Артеміс. — Вона справжня юна злочинниця.

Під землею, у штаб-квартирі Восьмої Секції в мікрофон застогнав Фоулі.

— Чудово, — сказав він. — Тепер вас двоє.

ГЛАВА 8: РАПТОВИЙ УДАР

У шато Парадізо

НОМЕР Один бачив чудовий сон. Уві сні матуся влаштувала йому вечірку на честь закінчення коледжу цілителів, їжа була дуже смачною. Усі страви були приготовані, і м'ясо не ворушилося.

Він потягнувся до печеного фазана у кошику з травами та хлібом, прямо як у третій главі «Маєтку леді Хітерінгтон Сміт», аж раптом страви віддалилися, немов реальність розтягнулася.

Номер Один спробував наздогнати святковий стіл, але той віддалявся все більше і більше, а ноги не рухалися, і Номер Один не розумів чому. Він опустив очі долу і з жахом побачив, що його тіло, від пахв до землі, перетворилося на камінь. Кам'яний вірус перекинувся на груди і шию. Номеру Один захотілося закричати. Він перелякався, що рот закам'яніє ще до того, як він закричить. Було б жахливо перетворитися на камінь і довічно тримати всередині цей крик.

Номер Один відкрив рота і закричав.

Біллі Конг, що сидів на стільці і спостерігав за моніторами, тицьнув пальцями в запис камери на стелі.

— Виродок отямився, — сказав він. — Схоже, кличе мамку.

Кричати Номер Один припинив лише тоді, коли забракло повітря. Голосне виття змінилося ледь чутним скавучанням.

«Так, — подумав Номер Один. — Я живий, перебуваю в країні людей. Час розплющити очі та дізнатися, наскільки глибока та яма, до якої я втрапив».

Номер Один обережно розплющив очі, немов очікував, що в обличчя йому на високій швидкості летітиме щось велике і тверде. Але побачив, що перебуває в маленькій порожній кімнаті. На стелі був прямокутний світильник, що сяяв, немов тисяча свічок, а більшу частину стіни займало дзеркало. І була в кімнаті людина, може, дитина, можливо, жіночої статі, з кумедною гривною білявих кучериків і з зайвим пальцем на кожній руці. Істота була вдягнена в дивну непрактичну тогу і черевики на губчастій підшві з вишитою блискавкою по боках. Був

іще один чоловік. Сутулий і худий, з хитрим поглядом. Він відбивав ногою ритмічне стаккато. Номер Один не міг відірвати очей від його волосся. В ньому було намішано з десятків кольорів. Чоловік-павич.

Номер Один вирішив підняти руки, щоб показати, що зброї в нього немає, але це важко зробити, коли твої руки прив'язані до стільця.

— Я прив'язаний до стільця, — сказав він, вибачаючись, немов то була його провина. На жаль, сказав він це гномською, на демонському діалекті. Людям здалося, що він спробував відкашлятися.

Номер Один вирішив більше не говорити. Він точно скаже щось не те, і люди влаштують йому ритуальну страту. На щастя, заговорити вирішила особа жіночої статі.

— Вітаю, я Мінерва Парадізо, а цей чоловік — пан Конг, — сказала вона. — Ти мене розумієш?

Якось тарабарщина, подумав Номер Один. Жодного знайомого за «Маєтком леді Хітерінгтон Сміт» слова.

Він бадьоро посміхнувся, аби показати, що оцінив її зусилля.

— Ти розмовляєш французькою? — запитала білявка і перейшла на іншу мову. — Що до англійської?

Номер Один пожвавішав. Це вже щось знайоме. Дивна вимова, звісно, але слова такі самі, як і в книзі.

— Англійська? — повторив він.

Мова леді Хітерінгтон Сміт. Яку вона вивчила на колінах у матері. Дослідила в аудиторіях Оскфорду. Скористалася нею, щоб висловити своє невмируще кохання до професора Руперта Сміта. Номерові Один подобалася ця книжка. Хоча іноді йому здавалося, що він був єдиним, кому вона подобалася. Навіть Аббот пропускав романтичні місця.

— Так, — сказала Мінерва. — Англійська. Останній непогано нею володів. І французькою теж.

«Манери потрібні не лише в книжках», — завжди вважав Номер Один, тож він і вирішив їх продемонструвати.

Він рикнув, бо саме так увічливі демони просять дозволу говорити перед тими, кого вважають кращими за себе. Але люди сприйняли це зовсім по-іншому, бо худий чоловік підстрибнув і витяг ножа.

— Ні, шановний пане, — сказав Номер Один, квапливо пригадавши кілька речень із «Маєтку леді Хітерінгтон Сміт». — Красно прошу опустити зброю. Я приніс благі новини.

Худий зняковів. Англійською він говорив не гірше за корінного

американця, але цей малий страшко ніс якусь середньовічну нісенітницю.

Конг наблизився до Номера Один і приставив йому ножа до горла.

— Говори зрозуміло, виродку, — чоловік спробував пристрашити його тайською.

— Якби ж то я міг зрозуміти, — тремтячим голосом відповів Номер Один. На жаль, він сказав це гномського. — Я бажав... е-е... висловити...

Знов не те. Цитати з «Маєтку леді Хітерінгтон Сміт», якими він сипав при будь-якій нагоді, під тиском навіть не згадувалися.

— Говори зрозуміло, або помреш! — просичав йому в обличчя чоловік.

І Номер Один не витримав.

— Як я можу говорити зрозуміло, син триногого собаки? Я ж не розумію тайської!

Усе це було сказано ідеальною тайською. Номер Один і сам здивувався. Демони не мають хисту до мов. Хіба що цілителі. Іще один доказ.

Чоловік прибрав ніж, і Номер Один хотів трохи поміркувати на цю тему, але раптом мозок усвідомив усю красу мов. Навіть рідної, гномської, безжалісно спотвореної демонами. Тисячі слів були забуті лише тому, що не стосувалися вбивства та їжі.

— Капучіно! — заверещав Номер Один, здивувавши всіх навколо.

— Прощу? — розгубилася Мінерва.

— Який чудовий світ. І маневр. І балон.

Худий чолов'яга сунув ножа в кишеню.

— Ну от він і говорить. Якщо він схожий на того, що ви показували мені на відео, то пельку він не стулить.

— Рожевий! — радісно вигукнув Номер Один. — Демони не мають назви для цього кольору. Рожевий вважається не демонським, тож ми просто ігноруємо його. Яке полегшення, що тепер я можу сказати «рожевий»!

— Рожевий, — повторила Мінерва. — Дивовижно.

— Скажіть-но мені, — продовжив Номер Один, — що таке солодка вата? Я знаю ці слова, і лунають вони так... чудесно... але картинка у мене в голові не точна.

Здається, дівчинка була задоволена, що Номер Один заговорив, але її трохи дратувало, що той забув про те, що відбувалося.

— Поговоримо про солодку вату пізніше, демоне. Зараз маємо обговорити інші важливі речі.

— Так, — погодився Конг, — Вторгнення демонів, наприклад.

Номер Один поміркував над реченням.

— Перепрошую, але мій дар, мабуть, розкрився не повною мірою. Єдине визначення «вторгнення», що крутиться в моїй голові, — наступ ворожих озброєних сил на територію.

— Саме це я і мав на увазі, ропухо.

— І знову я трохи збентежений. Мій новий словниковий запас підказує, що ропуха — це істота, схожа на жабу... — Обличчя у Номер Один посумнішало. — Ага, я зрозумів... ви мене образили.

Конг покосився на Мінерву.

— Гадаю, він мені більше подобався, коли говорив, як у старих фільмах.

— Я цитував писання, — пояснив Номер Один, насолоджуючись новими словами, що злітали з язика. — Нашу священну книгу — «Маєток леді Хітерінгтон Сміт».

Мінерва нахмурилася і підвела очі до стелі, немов намагалася щось пригадати.

— «Маєток леді Хітерінгтон Сміт»... Чому ця назва здається такою знайомою?

— «Маєток леді Хітерінгтон Сміт» — джерело усіх наших знань про людей. Лорд Аббот приніс її із собою. — Номер Один прикусив губи, щоб не сказати більше. І так уже набазікав багато зайвого. Ці люди — вороги, а він розказує їм про проекти Аббота. Проекти. Яке красиве слово!

Мінерва різко плеснула в долоні. Вона пригадала те, що хотіла.

— «Маєток леді Хітерінгтон Сміт». Господи, той дурний роман! Пригадуєте, Конг?

Конг знизав плечима.

— Я не читаю художню літературу. Переважно інструкції гортаю.

— Ні, я про відеозапис того, іншого демона. Ми дозволили йому взяти книгу, і він носився із нею, як із писаною торбою.

— Ага, пригадав. От дурний був. Із лап ту дурну книгу не випускав.

— Ви знаєте, що ви повторюєтеся? — занервував Номер Один. — Існують синоніми для слова «дурний». Безглуздий, тупий, нерозумний, простий. І це ще не все. Можу повторити тайською, якщо хочете.

У руці Конга невідомо як опинився ніж.

— Ого! — здивувався Номер Один, — Оце талант! Бравада, я б сказав.

Конг не звернув уваги на комплімент і взяв ніж за лезо.

— Стули пельку, істото. Або ця штука потрапить тобі поміж очей. Мені байдуже, наскільки ти цінний для міс Парадізо. Мені лише хочеться стерти тебе і таких, як ти, з лиця землі.

Мінерва схрестила руки на грудях.

— Буду дуже вдячна вам, містере Конг, якщо ви не погрожуватимете нашому гостю. Ви працюєте на мого батька і робитимете те, що він наказує. І я переконана, що він просив вас поводитися пристойно.

Може, Мінерва Парадізо і мала багато талантів, але через свій вік досвіду їй бракувало. Вона навчилася розуміти мову тіла, але не знала, що той, хто знається на бойових мистецтвах, може навчитися тримати тіло під контролем і приховувати справжні почуття. Досвідчений спеціаліст помітив би, як напружилися жили на шиї Біллі Конга. Чоловік стримався.

«Не зараз, — сказав він сам собі. — Не зараз».

Мінерва повернулася до Номера Один.

— «Маєток леді Хітерінгтон Сміт», кажеш?

Номер Один кивнув. Він боявся і рота розтулити, аби не видати ще більше.

Тепер Мінерва заговорила до великого дзеркала.

— Чи ти пригадуєш, тату? Найбезглуздіший любовний роман, якого ти боявся як чуми. Я обожнювала його, коли мені було шість. Про англійську аристократку дев'ятнадцятого століття. Хто ж автор?.. Картер Кулер Барбізон. Канадська дівчинка. Вона написала його, коли їй було вісімнадцять. Навіть до історії не звернулася. У неї багатії в дев'ятнадцятому столітті розмовляли, як у п'ятнадцятому. Безглуздий роман, але став світовим бестселером. Схоже, наш старий друг Аббот прихопив його із собою. Хитрому демонові вдалося представити роман як абсолютну істину. Схоже, він змусив усіх демонів вивчати Кулер Барбізон, немов вона якась євангелістка.

Номер Один забув про те, що збирався мовчати.

— Аббот? Тут був Аббот?

— Ме уі, — сказала Мінерва. — Звідки, ти гадаєш, ми знали, де

тебе шукати? Аббот нам усе розказав.

Із-поза стіни пролунав голос:

— Не все. З розрахунками він помилився. Але моя маленька геніальна Мінерва виправила помилки. Куплю тобі поні, люба. Якої хочеш масті.

Мінерва помахала до дзеркала.

— Дякую, тату. Але ти вже маєш знати, що поні мені не подобаються. І балет також.

Голос розсміявся.

— Моя маленька дівчинка! А що до подорожі в Діснейленд у Парижі? Можеш вбратися як принцеса.

— Може, після засідання виборчої комісії, — посміхнулася Мінерва. Але посмішка була трохи напруженою. Зараз на мрії про Діснейленд не було часу. — Після того як я буду впевнена в номінації на Нобелівську премію. У нас менше тижня на допит, а ще потрібно організувати безпечне перевезення до Королівської Академії у Стокгольмі.

Номер Один мав іще одне важливе питання.

— А «Маєток леді Хітерінгтон Сміт»? Це не правда?

Мінерва мелодично розсміялася.

— Неправда? Мій любий, це навіть не схоже на правду. Ця книга була створена під впливом підліткових гормонів.

Номер Один посумнішав.

— Але ж я вивчав цю книгу. Годинами. Розігрував сценки. Шив костюми. А ви кажете, що маєтку Хітерінгтон немає?

— Маєтку Хітерінгтон немає.

— І немає злого принца Карлоса?

— Вигадка.

Раптом Номер Один пригадав:

— Але ж Аббот повернувся з арбалетом, як у книзі. Ось і доказ.

У дискусію вступив Конг. Урешті-решт, це була його парафія.

— Арбалети? Давня історія, ропухо. Тепер ми використовуємо такі штуки, — і він витяг із кобури чорний керамічний пістолет. — Ця крихітка плюється вогнем і смертю. Маємо ми і більшу зброю. Ми літаємо світом на металевих птахах і закидаємо наших ворогів яйцями, що вибухають.

Номер Один презирливо хмикнув.

— Ця маленька штука плюється вогнем і смертю? Літаєте на металевих птахах? Скажіть іще, що їсте свинець і пускаєте золоті бульбашки.

Конг не став відповідати на критичні зауваження рептилії. Одним швидким рухом він зняв зброю із запобіжника і тричі вистрілив у підголівник крісла, в якому сидів Номер Один. На обличчя бісеняти по-сипалися іскри і скіпки, а в зачиненому приміщенні звук пострілу пролунав, немов грім.

Мінерва розлютилася. Вона почала кричати ще до того, як її змогли почути.

— Ідіть звідси, Конге! Негайно!

І кричала вона, доки у всіх не перестало дзвеніти у вухах і її нарешті почули. Коли Мінерва зрозуміла, що Біллі Конг проігнорував її наказ, вона перейшла на тайську.

— Я казала батькові, щоб він вас не наймав. Ви імпульсивний і жорстокий чоловік. Ми проводимо науковий експеримент. Від мертвого демона ніякої користі не буде. Ви це розумієте, безвідповідальна ви людина? Мені потрібно поговорити з нашим гостем, тож ви маєте піти, тому що ви його явно лякаєте. Ідіть, або ми розірвемо контракт із вами.

Конг потер перенісся. Йому довелося зібрати все своє терпіння, аби негайно не поставити цю малу на місце. Але ризикувати всім лише тому, що він не зміг потерпіти ще кілька годин, було б дуже нерозумно. Зараз доведеться змиритися з тим, що відбувається.

Конг витяг із кишені штанів маленьке дзеркальце і поправив змащені гелем пасма волосся.

— Я піду, дівчинко. Але обережніше зі словами. Може статися так, що ти про них пошкодуєш.

Але Мінерва тільки рукою махнула.

— Хай там як, — сказала вона англійською.

Конг поклав дзеркальце в кишеню, підморгнув Номеру Один і вийшов. Номера Один таке підморгування аж ніяк не заспокоїло. У світі демонів підморгують супротивнику в запеклій бійці, щоб той зрозумів, що ви хочете його вбити. У Номера Один створилося таке враження, що чоловік мав саме такий намір.

Мінерва зітхнула, помовчала кілька секунд, щоб зібрати докупидумки, і повернулася до розмови з полоненим.

— Почнемо від самого початку. Як тебе звуть?

Здається, запитання цілком безпечно.

— Справжнього імені я не маю, бо ще не пройшов деформацію. Раніше я через це дуже переймався, але тепер, здається, маю набагато більше приводів для переживань.

Мінерва зрозуміла, що питання потрібно поставити по-іншому.

— Як тебе називають люди?

— Тобто людські люди? Чи інші демони?

— Демони.

— А... ну, вони називають мене Номер Один.

— Номер Один?

— Саме так. Неабияке ім'я, але це все, що я маю. І втішаюся тим, що воно краще, ніж Номер Два.

— Зрозуміло. Ну, Номере Один, гадаю, ти хочеш дізнатися, що тут відбувається.

У Номера Один аж очі збільшилися.

— Так, будь ласка.

— Гаразд, — почала Мінерва, повернувшись обличчям до полоненого. — Два роки тому тут матеріалізувався один із ваших. Вискочив собі посеред ночі на статуї д'Артаньяна у дворі. Йому пощастило, що його не вбили. Щоправда, одну руку йому проткнув меч д'Артаньяна. Кінчик меча відламався і лишився всередині.

— Меч був срібним? — запитав Номер Один.

— Так. Срібним. Звісно, пізніше ми зрозуміли, що срібло затримало його в нашому вимірі, інакше він би повернувся у свій простір і час. І демоном тим був Аббот. Батьки хотіли покликати жандармів, але я переконала їх занести бідолашну напівживу істоту в будинок. Папа має невеличку операційну, де оперує пацієнтів-параноїків. Він обробив Абботові опіки, але срібний уламок ми помітили лише через кілька тижнів, коли рана запалилася, і татові довелося зробити рентген. За Абботом було дуже цікаво спостерігати. Спочатку, і це тривало багато днів, він упадав у люті, щойно до нього наближалася людина. Він намагався нас усіх вбити і присягався, що його армія прийде і зітре все людство з лиця землі. Він довго сперечався сам із собою. То було не просто розщеплення особистості. Складалося враження, що в одному тілі існують дві особи. Воїн і науковець. Воїн сердився і молотив руками і ногами, а науковець вкривав стіни розрахунками. Я зрозуміла, що відбувається щось дуже важливе. Щось революційне. Я відкрила

новий вид, чи, скоріше, відкрила заново старий. А якщо Аббот приведе армію демонів, то я можу врятувати життя. Людям і демонам. Але ж я просто дитина, і мене б ніхто не послухав. Але якби я змогла зробити запис і представити його Нобелівському комітету в Стокгольмі, я би отримала премію в галузі фізики, і демонів визнали б видом, що вимагає захисту. Я б отримала від цього неймовірно задоволення, до того ж жодна дитина досі не отримувала Нобелівську премію, навіть великий Артемій Фаул.

Було в її словах щось таке, що змусило Номера Один задуматися.

— А хіба ти іще не замала, щоб вивчати інші види? Ти ж іще зовсім дівчинка. Тобі б мала сподобатися пропозиція щодо поні, яку зробив магічний голос із коробки.

Мінерва уже мала справу з такими переконаннями.

— Часи змінюються, демоне, — відрізала вона. — Діти зараз набагато розумніші, ніж були раніше. Ми пишемо книжки, вивчаємо комп'ютери, вщент розбиваємо усілякі наукові міфи. Чи відомо тобі, що більшість науковців навіть не визнає існування магії? Варто додати магію до рівняння енергії, і майже в усіх законах фізики можна знайти серйозну помилку.

— Зрозуміло, — непевно сказав Номер Один.

— Я саме того віку, який потрібен для цього проекту, — додала Мінерва. — Досить молода, щоб вірити в магію, і досить доросла, щоб розуміти, як вона працює. Коли я представлю тебе в Стокгольмі, і ми висунемо припущення про подорожі в часі і магію як природну енергію, настане історична мить. Світу доведеться поставитися до магії серйозно і приготуватися до вторгнення!

— Не буде ніякого вторгнення! — запротестував Номер Один.

Мінерва посміхнулася, як посміхається вчителька початкової школи до малого брехуна.

— Мені все відомо. Коли взяла гору войовнича особистість Аббота, він розказав нам про битву біля Тайллта і про демонів, що збираються повернутися і влаштувати жахливу війну проти Людей Бруду, як ви нас називаєте. В тій битві було багато крові і відрубаних кінцівок.

Номер Один кивнув. Цілком у дусі Аббота.

— Саме в це Аббот і вірить, але життя змінилося.

— Я йому пояснювала. Казала, що він дрейфує в часі і просторі десять тисяч років, і ми відтоді пройшли чимало. Нас більше, ніж було, і

ми більше не користуємося арбалетами.

— Ні? Ні?

— Ти ж бачив зброю пана Конга. Це лише маленький приклад того, яку зброю ми маємо. Навіть якби явилися всі демони разом, озброєні до зубів, ми б переловили усіх за десять хвилин.

— Саме це ви збираєтесь із нами зробити? Переловити?

— Був такий план, — зізналася Мінерва. — Щойно Аббот зрозумів, що демони нас не переможуть, він змінив тактику. Він добровільно пояснив нам принципи часового тунелю, натомість я дала йому почитати книжку і роздивитися стару зброю. Через кілька днів читання він попросив називати його Абботом, на честь генерала Леона Аббота в книзі. Я зрозуміла, що коли представлю Леона Аббота в Стокгольмі, легко отримаю кошти на міжнародний проект. Коли з'явиться демон, ми заякоримо його сріблом і розташуємо в штучному демонському середовищі для досліджень. Я б вибрала зоопарк у центральному парку.

Номер Один пошукав у своєму лексиконі слово «зоопарк».

— А хіба зоопарки не для тварин?

Мінерва опустила очі.

— Так. Я змінила свою думку, особливо після зустрічі з тобою. Ти маєш цілком цивілізований вигляд і зовсім не схожий на того Аббота. Він був твариною. Коли він тут з'явився, ми вилікували його рани, виходили, а він тільки і намагався нас з'їсти. У нас не було іншого вибору, як тримати його зачиненим.

— Тож ти не хочеш більше тримати нас у зоопарку?

— Власне, інших варіантів ми не маємо. Згідно з розрахунками, часовий тунель розкручується з обох боків, його стіни тоншають. Дуже скоро розрахункам не можна буде довіряти, неможливо буде передбачити, де і коли матеріалізується наступний демон. Боюся, Номере Один, вашому роду лишилося не так уже й багато часу. Зовсім скоро ви зникнете.

Номер Один був приголомшений. Стільки інформації за один день, що і усвідомити важко. Чомусь йому пригадалася демонія з червоними плямами.

— А хіба не можна якось допомогти? Ми ж розумні істоти, не звірі.

Мінерва підвелася і пройшлася по кімнаті, покручуючи пасмо волосся.

— Я думала про це. Без магії вдіяти нічого не можна, а Аббот

сказав, що всі цілителі загинули під час переходу.

— Це правда, — кивнув Номер Один. Про те, що він і сам цілитель, він не сказав. Щось підказувало йому, що ця інформація дуже цінна, і не варто відкривати її людині, яка прив'язала тебе до стільця. Він уже й так багато наговорив.

— Можливо, якби Аббот знав про закляття часу, він би не так поспішав повернутися на Гібрас, — проспівала Мінерва. — Тато сказав йому, що в руці у нього срібний уламок, і тієї ж ночі він витяг його пазурами і зник. У нас лишився запис. Я щодня думала, чи вдалося йому повернутися додому.

— Удалося, — сказав Номер Один. — Закляття часу перенесло його в самий початок. Він нічого не розказав про це місце. Просто з'явився якимось із книжкою та арбалетом і оголосив себе нашим рятівником. А все це виявилось брехнею.

— Ну, — зітхнула Мінерва зі щирим співчуттям, — я навіть уявлення не маю, як можна врятувати ваш рід. Може, твоя маленька подружка в сусідній кімнаті допоможе, коли отямиться.

— Яка ще маленька подружка? — здивувався Номер Один.

— Та, що приспала Бобо, мого брата. Ми захопили її, коли вона намагалася тебе врятувати, — пояснила Мінерва. — Чи, скоріше, намагалася врятувати порожню сумку для гольфу. Вона схожа на магічну істоту. Може, вона допоможе.

«Кому б це потрібно було рятувати сумку для гольфу?» — подумав Номер Один.

Двері зі скрипом відчинилися, і на порозі з'явився Хуан Сото.

— Мінерво?

— Не зараз, — відрізала дівчина і помахала рукою, щоб він ішов.

— Тобі телефонують.

— Не можу відповісти. Запиши номер.

Але охоронець не відступав. Він зробив крок до кімнати, прикривши слухавку рукою.

— Гадаю, із цією людиною ви захочете поговорити. Він назвався Артемісом Фаулом.

Мінерва переключила увагу на Сото.

— Говоритиму, — сказала вона і взяла слухавку.

ЛЕПреконівський шолом — річ дивовижна. А от шолом Восьмої Секції — це справжнє диво сучасної науки. Порівняти їх — це все одно

що порівняти кремінну рушницю зі снайперською гвинтівкою з лазерним прицілом.

Фоулі скористався перевагами майже необмеженого бюджету, щоб утілити в життя свої хайтеківські фантазії і начинив шолом усілякими штучками для діагностики, спостереження, захисту і всім, чим тільки можна.

Кентавр неймовірно пишався своїм створінням. Але якби довелося хвастатися якоюсь однією функцією шолома, Фоулі обрав би амортизаційні мішки.

Самі амортизаційні мішки не були новим винаходом. Навіть у шоломах цивільних були спеціальні гелеві пакети між внутрішньою і зовнішньою оболонкою, які виступали додатковим буфером у разі зіткнення. Але Фоулі замінив тверду зовнішню оболонку на більш пружний полімер, а замість електрочутливого гелю взяв електрочутливі ізоляційні бусини. Бусини можна було контролювати електронними імпульсами, і вони могли збільшуватися, зменшуватися, перекочуватися і перегруповуватися, забезпечуючи шолому просту, але дуже ефективну систему захисту.

«Це маленьке диво не літає, але може підстрибнути, якщо захочеш, — сказав Фоулі, коли випишував шолом Холлі. — Літаючі шоломи тільки у командирів. Але я б і їм не рекомендував їх: поле двигуна таке, що кучеряве волосся випрямляє. Не кажу, що воно у тебе кучеряве. Та ти й так гарна».

Доки Мінерва допитувала Номера Один, Фоулі клацав пальцями по пульту дистанційного керування шоломом Холлі. Цієї миті шолом лежав закритим у дротяній шафі в кімнаті охоронців.

Фоулі подобалося наспівувати під час роботи. Зараз у голові у нього крутилася класика «Лукомор'я» «Якщо схоже на гнома і смердить, як гном, то, може, то гном і є (або сміттяр у гномових штанях)». Відносно коротка назва для цієї групи, яка виконувала ельфійський еквівалент людського кантрі.

Засвербить мені у носі, я тебе згадаю.

Проштрикну я ноги босі, я тебе згадаю.

Напече мені плішину сонце крізь віконце, Я тебе згадаю.

Мікрофон Фоулі передбачливо вимкнув, тож Артеміс почути співи

не мав. Кентавр навіть скористався старою антеною, сподіваючись, що в Поліцейській Плазі сигнал ніхто не перехопить. Небесне місто було ізольоване, і це означало, що не може бути ніякої комунікації з поверхнею Землі. Фоулі свідомо порушив накази командира Арка Сула і отримував від цього неабияке задоволення.

Кентавр начепив пару лабораторних окулярів, крізь які бачив усе, що було перед шоломом. І не тільки це. Окуляри надавали можливість отримати зображення з усіх камер шолома і побачити те, що було позаду і з боків. Фоулі уже отримав контроль над системою безпеки шато; тепер йому хотілося трохи покопирсатися у файлах комп'ютера — а цього із штаб-квартири Восьмої Секції він зробити не міг, ураховуючи, що ЛЕП відстежувала будь-які сигнали, що виходили з міста.

Шолом, звісно, був обладнаний бездротовими омнісенсорами, але чим ближче він дістанеться до реального жорсткого диску, тим швидше закінчить роботу.

Фоулі набрав на клавіатурі комбінацію цифр. Якби хтось цієї миті на нього подивився, йому б здалося, що кентавр грає на невидимому піаніно, але насправді окуляри сприймали кожен жест як натискання на клавіші. Із потаємного відділення над правим вухом Холліного шолома вискочив маленький лазерний олівець.

Фоулі націлив його на замок дротяної шафи.

— Тривалість — одна секунда. Вогонь!

Нічого не трапилося, тож Фоулі вилаявся, увімкнув мікрофон і спробував іще раз.

— Тривалість — одна секунда. Вогонь!

Цього разу з кінчика олівця з'явився червоний промінь, і замок перетворився на металеву калюжу.

«Вмикання обладнання завжди допомагає», — подумав Фоулі, задоволений, що ніхто не бачив його помилки, особливо Артеміс Фаул.

Фоулі прицілювався в дальню частину кабінету і зробив іще три спалахи.

— Розрахувати стрибок, — наказав він шолому, і майже відразу на екрані з'явилася рухома стрілка, що спочатку вказала на підлогу, а тоді піднялася до рівня комп'ютерного столу.

— Виконати стрибок, — наказав Фоулі та посміхнувся, спостерігаючи, як ожило його створіння.

Шолом ударився об підлогу і, немов баскетбольний м'ячик, застрибав по кімнаті прямо до комп'ютерного столу.

— Ідеально! Геніально! — похвалив сам себе Фоулі. Іноді від своїх досягнень аж сльози на очі наверталися.

«Якби ж це бачила Кабаліна. — подумав він. І відразу ж: — Ого, а я серйозно запав на цю дівчину!»

Кабаліна — кентавриха, яку він зустрів у галереї в центрі міста. Вдень вона готувала інформацію для телебачення, а вночі перетворювалася на скульптора. Дуже розумна дівчина, і про Фоулі все знала. Виявилося, що Кабаліна — великий фанат ковдри настрою, мультисенсорного масажного і гомеопатичного одягу, який Фоулі розробив спеціально для кентаврів. Тож вони півтори години про це говорили. Слово за словом, і тепер вони разом бігали ввечері. Коли не було надзвичайних ситуацій.

«Зараз саме цей випадок!» — нагадав сам собі кентавр і переключив увагу на роботу.

Тепер шолом лежав поряд із клавіатурою людського комп'ютера, і омнісенсори були націлені прямисінько на жорсткий диск.

Фоулі подивився на диск і тричі моргнув, вибираючи його на екрані.

— Завантажити всі файли з цього і всіх інших комп'ютерів у мережі, — наказав кентавр, і шолом негайно почав качати інформацію з «Мака».

Через кілька секунд анімована пляшечка на екрані окулярів наповнилася по самі вінця і відригнула. Завантаження закінчено. Тепер можна дізнатися, скільки відомо людям і звідки вони отримали інформацію. Але лишалося питання підтримуючих файлів. Група могла записати інформацію на диски або навіть надіслати її електронною поштою чи зберігати десь в Інтернеті.

Фоулі скористався віртуальною клавіатурою, щоб відкрити папку із системними файлами і запустив у комп'ютер вірус. Той зітре будь-яку інформацію в усіх комп'ютерах мережі, але раніше відстежить усі стежки в Інтернеті та знищить сайти, якими користувалися ці люди. Фоулі і хотілося б бути більш делікатним і стерти лише те, що стосувалося ельфів, але дозволити собі такої розкоші із цією таємничою групою він не міг. Сам факт, що їм досі вдавалося не потрапити під його нагляд, уже доводив, що ставитися до них треба поважно.

Вірус для людської системи дуже серйозний. Може знищити тисячі сайтів, включаючи Гугл і Яху, але вибору Фоулі не мав.

На екрані завантаження даних світилося червоними мерехтливими вогниками, що розтікалися по омнісенсорах. За п'ять хвилин жорсткий диск Парадізо не можна буде відновити. До того ж, вірус перекинеться до будь-якого пристрою зберігання інформації, на якому сенсори знайдуть підпис мережі. Тож будь-яка інформація, що міститься на дисках або флешах, знищиться, щойно хтось спробує її прочитати. Сильна штука, і немає проти неї ніякого захисту, тож жоден противірусних не допоможе.

Із двох селевих колонок на столі пролунав голос Артеміса і перервав його роздуми.

— У кабінеті є настінний сейф. Саме там Мінерва тримає свої записи. Тобі потрібно спалити все, що є всередині.

— Настінний сейф, — повторив Фоулі. — Подивимось.

Кентавр просвітив кімнату рентгенівськими променями і знайшов сейф за рядом полиць. Був би час, він би залюбки подивився, що там усередині, але потрібно було встигнути на рандеву. Він спрямував у череву сейфа концентрований лазерний промінь завтовшки з риболовну волосінь, і все, що там було, перетворилося на попіл. Лишалось сподіватися, що там лежали не тільки родинні коштовності.

Нічого цікавого сканер більше не показав, тож Фоулі віддав наказ бусинам, і шолом Холлі зістрибнув зі столу. На віртуальній клавіатурі кентавр обрав лазер і вирізав секцію в нижній частині дверей, доки шолом іще був у повітрі. Два хореографічних па — і шолом проскочив крізь отвір і вистрибнув у коридор.

Фоулі задоволено посміхнувся.

— Навіть дерева не торкнувся, — сказав він.

Кентавр вивів на монітор план шато Парадізо. На плані були дві цяточки. Одна — шолом, інша — Холлі. Час їм уже возз'єднатися.

Фоулі працював і машинально наспівував похоронну пісеньку «Лукомор'я»:

В лотерею не вгадаю, я тебе згадаю,

В ямі нічку скоротаю, я тебе згадаю.

Цуценья побачить зграю і гайне до небокраю, Я тебе згадаю.

На поверхні планети Артеміс почув пісню у своєму крихітному телефоні і поморщився.

— Будь ласка, Фоулі, — жалібно попросив він. — Я намагаюся вести переговори по іншій лінії.

Фоулі здивовано присвиснув. Про Артеміса він геть забув.

— Деякі люди не можуть відкрити своє серце для «Лукомор'я», — сказав він і вимкнув мікрофон.

Біллі Конг вирішив, що має сказати кілька слів новому полоненому. Жінці. Якщо вона дійсно була жінкою. Звідки йому знати, що це за створіння? Схожа на дівчину, але, може, демонічні дівчата дуже відрізняються від людських. Отже, Біллі Конг вирішив запитати це, що воно таке. Якщо істота не схоче відповідати, він не проти. Існує багато способів змусити говорити. І ввічливо попрохати — лише один із них. Ще один — дати цукерку. Але Біллі Конг надавав перевагу тортурам.

На початку вісімдесятих, коли Біллі Конг був просто Джоною Лі, він жив у курортному каліфорнійському місті Малібу з мамою Енні і старшим братом Еріком.

Енні працювала на двох роботах, щоб хлопці могли носити кросівки, тож вечорами Джона лишався з Еріком. Усе було добре. Ерікові було шістнадцять, він був уже досить дорослим, щоб наглядати за молодшим братом. Але як і в більшості шістнадцятирічних підлітків, думки у нього були зайняті іншим. Власне, догляд за братом серйозно заважав його суспільному життю.

Проблема, на думку Еріка, полягала в тому, що Джона був дуже активною дитиною. Щойно Ерік ішов на зустріч із друзями, Джона, попри накази брата, розчинявся в каліфорнійському вечері. А вечірні вулиці — не місце для восьмирічної дитини. Тож Ерікові потрібно було розробити стратегію, як утримати Джону вдома і звільнити собі руки.

Одного вечора, повернувшись додому після сварки з іншим хлопцем своєї дівчини і його братами, він придумав ідеальний план.

Того дня Джона не побіг на вулицю, а лишився вдома перед телевізором, де по кабельному показували фільм жахів. Ерік, який завжди відрізнявся імпульсивністю і безрозсудством, почав залицятися до дівчини місцевого гангстера. Пішли чутки, і на нього почала полювати ціла банда. Вони його побили, але йому вдалося втекти. Того вечора він повернувся весь закривавлений і втомлений, але задоволений собою.

— Зачини двері, — наказав він братові, виводячи того із телевізійного ступору.

Джона підскочив, помітив, що у брата з носа і губи тече кров, і широко розплющив очі.

— Що з тобою сталося?

Ерік посміхнувся. Такою він уже був людиною — втомлений, побитий, але повний адреналіну.

— Мені дісталось... Там була ціла купа...

І тут він замовк, бо в голові сяйнула думка. Мабуть, вигляд у нього дуже побитий. І цим можна якось скористатися, щоб утримати малого Джону вдома, доки мама на роботі.

— Не можу сказати, — заявив він, розмазуючи рукавом кров по обличчю. — Я присягнувся. Просто зачини двері на засув і загни штори.

Як правило, Джона не звертав уваги на братові промови, але сьогодні були кров і жахи по телевізору, і з двору чулися кроки.

— Чорт, вони мене знайшли, — вилаявся Ерік, виглядаючи з вікна.

Маленький Джона схопив брата за рукав.

— Хто тебе знайшов, Еріку? Ти маєш розповісти.

Ерік зробив вигляд, що розмірковує.

— Гаразд, — нарешті сказав він. — Я належу до... е-е... таємного товариства. Ми боремося з таємним ворогом.

— З якоюсь бандою?

— Ні, — відповів Ерік. — Ми воюємо з демонами.

— З демонами? — здивувався малюк, наполовину скептично, наполовину перелякано.

— Так. Вони по всій Каліфорнії. Вдень вони нормальні хлопці. Бухгалтери і баскетболісти тощо. Але вночі вони здирають свою шкіру і полюють на дітей. Яким іще не виповнилося десяти.

— Не виповнилося десяти? Це ж як я!

— Як ти. Саме на таких. Я застукав демонів, що гризли дівчат-близнюків. Тим, може, років по вісім було. Більшість я вбив, але ті, що лишилися, бігли за мною аж до самого дому. Маємо сидіти тихо, доки вони не підуть.

Джона кинувся до телефону.

— Потрібно зателефонувати мамі.

— Ні! — зупинив його Ерік. — Хочеш, щоб маму вбили? Ти цього хочеш?

Від такої думки Джона розплакався.

— Ні, мама не загине.

— Саме так, — заспокоїв його Ерік, — Облиш демонів на мене та моїх хлопців. Коли тобі виповниться п'ятнадцять, ми візьмемо тебе до себе, але доти нехай це лишається нашою таємницею. Ти лишайся вдома, а я виконуватиму свої обов'язки. Обіцяєш?

Джона кивнув, бо був занадто заплаканий, щоб сказати хоч слово.

І брати зіщулилися на канапці, поки брати хлопця Ерікової дівчини стукали у вікна і викликали його на двір.

«Жорстокий жарт, — подумав Ерік. — Але, може, вистачить на кілька місяців. Принаймні, хлопча триматиметься подалі від неприємностей, доки все не заспокоїться».

Вигадка спрацювала добре. Джона кілька тижнів і носа на вулицю не показував після заходу сонця. Він сидів на канапці, підтягнувши коліна до підборіддя, і чекав, доки не повернеться Ерік з новими історіями про демонів. Щовечора він боявся, що брат не прийде додому, що його вб'ють демони.

І якось його страхи справдилися. Копи повідомили, що Еріка вбила відома банда братів, які вже давно на нього полювали. Казали щось про дівчину. Але Джона був переконаний в іншому. Він знав, що це справа рук демонів. Вони здерли свої обличчя і вбили його брата.

Отже, Джона Лі, тепер відомий як Біллі Конг, ішов на зустріч із Холлі із вантажем дитячих спогадів. Щоб зберегти здоровий глузд, він урешті-решт переконав себе, що ніяких демонів немає, і що брат йому збрехав. Ця зрада тривожила його кілька років, змушувала уникати довгострокових стосунків, через неї йому було легше кривдити інших. А тепер ця божевільна Мінерва платить йому за те, щоб він полював на справжніх демонів, бо, як виявилось, вони існують. Він бачив їх на власні очі.

На цьому етапі Біллі Конг не міг відрізнити факти від вигадки. Частина його вірила, що він потрапив у страшну аварію, і все це лише коматозні галюцинації. Але одне Біллі знав точно: коли існує хоч маленький шанс, що саме ці демони вбили Еріка, вони за це заплатять.

Роль жертви не дуже сподобалася Холлі. Цього вистачило ще в Академії. Щоразу, коли в програмі були рольові ігри, Холлі, як єдину дівчину в групі, обирали заручницею, або ельфійкою, що поверталася додому сама пізно ввечері, або працівницею банку, що має справу з грабіжником. Вона наполягала, що це лише стереотипи, але інструктор відповідав, що стереотипи є стереотипами не без підстави, тож нехай

вона краще надягає біляву перуку. Тож коли Артеміс запропонував Холлі, щоб вона дозволила себе захопити, її довелося вмовляти. Зараз вона сиділа прив'язана до дерев'яного стільця в темній вологій кімнаті в підвалі й чекала, доки її прийде катувати якась людина. Коли наступного разу Артеміс запропонує комусь побути заручником, нехай сам грається. Це просто смішно. Вона капітан, їй уже за вісімдесят, водночас Артеміс лише чотирнадцятирічний цивільний хлопчисько, але він віддає накази, а вона підкоряється.

«Це тому, що Артеміс — геніальний стратег», — підказала її розсудлива частина.

«Ой, замовкни!» — відповіла роздратована частина.

І тут до кімнати увійшов Біллі Конг, і Холлі роздратувалася ще більше. Він ступав по підлозі, як блідий привид із намащеним волоссям, і кілька разів мовчки обійшов навколо Холлі, перед тим як з нею заговорити.

— Скажи мені одну річ, демоне. Чи зможеш ти здерти своє обличчя?

Холлі глянула йому просто в очі.

— Чим? Зубами? Руки ж у мене зв'язані, покидьку.

— Ти, може, знаєш, що я не маю тебе вбивати, — сказав Біллі, почухавши голову. — Але я часто роблю те, чого робити не маю.

Холлі вирішила трошки його викрити.

— Знаю, Біллі. Чи, краще сказати, Джона? Ти наробив чимало поганого за довгі роки.

Конг відсахнувся.

— Ти мене знаєш?

— Ми знаємо про тебе все, Біллі. Спостерігаємо за тобою вже кілька років.

Звісно, це було не зовсім так. Про Конга Холлі знала не більше того, що їй повідомив Фоулі. Може, якби вона знала про історію з «демонами», вона б із цим чоловіком не гралася.

Для Біллі Конга ця проста фраза стала підтвердженням усього того, що йому розповідав Ерік. Цеглинки його переконань посипалися і розбилися на маленькі уламки.

Тож, усе було правдою. Ерік не збрехав. Землею блукають демони, від яких брат намагався його врятувати і заплатив за це своїм життям.

— Пам'ятаєш мого брата? — запитав він тремтячим голосом.

Холлі вирішила, що він її перевіряє. Фоулі щось казав про брата.

— Так. Пам'ятаю. Дерек, правильно?

Конг вихопив із нагрудної кишені стилет і так його стиснув, що кісточки пальців побілішали.

— Ерік! — закричав він, бризкаючи слиною. — Його звали Ерік! Ти пригадуєш, що з ним сталося?

Холлі занервувала. Цей Чоловік Бруду нестабільний. Щоб звільнитися, їй вистачить і секунди, але навіть секунда може виявитися занадто довгою. Артеміс просив, щоб вона лишалася зв'язаною якомога довше, але, судячи з виразу обличчя Біллі Конга, лишатися зв'язаною було б фатальною помилкою.

— Ти пригадуєш, що сталося з моїм братом? — знову запитав Конг, розмахуючи ножем, немов диригентською паличкою.

— Пригадую, — сказала Холлі. — Він помер. Насильницькою смертю.

Конга як громом прибило. Він увесь напружився. Кілька секунд він ходив колом по кімнаті і щось бурмотів, і це аж ніяк не втішило Холлі.

— Це правда. Ерік ніколи мене не зраджував. Мій брат любив мене. Він мене любив, а вони його *забрали!*

Холлі скористалася тим, що він зайнятий своїми думками, і звільнилася від пластикових пут на зап'ястках. Удалася до старого ЛЕПівського трюку, якого їй навчила командир Він'айа ще в Академії. Потерла зап'ястки об гострий край стільця — утворилися невеличкі ранки. Одразу ж від кінчиків пальців до ранок побігли магічні цілющі іскорки. Кілька з них вона спрямувала на пластик, той розтопився, і руки звільнилися.

Коли Конг знову повернувся до неї, вона вже була вільною, але не давала знаки.

Конг опустився перед нею на коліна, щоб їхні очі опинилися на одному рівні. Він часто моргав, жилка на скроні напружено пульсувала. Він повільно заговорив, ледь стримуючи лють і божевілля. Перейшов на тайську, рідну мову своєї родини.

— Я хочу, щоб ти здерла своє обличчя. Негайно.

Це, на думку Конга, стане останнім доказом. Якщо ця демониця може здерти своє обличчя, то він ударить її в серце, і байдуже, які будуть наслідки.

— Не можу, — сказала Холлі. — У мене руки зв'язані. Чому б тобі

не здерти його самому? У нас зараз нові маски. Одноразові. Легко знімаються.

Конг аж закашлявся від подиву і відступив. Але потім заспокоївся і простягнув тремтячі руки. Трусилися вони не від страху, а від люті та смутку, що він зганьбив пам'ять про брата тим, що не вірив йому.

— Візьмись за волосся біля коренів, — наказала Холлі, — і потягни. Не хвилюйся, що можеш порвати.

Конг підвів очі і зустрівся з нею поглядом. Цього вистачило Холлі, щоб скористатися магічним ельфійським месмером.

— Хіба твої руки не важкі? — запитала вона гіпнотичним голосом, перед яким не можна було встояти.

Конг нахмурився, чоло вкрилося потом.

— Мої руки. Що? Вони немов свинець. Як дві свинцеві трубки. Я не можу...

Холлі піддала ще трохи месмеру.

— Чому б тобі їх не опустити. Розслабся. Сідай на підлогу.

Конг сів на цемент.

— Посиджу хвилю. Потрібно ж здерти з тебе обличчя. Але трохи згодом. Я втомився.

— Може, хочеш поговорити.

— Знаєш що, демоне? Я хочу поговорити. Про що говоритимемо?

— Про людей, із якими ти сплутався, Біллі. Парадізо. Розкажи мені про них.

Конг хмикнув.

— Парадізо! Тут слухаються лише одного Парадізо. І то дівчисько. Мінерва. Її татко — просто мішок із грошима. Якщо Мінерві щось закортить, Гаспар за це заплатить. Він так пишається своєю геніальною дівчинкою, що зробить усе, що тій заманеться. Чи можеш ти повірити, що вона переконала його тримати справу з демоном у таємниці, доки її не розгляне Нобелівський комітет?

Дуже гарні новини.

— Хочеш сказати, що ніхто за межами цього будинку не знає про демона?

— Навіть у будинку майже ніхто не знає. Мінерва боїться, що хтось перехопить інформацію. Персонал уважає, що ми охороняємо політичного в'язня, якому потрібна пластична операція. Правда відома тільки Хуану Сото, голові охорони, і мені.

— Чи Мінерва має якісь записи?

— Записи? Вона все записує. Дійсно все. Усе, що демон зробив, навіть коли він ходив у туалет. Камера фіксує кожен його рух. Тут немає камер лише тому, що ми не очікували ще одного демона.

— А де вона тримає ці записи?

— Маленький настінний сейф у кабінеті охорони. Мінерва вважає, що я не знаю код від нього, але він мені відомий. День народження Бобо.

Холлі торкнулася мікрофона кольору шкіри, що був прикріплений до горла.

— Настінний сейф у кабінеті охорони, — чітко повторила вона. — Сподіваюся, ти почув.

Відповіді не було. Надягати навушник було дуже ризиковано, тож довелося Холлі вдовольнитися мікрофоном на шиї та ірідокамерою у вигляді контактної лінзи в правому оці.

Конгу хотілося поговорити іще.

— Знаєш, я вб'ю усіх демонів. Я маю план. Дуже розумний. Мінерва вважає, що вона поїде до Стокгольма, але цього ніколи не станеться. Я дочекаюся слушної миті. Мені відомо, що в цьому вимірі вас утримує лише срібло. Тож я відправлю вас назад, ще й подаруночок дам із собою.

«Тільки через мій труп», — подумала Холлі.

Конг посміхнувся до неї.

— Ну що, здиратимемо обличчя? Ти справді можеш це зробити?

— Звісно, можу, — сказала Холлі. — Ти певен, що хочеш побачити?

Конг кивнув, зціпивши зуби.

— Гаразд. Тоді дивись уважніше.

Холлі закрила обличчя руками і розвела їх, голова зникла. Лишилися кінцівки і тулуб.

— Я не тільки обличчя можу зняти, — пролунав голос Холлі. — Усе моє тіло може зникнути.

— Це правда, — прохрипів Конг. — Це все правда.

Тут у повітрі майнув маленький кулачок і відправив його в ноқтаун. Біллі Конг лежав на цементній підлозі, і йому здавалося, що він знову Джона Лі, а перед ним стоїть брат і каже: «Я ж тобі казав, брате. Я ж казав, що то були демони. Це вони вбили мене в Малібу. Що

ти тепер робитимеш?»

І малий Джона відповів: «Я працюю над цим, Еріку».

*

Мінерва узяла в охоронця телефон.

— Мінерва Парадізо слухає.

— Мінерво, це Артеміс Фаул, — сказав голос бездоганною французькою. — Ми якось зустрічалися на Сицилії.

— Мені відомо, хто ти. Ми і в Барселоні майже зустрілися. І я знаю, що це саме ти. Запамятала твої лексичні патерни і модуляції голосу, коли ти читав лекцію про балканську політику два роки тому в коледжі Трініті.

— Дуже добре. Мені здається дивним, що я не зустрічав тебе раніше.

Мінерва посміхнулася.

— Я не така необережна, як ти, Артемісе. Надаю перевагу анонімності, хіба що зроблю щось дуже видатне, варте того, щоб мене запам'ятали.

— Наприклад, відкриєш існування демонів? — сказав Артеміс. — Це і буде щось видатне?

Мінерва стиснула телефон.

— Так, містере Фауле. Це буде видатною подією. Є видатною подією. Тож тримайте свої ірландські лапи подалі від мого дослідження. Мені б дуже не хотілося, аби якийсь підліток в останню мить украв мою роботу. У тебе є власний демон, але тобі цього мало, хочеш і мого вкрасти. Щойно я побачила тебе в Барселоні, відразу зрозуміла, що ти полюватимеш на об'єкт мого дослідження. Знала, що ти спробуєш викурити нас з будинку, щоб ми перенесли його в машину. Логічно було так зробити, тож я підвела в машину газ. Ти скривдив мого братика. Як ти міг?

— Власне, я зробив тобі послугу, — легковажно відповів Артеміс. — Малий Бобо не подарунок.

— Саме тому ти мені й телефонуєш? Щоб образити мою родину?

— Ні. Мені дуже шкода, то було по-дитячому. А телефоную тобі, бо хочу, аби ти побачила, що відбувається. На кону більше, ніж Нобелівська премія, не хочу принижувати її значення.

Мінерва розуміюче посміхнулася.

— Артемісе Фаул, щоб ти там не говорив, але телефонуєш ти мені, бо твій план провалився. Твій демон у мене, і ти хочеш його повернути. Але якщо тобі стане легше, можеш продовжувати свою промову.

На пагорбі біля шато Парадізо Артеміс спохмурнів. Ця дівчинка дуже нагадувала йому його самого вісімнадцять місяців тому, коли на першому місці були досягнення і визнання, а родина і друзі ішли після них. Чесність у такому випадку була найкращою.

— Міс Парадізо, — сказав він. — Мінерво. Послухай мене кілька секунд, і ти зрозумієш усю правду того, що я кажу.

— Чому це я маю тебе слухати? — гмикнула Мінерва. — Тому що нас поєднує телефон?

— Власне, можна сказати, що ми дійсно поєднані. Ми дуже схожі. Ми обоє будемо найрозумнішими, у якій би компанії не опинилися. Нас обох недооцінюють. Обоє намагаємось досягти максимуму, яку б дисципліну не обрали. Нас обох переслідує презирство і самотність.

— Смішно, — фиркнула Мінерва, але протест був дуже слабким. — Я не самотня. Я маю свою роботу.

— Ти знаєш, про що я, Мінерво, — продовжив Артеміс. — І дозволь мені зауважити, байдуже, скільки премій ти виграєш, скільки теорем ти доведеш, їх все одно не вистачить, щоб тебе любили.

— Ой, не витрачай на мене свої аматорські лекції з психології. Ти навіть і на три роки за мене не старший.

Артеміс образився.

— Навряд чи це аматорство. І щоб ти знала, вік дійсно впливає на розумові здібності. Я написав статтю на цю тему в «Психологію сьогодні» під псевдонімом доктор С. Тар Слабум.

Мінерва захихотіла.

— Зрозуміла. Старече слабоумство. Дуже дотепно. Артеміс і сам посміхнувся:

— Ти перша, хто це зрозумів.

— Я завжди розумію.

— Я теж.

— Тобі не здається, що це дуже втомлює?

— Неймовірно. Тобто, що не так з людьми? Усі кажуть, що я не маю почуття гумору, а коли я пропоную якийсь дуже вдалий жарт на тему психологічного стану, він лишається непоміченим. Люди мають

корчитися від кольок.

— Саме так, — погодилася Мінерва. — Зі мною це увесь час трапляється.

— Знаю. Мені сподобався жарт у потягу про Мюррея Гел-Манна, що вкрав кварк. Дуже дотепний аналог.

Приємну розмову перервала крижана тиша.

— Як ти це почув? Як довго ти за мною шпигуєш?

Артеміс подумки ахнув. Він не хотів відкривати свої карти. Як правило, він не розмовляє про дрібниці, коли на кону життя. Але Мінерва йому подобалася. Вона так на нього схожа.

— У коридорі стояла камера безпеки. Я дістав запис, збільшив і прочитав по твоїх губах.

— Гм-м, — не повірила Мінерва. — Не пригадую камери.

— Вона була. Червона пластикова кнопка. Об'єктив «риб'яче око». Вибач, що втрутився в твоє особисте життя, але то були надзвичайні обставини.

Мінерва помовчала.

— Артемісе, нам можна багато про що говорити. Я так не розмовляла з хлопцем, відколи... власне, ніколи. Але я маю закінчити цей проект. Можеш зателефонувати мені через шість тижнів?

— Через шість тижнів буде вже запізно. Світ буде зовсім іншим. Може, зміниться на гірше.

— Артемісе, припини. Ти щойно почав мені подобатися, а тепер ми повертаємося туди, звідки почали.

— Дай мені іще одну хвилину, — наполягав хлопець. — Якщо я не зможу переконати тебе за хвилину, тоді я вимкнуся, а ти продовжиш своє дослідження.

— П'ятдесят дев'ять, — відповіла Мінерва. — П'ятдесят вісім...

Цікаво, чи всі дівчата такі емоційні? Холлі теж така. Щойно була тепла, а за мить — крижана.

— У тебе в полоні дві істоти. Обидві наділені свідомістю. Жодна з них не є людиною. Якщо ти хоч одну представиш науковому товариству, на них почнуть полювати. На твоїй совісті буде знищення принаймні одного виду. Ти цього хочеш?

— Вони цього хочуть, — відрізала Мінерва. — Перший демон, якого ми врятували, погрожував нас убити і з'їсти. Він сказав, що демони повернуться і зітруть людство з лиця землі.

— Я знаю про Аббота, — сказав Артеміс, скориставшись інформацією, яку отримав із камер спостереження за дівчиною, — Він динозавр. Демони ніколи не захоплять людство. Якщо вірити моїм часовим розрахункам, Аббота закинуло на десять тисяч років у його майбутнє і повернуло знову. Оголосити війну демонам — це все одно що оголосити війну мавпам. Власне, від мавп загрози більше. І кількість їхня більша. До того ж, демони і матеріалізуватися повністю не можуть, якщо не вистрілити в них сріблом.

— Я переконана, що вони знайдуть засіб. Може, когось випадково занесе, як це сталося з Абботом, а він відкриє шлях для інших.

— Дуже неймовірно. Справді, Мінерво, які шанси, що таке станеться?

— Отже, Артеміс Фаул хоче, щоб я забула про свій Нобелівський проект і випустила на волю демонів.

— Про проект ти маєш забути точно, — сказав Артеміс, поглянувши на годинника. — Але не думаю, що потрібно випускати полонених.

— Справді? І чому?

— Тому що мені здається, їх уже немає.

Мінерва обернулася туди, де сидів Номер Один. Місце було порожнє: полонений демон зник разом зі стільцем. Вона оглянула кімнату і переконалася, що крім неї там нікого не було.

— Де він, Артемісе? — заверещала вона в телефон. — Де моя премія?

— Забудь про це, — тихо сказав хлопець. — Воно того не варте. Учися в того, хто робив ті самі помилки. Я тобі скоро зателефоную.

Мінерва стиснула телефон, немов то була хлопцева шия.

— Ти мене надурив! — сказала вона, нарешті збагнувши правду. — Ти дозволив мені захопити твого демона!

Але Артеміс не відповів. Він неохоче розкрив руку і закінчив розмову. Як правило, коли він вигравав, на серці ставало тепло і радісно, але чомусь зараз він почувався негідником. Яка іронія! Тепер, коли він майже перетворився на доброго хлопця, він почувався поганим.

Батлер поглянув на нього зі свого горбочка.

— Як розмова? — запитав він. — Ваша перша довга розмова з дівчиною того ж віку?

— Чудово, — саркастично відповів Артеміс. — Плануємо весілля в

червні.

ГЛАВА 9: ВТЕЧА

Шато Парадізо

КОЛИ Холлі Шорт відчинила двері своєї тимчасової камери в підвалі, на порозі вже підстрибував шолом, на який Фоулі вивів тримірне зображення.

— Налякав, — сказала вона. — Не можна було просто надіслати повідомлення?

Фоулі вбудував у шолом тримірну програму допомоги. Холлі навіть не здивувалася, що він надав віртуальному помічнику власних рис.

— Я трохи схуднув, відколи створив цю модель, — сказав образ Фоулі. — Бігав. Щовечора.

— Зосередься, — наказала Холлі.

Вона опустила підборіддя, і шолом слухняно стрибнув їй на голову. Холлі туго його застєбнула.

— Де той демон?

— Прямо по сходах. Другі двері ліворуч, — відповів Фоулі.

— Добре. Стер зображення із системи стеження?

— Звісно. Демон невидимий, і тебе не побачить жодна камера.

Холлі пострибала по людських сходинках. Легше було б літати, але вона лишила крила назовні, щоб вони не потрапили до рук людей. Знати про них можна було лише Артемісу. Та й про це слід було ще подумати.

Вона поквапилася коридором, минула перші двері з лівого боку і підкралася до відчинених других дверей. Зазирнула, швидко оглянула кімнату.

Демон сидів прив'язаний до стільця, людська дівчинка говорила по телефону, відвернувшись від нього. На стіні висіло велике двобічне дзеркало. За допомогою термального скана Холлі перевірила сусідню кімнату і побачила там людину — високого чоловіка. Він, здається, теж розмовляв по мобільному і на демона не дивився.

— Може, оглушити її шоком? — з надією запитав Фоулі. — Вона ж використала до тебе снодійний газ.

Йому дуже подобалася нова іграшка. Немов комп'ютерна гра від першої особи.

— Я ж не втратила свідомість, — сказала Холлі крізь зуби. Вільно говорити заважав шолом. — Затамувала подих, бо Артемід попередив, що вони застосують газ. І одразу ж провітрила автомобіль.

— А що до Чоловіка Бруду в сусідній кімнаті? — не відступав Фоулі. — Лазер я і через скло можу навести. Дуже слушно.

— Замокни, або заплатиш за все, коли я повернуся додому, — застерегла Холлі. — Ми стріляємо лише в крайньому разі.

Холлі обійшла Мінерву, намагаючись не зачепити дівчину і не наступити на скрипучу мостину. Варто лише скригнути, і весь план пропав. Вона присіла перед малим демоном, якого, здається, не хвилювало нічого, крім щойно відкритих здібностей. Він просто називав слова і після кожного хихотів.

— Достаток, дуже добре, — сказав він. А тоді: — Гігієна. Мені подобається. Хі-хі.

«Чудово», — подумала Холлі. Цей демон при переносі втратив певну частину клітин мозку. За допомогою голосового набору вона набрала текст на візорі.

— Кивни, якщо ти можеш прочитати, — було там написано.

Демон побачив, як просто перед ним у повітрі з'явилися слова.

— Кивни, якщо ти можеш... — одними губами промовив він, а тоді зупинився і відчайдушно закивав головою.

— Перестань кивати! — написала Холлі. — Я ельф. Належу до однієї з перших родин ельфів. Я прийшла тебе врятувати. Ти зрозумів?

Відповіді не було, тож Холлі написала:

— Кивни один раз, якщо зрозумів.

Демон кивнув.

— Добре. Тобі потрібно сидіти спокійно і тихо.

Знову кивок. Маленький демон швидко вчиться.

На внутрішньому боці візора з'явилося зображення Фоулі.

— Готова? — запитав кентавр.

— Так. А ти приглядай за Чоловіком Бруду в сусідній кімнаті. Якщо він повернеться, можеш його оглушити.

Холлі полізла в правий рукав і двома пальцями схопила кінчик полотна маскувальної фольги. Втім, це не так уже й легко, якщо ельф під захистом, адже швидкість вібрацій значно перевищує ту, що може

сприйняти людське око. В костюмі Восьмої Секції було трохи легше, бо частоту вібрацій в ньому було знижено. Холлі витягла і розгорнула великий прямокутник камуфляжної фольги, яка автоматично проектувала на свою поверхню приблизно те, що мало за нею перебувати. Кожна частка камуфляжної фольги насправді була ельфійським багатогранним діамантом, який міг віддзеркалити будь-що під будь-яким кутом.

Вона зайшла зі спини Номера Один і підняла фольгу. Фольга була витвором мультисенсорної технології, тож Фоулі дуже легко стер з проекції Номера Один. Мінерві здалося б, що полонений демон просто зник. Номеру Один здалося б, що аж нічого не сталося, і цей порятунок — найневдаліший порятунок в історії порятунків.

Через секунду до них повернулася Мінерва.

Номер Один їй кивнув, але з подивом зрозумів, що вона його не бачить.

— Де він, Артемісе? — закричала дівчинка в телефон. — Де моя премія?

Номер Один хотів сказати «Я тут!», але вирішив цього не робити.

— Ти мене надурив! — кричала Мінерва. — Ти дозволив мені захопити твого демона!

«Нарешті второпала, — подумала Холлі. — А тепер іди обшукай шато, як слухняна дівчинка».

Мінерва вискочила з кімнати, гукаючи батька. В сусідній кімнаті тато Парадізо, почувши крики доньки, вимкнув телефон і почав повертатися...

Фоулі активував лазер шолома і вистрілив йому в груди. Чоловік упав на підлогу і лишився лежати, повільно дихаючи.

— Мило, — проспівав кентавр. — Ти бачила? А на склі лише маленька подряпина.

— Він ішов до дверей! — заперечила Холлі, опускаючи фольгу.

— Він ішов до дзеркала. Довелося його оглушити.

— Поговоримо про це пізніше, Фоулі. Мені не подобається твоє нове бандитське ставлення до роботи.

— Кабаліні подобається, коли я такий рішучий. Вона називає мене своїм жеребцем.

— Ким? Слухай, просто стули пельку! — просичала Холлі, розтопивши пута Номера Один двома короткими пострілами із лазера.

— Вільний! — вигукнуло бісеня, скочивши на ноги. — Розкріпачений. Незв'язаний. Без обмежень.

Холлі вимкнула захист і постала перед Номером Один.

— Сподіваюся, це шолом, — сказав Номер Один.

Холлі торкнулася кнопки, і візор піднявся.

— Так. Я таке ж міфічне створіння, як і ти. Просто належу до іншої родини. Я ельф.

— Ельф! — із задоволенням вигукнув Номер Один. — Справжній ельф. Я чув, що ви готуєте їжу і любите музику. Це правда?

— Буває, коли не намагаємося втекти від смертельно небезпечних людей.

— О, ні. Вони не смертельно небезпечні. Не кровожерливі, не смертоносні і не агресивні.

— Може, не та, кого ти бачив. Але є тут один хлопець із кумедним волоссям. І повір мені, коли він підніметься, то буде і кровожерливим, і всім тим, що ти назвав.

Номер Один пригадав Біллі Конга. Бажання знову його побачити не виникло.

— Гаразд, ельфе. Що тепер робити?

— Називай мене Холлі.

— А я Номер Один. Тож, що тепер робити, Холлі?

— Тепер тікатимемо. На нас чекають друзі... е-е... Номер Один.

— Друзі? — перепитав Номер Один. Звісно, це слово він знав, але ніколи не уявляв, що воно буде

мати хоч якесь до нього відношення. На душі потеплішало, навіть у такій жахливій ситуації.

— Що мені робити?

Холлі обгорнула його фольгою, немов шаллю.

— Притримуй ось це. Вона тебе майже повністю закриває.

— Дивовижно, — сказав Номер Один. — Плащ-невидимка.

У вухо Холлі простогнав Фоулі:

— Плащ-невидимка? Та це ж напрочуд чутливе бойове обладнання. Що він собі думає? Невже йому здається, що якийсь цілитель отак просто взяв і витяг фольгу з-під пахви?

Холлі не звернула уваги на кентавра. Це вже стало майже звичкою.

— Міцно тримай фольгу однією рукою. Іншою чіпляйся за мій пасок. Потрібно швидше вибиратися звідси. Магії в мене лишилося на

кілька хвилин, після цього захист утримувати не зможу. Готовий?

Із шалі-невидимки висунулася схвильована мордочка Номера Один.

— Тримати фольгу. Чіплятися за пасок. Зрозумів.

— Добре. Фоулі, прикривай нас. Ходімо.

Холлі увімкнула захист і побігла через відчинені двері, потягнувши за собою Номера Один. Уздовж коридора стояли високі рослини в горщиках, висіли дорогі картини, написані олією, серед яких був і Матіс. Холлі чула, як у сусідніх кімнатах кричать люди.

В будинку зчинився переполох, і щомиті до коридора могла вибігти якась Людина Бруд.

Номер Один намагався не відставати, його маленькі ніжки ледь устигали за супер-тренованим ельфійським капітаном. Втеча здавалася неможливою. Зусібіч наближалися кроки. Номер Один трохи замислився, зачепився пальцем ноги за фольгу і наступив на неї. Електроніка затріщала і вимкнулась. Демон став таким же видимим, як і пляма крові на снігу.

— Фольгу ми втратили, — сказав Фоулі.

Холлі стиснула пальці. Як же їй не вистачало пістолета!

— Так, лишається тільки бігти. Фоулі, тобі віжки в руки, якщо дозволиш таку конячу аналогію.

— Нарешті, — посміхнувся кентавр. — Я додав до панелі керування ігровий джойстик. Не дуже традиційно, але зручно. Вороги наближаються з усіх боків. Моя порада — обрати прямий маршрут. Біжіть до кінця коридора і робіть, як наш друг Дуда — стрибайте у вікно. Коли ви опинитесь на вулиці, Батлер вас прикриє.

— Гарзд. Тримайся, Номере Один. Що б не трапалося, не відпускай пасок.

Попереду з'явилася перша загроза. З-поза рогу вибігли двоє охоронців з пістолетами в руках.

«Колишні поліцейські, — здогадалася Холлі. — Прикривають діагоналі».

Побачивши Номера Один, чоловіки від жаху зупинилися. Схоже, вони були серед тих, кому не було потреби знати про демона.

— Що за дідько? — не втримався один.

Інший швидко отямився.

— Затримуємо його!

Фоулі випустив їм у груди добрячий удар лазером. Охоронців відкинуло до стіни, вони сповзли на підлогу.

— Неприємні, — сказав Номер Один. — Коматозний стан, каталепсія, втрата свідомості.

Він зрозумів, що потік лексики — непоганий спосіб упоратися зі стресом.

— Стрес. Тиск, напруження і тривога.

Холлі потягнула його до відчинених вікон. У протилежному кінці коридора з'явилися інші охоронці, і Фоулі вправно вивів їх з ладу.

— Мені потрібно нарахувати премію, — сказав він. — Чи, принаймні, дозволити все.

У вітальні було ще два охоронці, які неспішно пили еспресо. Фоулі технічно завалив їх там, де вони стояли. А тоді ввімкнув лазер-вентилятор, і кава випарувалася, не встигла вона і на килим пролитися.

— Килим туніський, — пояснив він. — Дуже важко вивести каву. А тепер можна лише пройтися пилососом, щоб прибрати гущу.

Холлі спустилася до кімнати-.

— Інколи мені здається, що ти не розумієш усієї серйозності бойових операцій, — сказала вона, обходячи масивну оксамитову канапу.

Номер Один біг за нею, швидко переступаючи своїми малими ніжками. Незважаючи на новий лексичний запас, бісеня й досі не було впевнене, як воно почувалося.

Звісно, воно було наляканим. Великі Чоловіки Бруду з вогнепальною зброєю і таке інше. І схвильованим. Його рятує ельфійський супергерой, який до того ж іще й невидимий. І нога болить, про це не забудеш. Сердита людина вистрелила йому в ногу срібною кулею. Але Номер Один відчував, що в цій вируючій суміші почуттів одного бракує. Того, що було в його серці, відколи він себе пам'ятає. Нерішучості. Незважаючи на все, що відбувалося навколо нього, він чувався на цій планеті вдома, а на Гібрасі такого почуття в нього ніколи не виникало.

Повз вухо просвистіла куля.

«Втім, може, на Гібрасі було не так уже й погано».

— Прокидайся, Фоулі! — скомандувала Холлі. — Ти маєш прикривати наші спини.

— Вибач, — кентавр розвернув лазер і спрямував його на двері.

Жінка-охоронець посміхнулася і впала. На підлозі вона почала співати дитячу пісеньку про собаку і його кістку.

— Дивно, — прокоментував Фоулі. — Вона співає.

— Таке часто трапляється, — кинула Холлі, залізаючи на підвіконня. — Лазер вимикає деякі функції, але якісь може й активувати.

«Цікаво, — подумав кентавр. — Пістолет щастя. Над цим потрібно поміркувати».

Холлі нахилилася і схопила за руку Номера Один, підтягла його на підвіконня. Незадоволено помітила, що її власні руки вже не такі невидимі, як вона сподівалася. Магія закінчується. Захист потребує багато сил. Скоро вона стане видимою, навіть якщо вони не встигнуть дістатися безпечного місця.

— Уже майже вибралися, — сказала вона.

— Лишилося подолати відкритий зелений майданчик, чи не так? — відповів Номер Один, демонструючи неабиякий хист до сарказму.

— А мені він подобається, — зауважив Фоулі.

Вони зістрибнули на газон. Тривога охопила уже весь шато, й охоронці посипалися з усіх дверей, як бісер з розірваної торбинки.

— Можеш відірватися, Фоулі, — сказала Холлі. — І про машини не забудь.

— Так, мем, — відрапортував кентавр і відкрив вогонь.

Холлі побігла, потягнувши за собою бісеня. Перейматися його станом не було часу. Не зможе бігти за нею — волочитиметься слідом. Лазер на її шоломі спалахував червоним, повертався в різні боки, щоб не минути жодного охоронця. Холлі відчула, як нагрілася маківка, і подумки зробила позначку поскаржитися на цю революційну охолоджуючу систему, якою так пишався Фоулі.

Кентавр був дуже зайнятий, щоб балакати. Холлі тільки і чула його гарчання й тихе іржання. Про точність він більше не думав: занадто багато було цілей. Він випускав хвилю енергії, яка за раз вирубала півдюжини охоронців. Через півгодини вони отямляться, хоча в деяких іще кілька днів болітиме голова, випадатиме волосся, хтось почне страждати від дратівливості, нетримання сечі та інших побічних ефектів.

Наступною мішенню кентавра стали джипи. В кожен бак він випустив невеличкий розряд. «BMW» один за одним вибухнули,

перетворившись на ефектні вогняні колісниці. Сила лазерного заряду, немов гігантською рукою, накрила Холлі й Номера Один, надаючи їм додаткової швидкості. Шолом захищав Холлі від шуму, але в голові у Номера Один уже давно гуло.

Від автомобілів повалив густий чорний дим і потягнувся крізь доглянутий сад, ефективніший за будь-яку димову шашку. Холлі з Номером Один бігли попереду диму до головних воріт.

— Ворота, — захекано кинула Холлі в мікрофон.

— Бачу, — сказав Фоулі та розтопив чавунні петлі. З брязкотом ворота впали на землю.

До стовпів підлетів автомобіль і різко загальмував. Пасажирські дверцята відчинилися.

Усередині сидів Артемів. Він простягнув Номеру Один руку.

— Швидко, — поквапив він. — Сідай.

— А-а-а-а! — заголосив Номер Один, — Людина!

Холлі стрибнула в машину і потягла Номера Один за собою.

— Усе гаразд, — сказала вона, вимикаючи захист, щоб зберегти ті рештки магії, що в неї лишилися. — Він наш друг.

Номер Один сховався за спину Холлі. Його мало не знудило. Він боязко подивився на місце водія, де сидів Батлер.

— А він? Будь ласка, скажи, що і він друг!

Холлі посміхнулася.

— Так, він друг. Найкращий.

Батлер перемкнув швидкість.

— Пристебніться, хлопчики й дівчатка. На вас чекає погоня.

Сонце сідало. Батлер вправно маневрував по Рут де Веніс. Дорогу вирізали прямо на схилі гори. Зверху виднілися кам'яні вілли, внизу петляла річка. Потрібно було мати неабиякий талант, щоб уписуватися в повороти на такій швидкості, але Батлерові колись доводилося водити броньований автомобіль Аль Фада по переповненому Каїрському ринку, тож дорога в Альпах дуже складною йому не здалася.

Як виявилося, ніякої погоні не було. Машини Парадізо лишилися біля шато, охоплені полум'ям, перекинуті та спотворені. Наздоганяти Артемісів автомобіль можна було лише на мопеді.

Батлер поглядав у дзеркало заднього виду, але задоволено посміхнувся, тільки коли вони проїхали митний пункт у Кань-сюр-Мер.

— Чисто, — заявив він і натиснув на педаль газу. — В маєтку не

лишилося цілого автомобіля, включаючи іграшкову машинку Бо.

Артемів посміхнувся. У нього аж голова йшла обертом від успіху.

— Може, варто було лишити їм чудовий підсилювач містера Дея?

Холлі помітила, що Номер Один із захопленням роздивляється ремінь безпеки.

— Пристебнись, — сказала вона, вставляючи застібку в замочок.

— Пристебнись, — промовив Номер Один. — Пряжка, затискач, застібка. Чому ти із цими людьми?

— Вони тобі допоможуть, — спокійно пояснила Холлі.

Номер Один мав мільйон питань і точно знав, як сформулювати кожне з них. Але на якусь мить слова змінилися на картинки, і квадратна бісова щелепа Номера Один опускалася все нижче і нижче, коли він дивився крізь затемнене скло, вбираючи в себе дива сучасної траси.

Холлі скористалася нагодою, щоб дізнатися про останні події.

— Дуда з Мульчем утекли?

— Так, — підтвердив Артемів. — Фоулі наполягав, щоб транспортер скоріше повернули, бо він скористався ним без дозволу. Ми лише на кілька годин від них відстанемо. Коли ви дістанетеся порту, ізоляцію буде припинено. Не здивуюся, якщо тобі дадуть медаль, Холлі. Напрочуд гарна робота.

— Були помилки.

— Так. Але нічого такого, із чим би не впоралася бригада стирачів пам'яті. Немає жодних фізичних доказів, що вся та розруха — справа нелюдських рук.

Холлі відкинулася на спинку сидіння.

— Я дещо забула.

— Ти забула про демонів. Їхнє закляття слабшає, їхній острів загубиться в часі. Загубиться або вже загубився. Вони дрейфують у часі, немов м'ячик на поверхні води.

Номер Один ухопив знайоме слово.

— Слабшає?

— Гібрас приречений, — чесно відповів Артемів. — Твій дім скоро затягне в тунель часу з усім, що на ньому є. Коли я кажу скоро, маю на увазі наш час. У вашому часі цього може не статися іще мільйон років. — Він простягнув руку. — До речі, мене звать Артемів Фаул.

Номер Один узяв руку і легенько погриз указівний палець, як було

прийнято у демонів.

— Я Номер Один. Бісеня. Чи можна щось зробити, щоб урятувати Гібрас?

— Навряд чи, — відповів хлопець, відсмикнувши палець і перевіряючи, чи не лишилося на ньому пошкоджень. — Єдиний спосіб урятувати Гібрас — повернути його на Землю, контролюючи ситуацію. На жаль, зробити це могли лише цілителі, а вони всі загинули.

Номер Один прикусив губу.

— Е-е... Ну... я не дуже впевнений, але я можу бути цілителем. Я можу говорити на різних мовах.

Артемів випрямився, поправив ремінь безпеки.

— Володіння мовами може бути лише природною здібністю. Що іще ти вмієш робити?

— Знову ж таки, я не стовідсотково переконаний, але, здається, я можу перетворювати дерево на камінь.

— Це називається «дотик горгулій». Уже цікаво. А знаєш, Номере Один, щось у тобі є. Твої плями... Мені вони здаються знайомими. — Артемів нахмурився, роздратований, що не може пригадати. — Ми з тобою не зустрічалися, я б це запам'ятав. Але все одно...

— Такі плями досить поширені, особливо шестикутники на лобі. Демонам часто здається, що вони зі мною знайомі. Тож як урятувати Гібрас?

Артемів кивнув.

— Так. Найкраще відправити тебе під землю. Я дилетант у теорії магії, а Фоулі має живих експертів, яким аж свербить тебе оглянути. Вважаю, ЛЕП скоро матиме план, як урятувати твій острів.

— Справді?

їх перервав Батлер, і Артемісові не довелося відповідати.

— У шато Парадізо проблема, — сказав він, постукавши по монітору компактного ноутбука на панелі керування. — Вам варто глянути.

Охоронець передав комп'ютер через плече. Монітор було поділено на десяток квадратів — зображення із камер спостереження в шато Парадізо, які Фоулі й досі тримав під контролем.

Артемів поставив ноутбук на коліна, його яскраві очі впилися в екран.

— Господи, — промовив він. — Погано.

Холлі пересіла так, щоб бачити монітор.

— Дуже погано, — підтвердила вона.

Номер Один не дуже хвилювався щодо комп'ютера. Наскільки він бачив, це лише невеличка коробочка.

— Погано, — пробурмотів він, звернувшись до словника в своїй голові. — Синонім — «негаразд».

Артеміс не відвів погляду від екрана.

— Саме так, Номере Один. Негаразд. Іще й як негаразд.

ГЛАВА 10: КОРОЛЬ КОНГ

Шато Парадізо

МІНЕРВА Парадізо була мов не своя від люті. Цей огидний хлопець Фаул украв її піддослідного з-під самого носа. І це враховуючи купу грошей, які батько витратив на охорону і навіть найняв того жалюгідного містера Конга. Іноді Мінерві здавалося, що всі чоловіки грубі й невиховані, крім *papa*, звісно.

Навколо був повний безлад. Фаул лишив після себе самі руїни. Від автомобілів лишився брухт. Газони було перекопано, хоч овочі саджай, а в кімнатах пахло димом і бензином. Лише квапливий телефонний дзвінок до поліцейського відділку Ванса та імпровізована історія про вибух дозволили обійтися без поліцейських машин.

Щойно погасили вогонь, Мінерва скликала раду в патіо. Були присутні Хуан Сото, голова охорони, її батько Гаспар і, звісно, Біллі Конг. Конг здавався більш знервованим, ніж зазвичай.

— Демони, — бурмотів колишній житель Малібу. — Правда, усе правда. Я заборгував братові. Маю скінчити те, що він почав.

Якби Мінерва прислухалася до слів Біллі Конга, вона б занепокоїлася, але її турбували власні проблеми. А її проблеми, на думку дівчини, були набагато серйозніші, ніж клопіт інших.

— Давайте зосередимось. Ви, мабуть, помітили, що мій проект під загрозою.

Гаспарові Парадізо вже трохи набрид Мінервин *проект*. Він уже вклав у нього півтора мільйона євро, а тепер увесь його маєток було зруйновано. Це вже занадто.

— Мінерво, *шері*, — сказав він, пригладжуючи сиве волосся. — Мені здається, що ми маємо відступити. А може, і взагалі облишити цю справу, доки не зайшли дуже далеко.

— Облишити, папа? Облишити? А тим часом Артемід Фаул здійснюватиме власний проект? Мені так не здається.

Гаспар знову заговорив, цього разу з ноткою іронії в голосі.

— Не здається, Мінерво?

Дівчина спалахнула.

— Вибач, папа. Мене все це дуже розлютило. Ірландець заявився сюди зі своїми вояками, отак просто, і знищив усю нашу роботу. Це просто нестерпно. Хіба не так?

Гаспар, як і решта, сидів за кованим столиком у патіо біля басейну. Він відсунув стільця, підвівся і підійшов до доньки. З її місця відкривався чудовий краєвид на ліси й ущелини, що спускалися аж до самого Антібу. Втім, того вечора на краєвид ніхто не звертав уваги.

— Я вважаю, Мінерво, — сказав він, присівши поруч із донькою, — що ми зайшли занадто далеко. Тут задіяні потойбічні сили. Ці створіння дуже небезпечні, і я більше не можу дозволити тобі наражатися на небезпеку і тягнути за собою інших. Ми гідно боролися, і я так пишаюся тобою, що в мене мало серце із грудей не вискакує. Але тепер цією справою має зайнятися уряд.

— Це неможливо, папа, — нетерпляче відповіла дівчинка. — У нас не лишилося записів. Жодного джерела. Нічого. Усі файли на комп'ютерах і всі диски зруйновано. Вони навіть проникли в сейф і все в ньому спалили. Гадаю, Артеміс Фаул і Гугл з Яху знищив. Безнадійно. Як це виглядатиме, коли до Департаменту оборони заявиться мале дівча і щось белькотітиме про чудовиськ у підвалі? Мені потрібні докази.

Гаспар підвівся, хруснувши суглобами.

— Докази, мала? Це не злочинці. Я дивився, як ти розмовляла з нашим гостем. Він тямущий, розумний; він не зробив нічого поганого. Він не тварина. Одна справа — представити Нобелівському комітету докази вторгнення крізь час, і зовсім інша — полювати на невинну розумну істоту.

— Але ж, папа! — заблагала Мінерва. — Іще один разочок! Мені потрібен місяць, щоб відновити модель часового тунелю, тоді я можу спрогнозувати можливу матеріалізацію.

Гаспар поцілував доччине чоло.

— Зазирни у своє серце, мій маленький генію. Що воно тобі каже?

Мінерва спохмурніла.

— Зазирнути у своє серце? Чесне слово, папа, я ж тобі не романтичний плюшевий ведмедик.

— Будь ласка, *шері*, — попросив батько. — Ти ж знаєш, як я тебе люблю і поважаю твій геніальний розум, але чому нам хоча б разок не обрати поні? І чи не можна просто взяти і замовити Джастіна Тімбер-як-

його-там на вечірку на честь твого дня народження?

Мінерва іще сердилася, але розуміла, що батько має рацію. Вона не має права переслідувати розумних створінь. Це жорстоко. Особливо коли вони не хочуть заподіяти нічого поганого. Але просто так здатися вона не могла. Дівчина подумки присяглася, що наступним її проектом стане дослідження Артеміса Фаула. Вона дізнається все про цього ірландського хлопчика і про те, що йому відомо про демонів.

— Добре, папа, — зітхнула вона. — Заради тебе я забуду про Нобелівську премію. Принаймні, цього року.

«Наступного року все буде по-іншому, — подумала вона. — Коли я знатиму те, що відомо Артемісові Фаулу. У мене під носом цілі світи».

Гаспар ніжно обійняв доньку.

— Добре. Ти молодець.

Хірург повернувся на своє місце.

— А тепер, містере Сото, звіт про ушкодження.

Іспанець, голова охорони, звірився з планшетом.

— Я маю лише попередній звіт, містере Парадізо. Я підозрюю, що нам іще кілька тижнів доведеться знаходити якісь пошкодження. Усі автомобілі повністю знищено. На щастя, ми маємо страховку на зону військових дій, тож зможемо купити нові машини за п'ять робочих днів. У басейні повно шрапнелі. Пробито фільтр і стіни, тож вода витікає і не очищується. Я знаю чоловіка в Турреті-сюр-Лу. З ним можна домовитися, і язика він триматиме за зубами.

— А люди?

Сото похитав головою.

— Не знаю, що вони застосували. Якась променева зброя. Як у марсіян. Що б там не було, більшість уже отямилися і почуваються непогано. У кількох болить голова. Інших побічних ефектів немає, хіба що Т'ері просидів три години в туалеті. Ми чули якийсь дивний крик...

Раптом Біллі Конг отямився від своєї мани і стукнув долонею по скляній стільниці.

— Ні. Так не годиться. В жодному разі. Мені потрібен іще один демон.

Гаспар нахмурився.

— Цей невдалий експеримент закінчено. Я не мав на нього погоджуватися. Мене засліпили гордощі й амбіції. Більше в цьому домі демонів не буде.

— Неможливо, — заперечив Конг, немов він був хазяїном, а не найманцем. — Справа Еріка має бути закінчена. Я йому багато заборгував.

— Послухайте мене, — суворо сказав Сото. — Нас не цікавить, що ви вважаєте неможливим. Вас і ваших людей винайняли для роботи, і до ваших обов'язків не входить вирішувати, що можливо, а що ні.

Він говорив, а Конг розглядав своє волосся у маленьке дзеркальце, яке усюди носив із собою.

— Ви маєте дещо зрозуміти, Парадізо. По-перше, ви тут більше не командуєте. Відтоді, як до вашої групи приєднався я зі своїми людьми. По-друге, зазвичай я не працюю на боці закону. Моя спеціалізація — брати що схочу якими завгодно методами. Бути нянькою я погодився лише тому, що мені потрібно було відплатити демонам. Вони мені багато заборгували. Знаю, мала Мінерва хотіла лише сфотографувати гостей та поставити їм кілька психологічних питань, але в мене на них були свої плани. Більш болючі.

Гаспар повернувся до Сото.

— Містере Сото, чи ви можете щось відповісти на цю обурливу заяву?

— Можу, — вибухнув Хуан Сото. — Як ти насмівся говорити так з містером Парадізо? Ти тут найманець, не більше. Власне, ти більше тут не працюєш. Твій контракт розірвано. Маєш годину, щоб звільнити кімнату і покинути територію.

Посмішка Біллі Конга була не безпечнішою, ніж оскал акули.

— А то що?

— А то мої люди вас викинуть. Хочу нагадати, що ваших людей лише четверо, а моїх уп'ятеро більше.

Конг йому підморгнув.

— Можливо. Але мої четверо найкращі.

Він відвернув лацкан піджака і показав маленький мікрофон.

— Переходимо до плану. Відкривайте коня.

Сото розгубився.

«Що цей дурень верзе? Який кінь?»

— Де ви взяли мікрофон? Із сейфа? Канали мають бути вільними для офіційних повідомлень.

Але Мінерві здалося, що ці слова посилаються на «Іліаду» Гомера. «Відкрити коня» — так казали про троянського коня. Про коня, в якому

до табору проникли зрадники.

— Папа, — квапливо сказала вона. — Ми мусимо їхати звідси.

— Їхати? Це ж мій дім. Я погоджувався з усім, про що ти мене просила, шері, але це вже просто смішно...

Мінерва відштовхнула стільця й кинулася з-за столу.

— Будь ласка, папа. Тут небезпечно.

Сото підвівся.

— Міс у безпеці. Мої люди вас захистять. День був важкий, тому ви така напружена. Раджу відпочити.

Мінерва опустила руки від розпачу.

— Хіба ви не зрозуміли, що сталося? Конг віддав наказ своїм людям. Вони, мабуть, уже почали щось робити. Він прийшов сюди, як вовк в овечій шкурі.

Гаспар Парадізо прекрасно розумів, яка в нього розумна донька.

— Сото? Таке можливо?

— Неможливо! — заявив Хуан Сото. Його щоки розчервонілися від гніву, але під рум'янцем проступала блідість. Було в посмішці Конга щось таке, від чого він утратив спокій. І якщо чесно, не такий він уже був і вояка, як було написано у нього в резюме. Так, колись він дійсно провів рік в іспанських миротворницьких військах у Намібії, але там він виконував обов'язки журналіста і не взяв участі в жодній сутичці. Роботу він отримав завдяки хвастошам і рудиментарним знанням зброї і тактики. Але якщо з'явиться хтось, хто розуміється не лише на теорії...

Сото потягнувся до рації.

— Неможливо, — повторив він. — Але щоб вас заспокоїти, я подвою охорону і віддам людям наказ бути напоготові. — Він натиснув кнопку зв'язку: — Звітуйте парами. Згори.

Сото відпустив кнопку, почулося шипіння. І було воно більш лиховісним, ніж завивання привидів уночі. Це тривало кілька секунд. Сото намагався набрати впевненого вигляду, але його зрадила краплина поту, що скотилася по скроні.

— Обладнання вередує, — сказав він слабким голосом.

Біллі Конг похитав головою.

— Два постріли, — сказав він у мікрофон на лацкані.

Через кілька секунд у маєтку пролунало два різких постріли.

Конг вишкірився.

— Підтверджую. Ситуацію тут контролюю я.

Сото часто міркував, що він робитиме, якщо доведеться зіштовхнутися з реальною небезпекою. Раніше, коли він вірив, що вони в облозі, трохи панікував, але робив усе, що потрібно. Зараз ситуація була іншою.

Сото потягнувся за пістолетом. Вправний воїн може це зробити, не опускаючи очей. Але вправним Сото не був. Він ледь глянув на кобуру, а Конг уже підскочив до нього і відправив у нокаут.

Голова охорони упав на спину, тихо зойкнувши.

Конг сів на стіл, обіперся руками об коліна.

— Мені потрібен демон, — сказав він, дістаючи із секретної кишені в рукаві піджака стилета. — Як його знайти?

Гаспар Парадізо обхопив доньку руками, намагаючись прикрити кожен сантиметр її тіла.

— Якщо ти скривдиш її, Конгу...

Біллі Конг закотив очі.

— Зараз не час для переговорів, лікарю.

Він покрутив лезо між пальцями і раптом викинув руку, пославши стилета в Гаспара. Рукоятка ударила лікаря по чолу, і він упав, немов пальто, що скидає з плечей дівчина.

Мінерва опустила на колішки, обхопила голову батька руками.

— Папа? Прокинься, папа! — на мить вона знову перетворилася на маленьку дівчинку, але інтелект узяв гору. Вона перевірила батьків пульс, доторкнулася рани вказівним і середнім пальцями.

— Вам пощастило, містере Конг, і у вбивстві вас не звинуватять.

Конг знизав плечима.

— Уже звинувачували. Дивно, як легко втекти від правосуддя. Мені це коштувало рівно десять тисяч доларів. Три за пластичну операцію, дві за нові документи і п'ять за гарного хакера, що створив мені комп'ютерне минуле, яке можна було показати вам.

— Кілька міліметрів, і батько помер би, а не лише знепритомнів!

Конг витяг із кишені ще одне лезо.

— Ще не пізно. Ну а тепер розповідай, де знайти нашого маленького друга.

Мінерва повернулася до Конга, міцно стиснувши кулаки.

— Послухай мене, дурню. Демон зник. Навіть не сумніваюся, що його благодійники витягли з ноги срібну кулю, щойно він опинився в машині. Він повернувся на свій острів. Забудь про нього.

Конг спохмурнів.

— У цьому є сенс. Я б і сам так учинив. Добре, тоді кажи, коли наступна матеріалізація?

Мінерва мала злякатися. Зараз вона повинна забути все і ридати. Врешті-решт, батько лежав непритомний, а чоловік, який це зробив, сидів на столі і розмахував ножем. Але Мінерва Парадізо була не звичайною дванадцятирічною дівчинкою. Під час надзвичайних ситуацій вона напрочуд зберігала спокій, завжди. Тож, хоча вона дійсно перелякалася, продемонструвати Біллі Конгу своє презирство було зовсім нескладно.

— Де ви були останні тридцять хвилин? — запитала вона і клацнула пальцями. — Ах, звісно, спали. Здається, ваші люди називають це *нейтралізацією*. Вас нейтралізувала маленька демонія. Тож дозвольте розповісти, що сталося. Усю нашу операцію було нейтралізовано. У мене не лишилося ані досліджень, ані розрахунків, ані об'єкта дослідження. Я маю починати від самого початку. Та якби ж то я могла це зробити. Це було б казкою! Минулого разу в мене були розрахунки часового тунелю; цього разу доведеться все робити самій. Не зрозумійте мене неправильно, я це можу. Врешті-решт, я ж геній. Але на це піде принаймні сімнадцять місяців. А може, і більше. *Компрене-ву*, Конгу?

Біллі Конг усе чудово зрозумів. Він зрозумів, що ця розумниця намагається задурити його своєю наукою.

— Сімнадцять місяців, еге? А якщо з'явиться стимул?

— Стимули не змінять законів науки.

Конг зіскочив зі столу, безшумно приземлився на пальці.

— Мені здавалося, що твоя робота — змінювати закони науки. Хіба цей проект був не заради того, щоб довести всім іншим науковцям у світі, що вони дурні, і лише ти розумна?

— Усе не так просто...

Конг підкинув ножа і підхопив його в повітрі, навіть не глянувши на лезо. Іще раз, і ще. В повітрі замерехтіло срібло. Гіпнотичне видовище.

— Скажу просто. Мені здається, що ти *можеш* дістати мені демона, і здається, що можеш це зробити менше, ніж за сімнадцять місяців. Отже, ось що я зроблю. — Він нахилився і підняв стілець Хуана Сото. Голова охорони впав на стіл.

— Я зроблю містерові Сото боляче. Так просто. І ти нічого не зможеш удіяти. Це демонстрація серйозності моїх намірів. Яка доведе тобі реальність ситуації. Тоді ти зрозумієш, що я кажу до діла. Після цього ти заговориш. А якщо ні, перейдемо до учасника номер два.

Мінерва не сумнівалася, що учасником номер два буде її батько.

— Будь ласка, містере Конг, не потрібно цього робити. Я кажу правду.

— О, тепер уже «будь ласка»? — вдавано здивувався Конг. — І «містере Конг». А що сталося з «дурнем» і «негідником»?

— Не вбивайте його. Він добра людина. У нього родина.

Конг схопив Сото за волосся, відкинув голову назад. Кадик голови охорони випнувся, немов слива.

— Він некомпетентний, — буркнув Конг. — Подивись, як легко втік демон. І як просто мені було взяти контроль над ситуацією.

— Лишіть йому життя, — благала Мінерва. — Мій батько має гроші.

Конг зітхнув.

— Ти не зрозуміла? Така розумна дівчинка, а іноді кажеш дурниці. Мені не потрібні гроші. Мені потрібен демон. А тепер припини базікати і слухай. Вести переговори немає сенсу.

У Мінерви стиснулося серце, коли вона зрозуміла, як далеко опинилася від свого звичного світу. Менше ніж за годину вона перейшла на бік темряви і жорстокості. І привела її туди власна пихатість.

— Будь ласка, — сказала вона. Доводилося докладати неабияких зусиль, щоб зберігати спокій. — Будь ласка.

Конг зручніше перехопив ножа.

— Не відводь очей, дівчинко. Дивись і пам'ятай, хто тут головний.

Очі Мінерви були прикуті до столу, відірвати погляд від жахливого видовища вона не могла. Немов опинилася у сцені з фільму жахів, ще й з відповідним саундтреком.

Мінерва нахмурилася. В реальному житті саунд-треків не буває. Звідкись долинала музика.

Виявилось, що з кишені штанів Конга. Поліфонічний телефон награвав арію тореадора з опери «Кармен». Конг витяг телефон.

— Хто? — буркнув він.

— Моє ім'я не має значення, — сказав юний голос. — Значення

має лише те, що я маю те, що потрібно вам.

— Звідки в тебе цей номер?

— Маю друга, — відповів таємничий абонент. — Він знає всі номери. А тепер до діла. Здається, ви шукаєте демона?

*

За кілька хвилин до цього Батлер з'їхав з траси біля з'їзду до аеропорту і втиснувся на заднє сидіння між Артемісом і Холлі. Вони разом спостерігали за драмою, що розгорталася в шато Парадізо.

Артеміс міцно обхопив коліна.

— Я не можу цього дозволити. Я цього не дозволю.

Холлі накрила його руку своєю.

— У нас немає вибору, Артемісе. Ми свою справу зробили. Тепер це не наша бійка. Я не можу ризикувати Номером Один, не можна, щоб його побачили.

Чоло хлопця прорізала глибока вертикальна зморшка.

— Знаю. Звісно. Але все одно, як я можу втриматися осторонь? — Він глянув на Батлера: — Конг уб'є цього чоловіка?

— Жодних сумнівів, — відповів охоронець, — Подумки він уже давно це зробив.

Хлопець раптом відчув себе дуже втомленим і потер очі.

— Я несу відповідальність, опосередковано. Не хочу, щоб на моїй совісті була смерть людини. Холлі, роби те, що маєш зробити, але мені потрібно врятувати цих людей.

— Сумління, — випалив Номер Один. — Яке чудове слово! Така «л» у середині!

Ясно, що бісеня не чуло, про що йшлося, просто підхоплювало окремі слова. Недоречність фрази змусила Артеміса відірватися від монітора. На мить його очі затрималися на плямах на грудях Номеру Один. Раптом він згадав, де бачив їх раніше. І в голові, наче блискавка, сяйнула думка.

— Холлі, ти мені довіряєш?

Холлі застогнала.

— Не питай, Артемісе. Я вже здогадалася, що ти знову маєш якийсь геніальний план.

— Ти мені довіряєш?

— Так, — зітхнула Холлі. — Довіряю. Більше, ніж будь-кому іншому.

— Тоді повір, що і цього разу я нас усіх витягну. Поясню пізніше.

Холлі вагалася. Це рішення може вплинути на все її життя, і на життя бісеняти також. І воно може драматичним чином скоротитися.

— Гаразд, Артемісе. Але я спостерігатиму.

— Фоулі, — сказав у телефон-каблучку хлопець. — Ти можеш з'єднати мене з мобільним містера Конга.

— Не проблема, — відповів кентавр зі штаб-квартири Восьмої Секції. — Але це останнє, що я для вас роблю. Сул відстежив мою лінію. Через тридцять секунд мене вимкнуть, і ви залишитесь самі.

— Зрозуміло. З'єднуй.

Батлер торкнувся Артемісового плеча.

— Якщо ви йому зателефонуєте, він матиме перевагу. Конг вирішуватиме, де зустрічатися.

— Я знаю, де ми зустрінемося. Мені потрібно переконати містера Конга, що ця зустріч — його вибір. — І Артеміс стиснув кулак, перетворивши його на телефон. — Тихо. Виклик пішов.

— Хто? — буркнув Конг.

— Моє ім'я не має значення, — сказав Артеміс. — Значення має лише те, що я маю те, що потрібно вам.

— Звідки в тебе цей номер?

— Маю друга, — відповів таємничий абонент. — Він знає всі номери. А тепер до діла. Здається, ви шукаєте демона?

— Ага, ти, мабуть, славетний Артеміс Фаул, ідол Мінерви. Як мені вже набридли ці малі розумники! Чому б вам не дряпати машини чи не красти, як роблять усі нормальні діти?

— Ми крадемо. Просто наша здобич більша. Тож вас цікавить демон чи ні?

— Можливо, — сказав Конг. — Що ти можеш запропонувати?

— Обмін. Я називаю місце, ми міняємось. Мій демон на вашу дівчинку.

— Ти нічого не зрозумів, хлопче. Я обираю місце зустрічі. Це ж ти мені телефонуєш, не забув? А навіщо, взагалі, тобі це дівчисько?

— Хочу зберегти її життя, — просто відповів Артеміс. — Мені не подобаються ані вбивства, ані вбивці. Ви зі своєю командою лишаєте шато, прихопивши із собою одну заручницю, і відбувається обмін. Дуже

проста транзакція. І не кажіть, що ніколи раніше не звільняли заручників.

— Я на цьому зуби проїв, хлопче. Я багато років збираю викуп.

— Добре. Я радий, що ми можемо домовитись. Отже, яка дислокація вам до вподоби? Я буду в краватці та у супроводі охоронця, як справжній бей. Зверніть на це особливу увагу. Існує сто один варіант несприятливого перебігу подій. Якщо щось піде не так, один із нас надовго потрапить до в'язниці. Та й вантаж загубимо.

В орендованій машині запитально нахмурилася Холлі. Не в його дусі вести такі довгі балачки. Артеміс заспокійливо помахав їй рукою.

— Гарзд, — сказав Конг. — Я тут дещо придумав. Ти знаєш 101?

— У Тайвані? — запитав Артеміс. — Одна з найвищих будівель у світі? Ви ж не серйозно? Це ж на іншому кінці світу.

— Я дуже серйозно. Тайбей — мій другий дім. Я його добре знаю. Часу, щоб устигнути, тобі вистачить, підставу я не влаштую. Обмінюємось на оглядовому майданчику опівдні через два дні. Якщо ти не з'явишся, дівчинка вирушить під землю на швидкісному ліфті. Якщо ти мене розумієш.

— Зрозумів. Я буду.

— Добре. Один не приходь. Приводь із собою потворного хлопця. Я цілком адекватна людина, якщо мене не сердити. Тож не сердьте мене.

— Не хвилюйся, — сказав Артеміс. — Не будемо.

І сказав він це так переконливо, що, якби його не знати, можна було повірити.

ГЛАВА 11: ДОВГИЙ ШЛЯХ УНИЗ

Тайбей, Тайвань

ТАЙБЕЙ 101 — один із найвищих будинків у світі. Дехто вважає, що найбільший, якщо враховувати шістдесятип'ятиметровий шпиль, таким чином Тайбей 101 технічно можна назвати найвищою будівлею у світі. В будь-якому разі будувалися ще чотири споруди — дві в Азії, одна в Африці і четверта в Саудівській Аравії, — і всі вони претендували на звання найвищої. Тож слава Тайбея була недовічною.

Артемід із друзями приземлилися в міжнародному аеропорту Чан Кайши за три години до призначеного терміну. Літак вони орендували, і хоча Батлер мав ліцензію пілота і міг літати вдень і вночі на різноманітних літальних апаратах, більшість шляху у кріслі пілота сидів Артемід.

Він сказав, що керування літаком допомагає думати. До того ж ніхто не заважав йому обмірковувати останні деталі плану, частина якого була чисто теоретичною, а решта — просто неймовірною.

За ті сорок хвилин, що вони їхали з аеропорту до центру Тайбея, Артемід коротко виклав подробиці на задньому сидінні орендованого «Лексуса». Усі мали виснажений вигляд, хоча в літаку поїли і відпочили. Тільки Номер Один був у піднесеному настрої. Куди б він не подивився, всюди знаходив нове диво, а під захистом Батлера почувався в повній безпеці.

— Погано те, що ми ледь устигаємо на призначений час, — сказав Артемід. — Тож не встигнемо влаштувати пастку.

— А чи є щось добре? — похмуро поцікавилася Холлі.

Сердилася вона з кількох причин. По-перше, їй довелося вдягтися як людській дівчині, бо Артемід попросив зберегти магію на той випадок, коли вона знадобиться. Рівень магії вона відновила, закопавши в землю жолудь із капсули, що носила на ланцюжку на шиї, але місяць був неповним, тож резерви були обмежені. До того ж, вона була повністю відрізана від свого Народу і точно знала, що Арк Сул навішає на неї всіх собак, якщо комусь узагалі вдасться пережити цей обмін

полоненими. Адже це ж вона потягла Номера Один за собою через півсвіту замість того, щоб безпечно ескортувати його до Небесного міста.

— Добре те, що Конг набагато нас не випередить, тож навряд чи зможе влаштувати нам пастку.

«Лексус» в'їхав до району Сін'ї, і над містом, немов велетенський паросток бамбука, замаячив Тайбей 101. Усі будівлі навколо немов зіщулилися на знак поваги.

Батлерові довелося закинути голову, щоб побачити верхівку височенної споруди.

— Маленьке не для нас, еге ж? Чому б нам хоч раз не зустрітисядесь у кав'ярні «Старбакс»?

— Я не обирав цю будівлю, — сказав Артеміс. — Вона вибрала нас. Сюди нас привела сама доля.

Він торкнувся Батлерового плеча, і охоронець припаркував автомобіль на першому вільному місці. Шукати його довелось довго. Вранці в Тайбеї дуже багато автомобілів, але рухаються вони повільно, плюючись димом, немов по вулицях повзе один довгий роздратований дракон. Тисячі пішоходів і велосипедистів надягають маски, аби хоч трохи вберегтися від смогу.

Коли машина зупинилася, Артеміс продовжив інструктаж.

— Тайбей 101 — це диво сучасної інженерії. А надихнув на нього архітекторів скромний бамбук. Але лише завдяки одній такій формі в разі землетрусу або сильного вітру він би не втримався, тож його побудували на залізобетонному каркасі, та ще підвісили сталеву кулю масою сім тон, яка виконує роль маятника, що гасить силу вітру. Геніально. Замість будинку гойдається маятник. Його можна навіть з оглядового майданчика побачити. Власники вкрили його шаром срібла завтовшки в п'ятнадцять сантиметрів, на якому зробив гравіювання відомий тайбейський митець Александр Чу.

— Дякую за урок з мистецтва, — перервала його Холлі. — А тепер поділися з нами своїм планом. Хочу закінчити справу і зняти цей дурний костюм. Він так виблискує, що мене помітять усі супутники.

— Мені мій теж не дуже подобається, — поскаржився Номер Один, убраний в очіпок і помаранчеву квітчасту сукню. Помаранчевий, вирішив він, йому аж ніяк не пасує.

— Твоя сукня — то не найбільший твій клопіт, — зауважила Холлі.

— Наскільки я пам'ятаю, ми от-от віддамо тебе в руки кровожерливого вбивці. Чи не так, Артемісе?

— Саме так, — підтвердив Артеміс. — Але лише на кілька секунд. Небезпеки для тебе майже немає. Хіба що на кілька секунд. І якщо мої підозри правильні, ми можемо врятувати Гібрас.

— Повернімося до миті, коли мені загрожуватиме небезпека, — нахмурився Номер Один. — На Гібрасі кілька секунд — це довгий час.

— Але не тут, — відповів хлопець, намагаючись його заспокоїти. — Тут за кілька секунд ти встигнеш розкрити долоню.

Номер Один заради експерименту кілька разів розкрив долоню.

— Дуже довго. Чи можна якось скоротити цей час?

— Навряд чи. Якщо і можна, то лише поставивши під загрозу життя Мінерви.

— Але ж вона прив'язала мене до стільця! — І Номер Один обвів очима збентежені обличчя. — Що? Я жартую. Звісно, я це зроблю. Але більше ніякого помаранчевого. Будь ласка.

Артеміс посміхнувся, але очі лишилися серйозними.

— Гарзд. Ніякого помаранчевого. А тепер до плану. Він складається із двох частин. Якщо перша не спрацює, друга не знадобиться.

— Не знадобиться, — машинально повторив Номер Один. — Буде непотрібною, зайвою.

— Точно. Тож поясню її, коли буде потреба.

— А першу частину? — поцікавилася Холлі.

— У першій частині ми зустрінемося з жорстоким убивцею і його бандою, і він сподівається, що ми передамо йому Номер Один.

— А ми що зробимо?

— Передамо Номер Один, — сказав Артеміс. Він повернувся до трохи переляканого бісеняти. — Як тобі подобається план?

— Ну, перша частина мені не подобається, а остання мені не відома. Сподіваюся, в середині буде щось приємніше.

— Не хвилюйся, — запевнив його Артеміс. — Буде.

Тайбей 101

Зі схожого на печеру вестибюлю друзі на швидкісному ліфті піднялися на оглядовий майданчик. Можна сказати, що Холлі та Номер

Один формально отримали запрошення, бо табличка на головному вході наполегливо просила відвідувачів приходити та йти, коли їм схочеться. Принаймні Холлі вирішила вважати це запрошенням.

— Ліфти «Тошиба», — прочитав Артеміс у брошурі, яку прихопив на вході. — Найшвидші ліфти у світі. Ми рухаємося зі швидкістю вісімнадцять метрів за секунду, тож на вісімдесят дев'ятому поверсі будемо менше, ніж за півхвилини.

Артеміс глянув на годинник, і двері відчинилися.

— Гм. Вчасно. Вражаюча техніка. Може, вдасться дістати такого додому?

Вони вийшли на оглядовий майданчик. На протилежному боці розташувався ресторан. Відвідувачі могли ходити по всьому майданчику і знімати панорамний вид. З цієї висоти можна було навіть Китай побачити через Тайванську протоку.

На якусь мить друзі забули про свої проблеми і сповнилися благоговіння перед грацією цієї велетенської споруди. За вікнами на горизонті небо зливалося з морем. Особливо це вразило Номера Один. Він закрутився на місці, мало не заплутавшись у подолі сукні.

— Обережніше з піруетами, малий, — порадив Батлер, який отямився першим і повернувся до роботи. — Ти показуєш ноги. І натягни очіпок на обличчя.

Номер Один слухняно зробив те, що йому сказали, хоча очіпок йому явно не подобався. Він був безформним, з обвислими крисами, і голова бісеняти в ньому нагадувала мішок із випраною білизною.

— Нехай тобі щастить, Холлі, — сказав Артеміс у повітря. — Зустрінемося на двадцять третьому поверсі.

— Роби все якомога швидше, — прошепотіла йому на вухо Холлі. — Магії в мене лишилося не так уже й багато, щоб підтримувати захист. Уже починає проступати.

— Зрозумів, — ледь ворухнув губами Артеміс.

Компанія повільно підійшла до бару і сіла за столик під величезним маятником, що висів на метр вище вісімдесят дев'ятого поверху. Сімсоттонна куля нагадувала кімнатний Місяць, поверхня якого була вкрита традиційними малюнками.

— Це легенда про Ньяна, — пояснив Артеміс, немов вони сюди на екскурсію прийшли. — Кровожерливе чудовисько, що напередодні кожного нового року жерло людську плоть. Щоб його відстрахати,

запалювали смолоскипи і пускали хлопавки, тому що Ньян боявся червоного. Звідси і бризки червоної фарби. Судячи з малюнків, Ньян скоріше за все був тролем. Чу спирався на описи сучасників.

До столику підійшла офіціантка.

— *Лі хо бо*, — сказав Артеміс. — Можна нам горнятко чаю «оолонг»? Органічного, якщо маєте.

Офіціантка глянула на Артеміса і перевела погляд на Батлера, що досі стояв.

— Ви містер Фаул? — запитала вона бездоганною англійською.

— Так, я Артеміс Фаул, — відповів хлопець і постукав пальцями по столу, привертаючи увагу інших. — Ви щось для мене маєте?

Офіціантка передала йому серветку.

— Від джентльмена за барною стійкою, — пояснила вона.

Артеміс подивився на металеві поручні і буферну систему, що відокремлювала відвідувачів від масивного маятника і, що більш важливе, не дозволяла їм наблизитися близько до нього.

Біллі Конг сидів за десять столиків від них і дивився в їхній бік. Він був не один. Більше в їхній бік ніхто не дивився, але за столиком разом із ним сиділо іще троє, і ще кілька притулилися в різних куточках бару. На колінах у Конга сиділа Мінерва. Він міцно тримав її за руку. Плечі у дівчинки були напружені, але губи презирливо скривилися.

— Ну? — покосився Артеміс на Батлера.

— Щонайменше дванадцяттеро, — відповів охоронець. — У Біллі в Тайвані багато друзів.

— Дякувати богам, жодного невидимого, — сказав Артеміс, розгортаючи серветку.

«Відішли істоту до заброньованого столика, — було на ній написано. — Я відішлю туди дівчинку. Без витівок, бо постраждають люди».

Він передав серветку Батлерові.

— Що скажеш?

Охоронець уважно прочитав повідомлення.

— Гадаю, тут він нічого не накоїть. Занадто багато камер. Якщо його не помітить охорона, обов'язково впіймає в об'єктив хтось із туристів. Якщо Конг і спробує нас обдурити, то це буде на вулиці.

— А тоді вже буде запізно.

— Так ми сподіваємося.

Офіціантка повернулася з бамбуковою тацею, принесла глиняне горнятко чаю і три склянки. Артеміс неквапливо налив собі паруючої рідини.

— Як почувашся, Номере Один?

— Нога трохи болить.

— Дія знеболуючого закінчується. Пізніше Батлер зробить тобі ще одну ін'єкцію. Готовий? Усе буде добре, запевняю.

— Мені лише потрібно відкрити руку?

— Щойно ми зайдемо в ліфт.

— 1 все? Хочеш, я відверну його увагу якимись жартами, як ви з Холлі?

— Ні. Не треба. Просто відкрий руку.

— Я маю здаватися переляканим?

— Це було б доречно.

— Добре. Не думаю, що це буде важко.

Батлер повністю включився в процес. Як правило, він себе завжди контролював: ходив трохи зігнувшись, щоб не привертати зайвої уваги. Але тепер він розправив плечі і напружився, готовий стати до бою. Погляд у нього став пронизливим, на шиї випнулися м'язи. Він перехопив погляд Біллі Конга і примружив очі, немов прицілився. Навіть у переповненому приміщенні можна було відчутти, як вони ненавидять одне одного. Парочка особливо чутливих туристів, що сиділа поруч, раптом занервувала і почала очами шукати найближчий туалет.

Відвівши погляд від Біллі Конга, Батлер опустився на коліна, щоб востаннє проінструктувати Номера Один.

— Усе, що тобі потрібно зробити, — це пройти до столика з написом «Заброньовано». Почекати, доки туди підійде Мінерва, а тоді піти до Конга. Якщо вони відразу ж тебе схоплять, рахуй до двадцяти і відкривай руку. Якщо чекатимуть, доки ми підемо, відкривай руку, коли зачиняться двері ліфта. Зрозумів?

— Я все зрозумів. Якою б мовою ти це не казав.

— Готовий?

Номер Один глибоко зітхнув. Від хвилювання у нього затремтів хвостик. Йому здавалося, що він спить. Як усе це може бути правдою? Хмарочоси! Будівлі, що дійсно шкрябають небо.

— Я готовий, — сказав він.

— Тоді рушай. Нехай тобі щастить.

І Номер Один вирушив у довгу самотню подорож до полону. Навколо нього юрбилися люди, збуджені, спітнілі, вони щось жували і наставляли одне на одного якісь апарати.

«Мабуть, це і є камери».

Крізь високі, від підлоги до стелі, вікна сяяло полуденне сонце, відбиваючись від срібла маятника, запалюючи його, немов дзеркальну кулю на дискотеках. Поверхні столів були на рівні його голови. Повз нього квапливо проходили офіціанти й офіціантки з повними тацями. Падали склянки, верещали діти.

«Забагато людей, — думав Номер Один. — Я скучив за демонами. Навіть за Абботом. Утім, ні, за ним я не скучив».

Номер Один підійшов до заброньованого столика. Йому довелося підвестися навшпиньки, щоб побачити карточку з надрукованими літерами. Він підняв криси очіпка і придивився. Він уже почав розуміти, що очіпок і така простора сукня — не типове вбрання людських дітей, як казав йому Артеміс.

«Огидне маскування. Я схожий на дурня. Хтось точно помітить, що я не людина. От якби в мене був захист, як у Холлі!»

На жаль, навіть якби Номер Один міг контролювати паростки своєї магічної сили, такої зброї, як захист, ніколи не було в арсеналі демонічних цілителів.

Номер Один зробив крок праворуч, примружившись від світла, що відбивалося від велетенського маятника. До нього прямувала Мінерва. Вона обережно крокувала до заброньованого столику. Конг подався вперед, нетерпляче постукуючи пальцями по столику. Немов собака на ціпку, що почув лисицю.

Мінерва підійшла. Нахилилася до Номера Один, щоб переконатися, що це саме він.

— Це не мій очіпок, — сказав Номер Один. — І сукня теж не моя.

Мінерва взяла його за руку. До того як стати заручницею, вона на вісімдесят відсотків була генієм і на двадцять — дванадцятирічною дівчинкою. Тепер співвідношення було п'ятдесят на п'ятдесят.

— Вибач мені. За те, що зв'язувала тебе, і за все інше. Я вважала, що ти спробуєш мене з'їсти.

— Не всі демони дикуни, — сказав Номер Один. — І зап'ястки в мене ще довго боліли. Але я тобі пробачаю. Якщо більше нікого не

зв'язуватимеш.

— Так, обіцяю, — Мінерва подивилася поверх голови Номера Один на столик Артеміса. — Чому він мені допомагає? Ти не знаєш?

Номер Один знизав плечима.

— Не дуже зрозумів. Холлі, наша подруга, сказала, що це має відношення до статевого дозрівання. Ти ж гарненька, хоча, якщо чесно, мені так не здається.

Розмову перервав свист із дальнього куточка бару. Біллі Конг утрачав терпець. Колишній найманець Парадізо поманив Номера Один пальцем.

— Я маю йти. Прямувати. Простувати.

Мінерва кивнула.

— Гаразд. Бережи себе. Скоро побачимося. Де воно? У тебе в руці?

— Так, — машинально підтвердив Номер Один. І схаменувся: — Звідки ти знаєш?

Мінерва повільно пішла далі.

— Геній. Нічого не можу з цим зробити.

«Тут повно геніїв, — подумав Номер Один. — Сподіваюся, Конг не такий».

І він пішов далі, ховаючи руки і ноги під сукнею. Ще не вистачало, щоб хтось побачив його сірі товстенські пальці і здійняв паніку. А може, люди навпаки почнуть ним милуватися? Адже він такий гарний у порівнянні з їхніми незграбними чоловіками.

Коли Номер Один підійшов до столика Біллі Конга, той розплився в усмішці. Втім, на його обличчі посмішка скоріше нагадувала симптом якогось захворювання. Волосся стирчало акуратними піками. Навіть під час серйозної справи Конг знайшов час для догляду за волоссям. Гарна зачіска може чимало розказати про людину.

— З поверненням, демоне, — сказав він, ухопивши Номера Один за сукню. — Приємно знову тебе бачити. Якщо це ти...

— Якщо це я? — розгубився демон. — Я можу бути лише собою.

— Вибач, якщо я не довіряю твоїм словам, — гмикнув Конг і підняв криси очіпка, щоб зазирнути в обличчя Номерові Один. — Якщо цей Фаул хоча б наполовину такий розумний, як про нього кажуть, він напевне спробує щось вигадати.

Конг угледівся в обличчя бісеняти, тицьнув у луску на лобі, відтягнув губи і перевірів рожеві ясна і квадратні зуби. Нарешті провів

пальцем по рунах на чолі Номера Один, чи не намальовані вони.

— Задоволені?

— Так. Здається, у малого Артеміса не вистачило часу на витівки. Я змусив його поквапитися.

— Через вас нам усім довелося поквапитися, — поскаржився Номер Один. — Ми летіли в машині. Я бачив Місяць зовсім близько.

— У мене серце через тебе крається, демоне. Після того що ти зробив з моїм братом, маєш радіти, що взагалі залишився живим. Але це я виправлю за кілька хвилин.

Номер Один покосився в бік ліфтів. Артеміс, Батлер і Мінерва були за два кроки від дверей.

— Не дивись на них. Вони тобі не допоможуть. Ніхто тобі не допоможе.

Конг клацнув пальцями, і від сусіднього столика до них підійшов мускулистий чоловік. У руках у нього була чимала металева валіза.

— Якщо тобі цікаво, це бомба. Тобі відомо, що таке бомба, еге ж?

— Бомба, — сказав Номер Один. — Вибухівка. Боеприпаси. — У нього розширилися очі, — Але ж вона може когось зачепити. Багато кого.

— Саме так. Але не людей. Демонів. І я хочу прив'язати її до тебе, виставити таймер і відправити тебе назад на твій острів. Демонічного населення значно поменшає. Це втримає вас від нічних вилазок у наш світ принаймні на деякий час.

— Я цього не робитиму, — заявив Номер Один і навіть тупнув ногою.

Конг розреготався.

— Ти впевнений, демоне? З того, що я почув, попередній демон був більш... демонічним.

— Я демон. Демон-цілитель.

Конг нахилився так близько, що Номер Один відчув цитрусовий аромат засобу після гоління;

— Тоді, містере цілителью, спробуй перетворити бомбу на букет квітів, хоча я в цьому дуже сумніваюся.

— Я нічого не робитиму, бо ти не можеш змусити мене повернутися на Гібрас.

Конг витяг із кишені пару наручників.

— Навпаки. Я точно знаю, що робити. Прихопив дещо із шато.

Лишається витягти у тебе з ноги шматочок срібла, і Гібрас затягне тебе додому.

Номер Один подивився в бік ліфтів. За його новими друзями зачинилися двері.

— Ось цей шматочок срібла? — спитав він, розкриваючи руку.

— Він його витягнув! — охнув Конг. — Фаул витягнув срібло.

— Витягнув, — погодився Номер Один. — Дістав. Видалив.

Він кинув срібну грудку на підлогу і зник.

Холлі притулилася на маятнику, спостерігаючи за подіями. Досі все просувалося за планом. Мінерва дійшла до Артеміса, і Батлер супроводив їх обох до ліфта. На іншому кінці бару Біллі Конг розігрував свій спектакль. Коли все скінчиться, доведеться стерти пам'ять цьому Чоловікові Брудю. Власне, доведеться підчистити ще кілька недоліків. Але то вже не їй — вона більше не належить до ЛЕП. А після сьогоднішніх подій іще дуже пощастить, якщо її залишать у Восьмій Секції.

Холлі натиснула на кнопку на наручному комп'ютері, наближаючи Номера Один. Бісеня підняло ліву руку. Сигнал. Почалося. Час перевіряти теорії. Або вітаємось, або прощаємось назавжди.

План Артеміса був ризикований, бо всі розрахунки були лише теоретичними. Але це був єдиний шанс урятувати острів демонів. І досі хлопець не помилився. Якщо Холлі довелося б покласти на чийсь теорії, вона б воліла, щоб це були теорії Артеміса Фаула.

Коли Холлі побачила, що Номер Один упустив шматочок срібла і зник, вона не втрималася і сфотографувала обличчя Конга на камеру шолома. Його реакція була безцінною. Згодом вони добряче посміються.

Вона активувала крила і піднялася над велетенською срібною кулею, чекаючи на знаки.

Через кілька секунд над верхівкою срібної кулі заблищав ледь помітний синій електричний прямокутник — саме там, де і припускав Артеміс. Номер Один повертався. Як і прогнозував хлопець.

«Така величезна маса срібла на відстані трьох метрів має перервати подорож Номера Один додому. Вона повинна викликати короткочасну матеріалізацію на верхівці, де енергетичне поле маятника найбільш концентроване. Ти, Холлі, маєш бути там і зробити так, щоб ця короткочасна матеріалізація перетворилася на

більш постійну».

У сяючому прямокутнику над маятником можна було розгледіти фігуру Номера Один. Він здавався трохи збентеженим, немов щойно прокинувся. Одна рука потяглася назовні, ніби намагаючись ухопитися за реальність. Холлі цього вистачило. Вона кинулася туди і начепила на сірій зап'ясток Номера Один срібний браслет. Примарні пальці заворушилися і набули форми. Рука Номера Один затверділа, немов на неї плеснули сірої краски, рятуючи з небуття. За кілька секунд там, де не було нічого, зіщулилося тремтяче створіння.

— Я зникав? — запитав Малий. — Я повернувся?

— Так і так, — сказала Холлі. — А тепер мовчи і не ворухись. Ми мусимо тебе звідси витягти.

Маятник неквапно погойдувався, знешкоджуючи силу вітру. Холлі нахилилася, підхопила Номера Один і злетіла вгору, намагаючись приховати свій вантаж за сімсоттонною срібною кулею.

На наступному поверсі був інший оглядовий майданчик, але його було зачинено на ремонт. Один робочий відрізав килим для кутової секції, і він, здається, анітрохи не здивувався, побачивши бісеня в яскравій сукні, що пропливло за поручнями.

— Ти ба, — сказав він, — Це ж бісеня в сукні. Знаєш, що, бісеня?

Номер Один гепнувся на підлогу.

— Ні, — обережно відповів він. — Розкажіть.

— Я не здивований, що бачу тебе, — сказав чоловік. — Власне, ти такий непомітний, що я геть усе про тебе забуду, ледве ти зникнеш.

Номер Один підвівся, розправив очіпок.

— Я зрозумів, ти з ним поговорила.

Холлі вимкнула захист і з'явилася перед очима.

— Трохи замесмеризувала, — зізналася вона. Ельфійка нахилилася через поручні і подивилася в ресторан. — Ходи-но сюди, Номере Один. Тобі сподобається.

Номер Один поклав пальці на скло. Внизу Конг і його приятелі влаштували справжній хаос, намагаючись пробитися до ліфтів. Особливо лютував Конг: збивав туристів на своєму шляху і перекидав столики.

— Мабуть, у нас немає на це часу, — сказав Номер Один.

— Немає, — погодилася Холлі.

Жоден із них не ворухнувся.

— Гей, дивіться! — вигукнув робочий. — Іще один ельф. Абсолютно непомітний.

Лише коли за Біллі Конгом і його бандою зачинилися двері ліфта, Холлі повернулася, щоб іти.

— Куди ми? — запитав Номер Один, змахнувши з ока сльозинку щастя.

— Тепер переходимо до другого етапу, — відповіла Холлі, викликаючи ліфт. — Час рятувати Гібрас.

— Нудьгувати немає часу, — сказав Номер Один, заходячи в металевий ящик. — Ти диви, моє перше кліше!

Артеміс і Батлер дивилися, як через ресторан до них прямує Мінерва. Вона трималася з великою мужністю. Спину вона держала прямо, а очі світилися рішучістю.

— Батлере, чи можна тебе про дещо попросити? — сказав Артеміс.

Батлер намагався утримати в полі зору відразу всіх, хто був у ресторані.

— Я зараз трохи зайнятий, Артемісе.

— Нічого складного. Просто відповідай «так» чи «ні». Чи це нормально під час статевого дозрівання відчувати прихильність у стресовій ситуації? Наприклад, під час рятування заручників?

— Вона гарненька, еге ж?

— Надзвичайно. І з почуттям гумору... пам'ятаєш той жарт про кварки?

— Пам'ятаю. Якось поговоримо про жарти. Може, Мінерва до нас приєднається. А у відповідь на ваше питання скажу, що це нормально. Чим напруженіша ситуація, тим більше гормонів виробляє організм.

— Добре. Значить, нормально. Повернемося до справ.

Мінерва не квапилася. Вона обходила туристів і столики і повільно наближалася до них.

Коли вона підійшла зовсім близько, Батлер поклав їй на плече руку.

— Щодня викрадають, еге ж? — прогарчав він і підштовхнув дівчинку до ліфта.

Артеміс пішов за ними, поглядаючи через плече, чи не переслідують їх. Конг навіть не дивився в їхній бік, так зрадів своїй здобичі.

Ліфт відчинився, і трійця ступила всередину. На стіні ліфта замерхтіли позначки поверхів. Вони швидко опускалися.

Артеміс простягнув Мінерві руку.

— Артеміс Фаул Другий. Радий нарешті познайомитись.

Дівчина щиро потиснула руку.

— Мінерва Парадізо. Навзаєм. Заради мене ти відмовився від свого демона. Я дуже за це вдячна. — І вона ледь помітно почервоніла.

Ліфт уповільнився і зупинився, сталеві двері відсунулися в боки.

Мінерва визирнула.

— Але ж це не вестибюль! Чому не ідемо звідси?

Артеміс вийшов на сороковому поверсі.

— Наша справа тут іще не закінчена. Мені потрібно повернути демона, і настав час тобі дізнатися, що ти мало не накоїла.

ГЛАВА 12: СЕРЦЕ КАМЕНЯ

Тайбей 101, сороковий поверх, галерея Кімсічіог

АРТЕМІС перетнув вестибюль галереї Кімсічіог, за ним ішли Батлер з Мінервою.

— Ми в художній галереї, — сказала Мінерва. — Хіба ми маємо час для мистецтва?

Артеміс раптом зупинився.

— Для мистецтва час завжди знайдеться, — трохи здивовано зауважив він. — Але ми прийшли сюди заради певного витвору.

— Якого?

Хлопець указав на розфарбовані шовкові прапори, що висіли на стелі на однаковій відстані один від одного. На кожному прапорі була написана одна-єдина руна.

— Я стежу за тим, що відбувається у світі мистецтва. Ця виставка мене особливо зацікавила. Перед нами те, що лишилося від фантастичної скульптури. Півколо дивних танцюючих створінь. Їм, мабуть, десять тисяч років. Уважають, що їх знайшли біля берегів Ірландії, втім, зараз вони в Тайвані, і виставляє їх американська нафтова компанія.

— Артемісе, чому ми тут? Мені потрібно дрдому до батька.

— Хіба ти не впізнаєш руни? Ти не пригадуєш, де їх бачила?

І Мінерва одразу ж пригадала.

— Ме уї! Сертеман!^[1]

Такі ж самі руни на чолі у демона. Такі точнісінькі.

Артеміс клацнув пальцями і рушив далі.

— Саме так. Коли я зустрів Номера Один, мені його плями здалися знайомими. Але я не відразу пригадав, де саме їх бачив. А щойно згадав, одразу ж подумав, що ця скульптура може бути зовсім не скульптурою.

— Коло цілителів! — здогадалася Мінерва. — Воно лишилося після позачасового закляття!

— Авжеж. А що, коли їх не розкидало по космосу? Що, коли один з них здогадався скористатися дотиком горгулій, щоб перетворити всіх на

камені?

— І якщо Номер Один — цілитель, він єдиний може їх реанімувати.

— Чудово, Мінерво! Ти швидко схоплюєш. Молода, швидка і самовпевнена. Ти мені декого нагадуєш. Кого б це?

— Ніколи не здогадаюсь, — закотив очі Батлер.

— Але як ти все це влаштував? — здивувалася юна французенка.
— Місце зустрічі обирав Конг. Я чула, як він розмовляв по телефону.

Артемів задоволено посміхнувся.

— Доки він розмірковував, я сказав: «Я буду в краватці та й у супроводі охоронця, як справжній бей. Зверніть на це особливу увагу. Існує сто один варіант несприятливого перебігу подій. Якщо щось піде не так, один із нас надовго потрапить до в'язниці. Та й вантаж загубимо».

Мінерва задумливо смикнула пасмо волосся:

— Мон дьє!^[2] Ти скористався силою натяку! Та й... бей... сто один... та й ван...

— Саме це підсвідомо і почув Конг: «Тайбей 101. Тайвань».

— Блискуче, Артемісе! Надзвичайно. А коли це кажу я, то так воно і є!

— Так, блискуче, — погодився Артемів із характерною відсутністю скромності. — Враховуючи те, що Тайвань — друга домівка Конга, я не без підстав припускав, що цей прийом спрацює.

За столиком у галереї сидів заклопотаний чоловік. На ньому був неоновоблакитний костюм, голова була гладенько поголена, тільки на потилиці лишився візерунок у вигляді однієї з рун Номера Один. Він швидко говорив тайванською в навушник.

— Ні, ні. Лосось не підійде. Ми замовляли кальмарів і лобстера. Ви маєте доставити їх до восьмої, або я спущусь, наріжу вас на шматочки і подам замість суші.

— Проблеми зі службою доставки? — ввічливо поцікавився Артемів тайванською, коли чоловік закінчив розмову.

— Так, — відповів той. — Виставка відкривається ввечері, а...

Чоловік замовк, бо підвів голову, щоб подивитися, з ким розмовляє, і побачив Батлера.

— Ого! Який великий! Тобто, я хотів сказати, вітаю! Я Лін, куратор. Чим можу допомогти?

— Ми сподівалися на приватний огляд експозиції, — сказав Артеміс. — Особливо танцюючих фігур.

Лі так здивувався, що ледь зміг зібрати до купи слова.

— Що? Чого? Приватний? Ні, ні, ні. Неможливо. Навіть мови бути не може. Це важливе мистецтво. Подивіться на мою голову. Дивіться! Я б не зробив цього заради звичайної виставки давнини.

— Я вас чудово розумію, але мій друг, оцей великий чоловік, буде дуже щасливий, якщо ви впустите нас на хвилинку.

Лі відкрив рота, щоб відповісти, але його увагу привернуло дещо інше.

— Що це? Що за яскрава сукня?

Артеміс навіть не глянув.

— Так. Довелося вбрати нашого друга-демона як дитину — в сукню.

Лі нахмурився, руна на голові ворухнулася.

— Демон? Справжній? Хто ви такі? Ви із «Сучасного поп-арту»? Це постмодерністський каскадер Дугі Гемлера?

— Ні, це справжній демон. Точніше, демон-цілитель. А позаду нього крилатий ельф.

— Крилатий? Передайте Дугі Гемлеру, що в жодному разі... — І тут він помітив Холлі, що зависла над головою Номера Один. — Ой!

— Ой, — погодився Артеміс. — Ваша реакція цілком зрозуміла. А тепер, чи не можна нам увійти? Це дуже важливо.

— Ви збираєтесь зіпсувати експозицію?

— Можливо, — зізнався хлопець.

У Лі затремтіли губи.

— Тоді я не можу вас впустити.

Холлі вилетіла вперед, відсунувши візор шолома.

— Гадаю, ви нас впустите, — сказала вона месмеричним голосом. — Тому що ці троє людей — ваші давні друзі. Ви запросили їх оглянути виставку до її відкриття.

— А що робити з вами двома?

— Про нас не хвилюйтесь. Нас тут навіть немає. Ми просто натхнення для вашої нової експозиції. Тож чому б вам не пропустити всіх нас?

Лі замахав на Холлі рукою.

— І чого це я через вас переймаюся? Вас тут навіть немає. Якісь

дурні думки у мене в голові крутяться. А вас, друзі мої, я такий радий бачити! Як добре, що ви змогли знайти час!

— Не потрібно нас знімати, — запропонувала Холлі. — Чому б вам не вимкнути камери?

— Зараз вимкну камери, і вас, друзі, ніхто не потурбує.

— Слушна думка.

І не встигли навіть за Артемісом і його друзями зачинитися двері, як куратор зосередився на плакатах, що лежали на столі.

*

Виставковий зал був ультрасучасним, із темною дерев'яною підлогою і жалюзі. Стіни були завішані світлинами — гігантські зображення танцюючих фігур, що розташувалися по центру кімнати. Самі фігури підняли на постаменти, щоб краще було видно всі деталі. На камінь спрямували стільки світла, що на поверхні не лишилося навіть найменшої тіні.

Номер Один задумливо стягнув очіпок і підійшов ближче до експонатів, немов замесмеризували його, а не куратора.

Він заліз на постамент і торкнувся кам'яної шкіри однієї з фігур.

— Цілителі, — прошепотів він. — Брати.

Скульптура була прекрасною до найменшої деталі й одночасно вселяла жах. Вона складалася із чотирьох фігур, розташованих нерівним півколом. Ті застигли в танці, а, може, від чогось відскочили. Це були маленькі приземкуваті істоти, схожі на Номера Один, з виступаючими щелепами, діжкоподібним тілом і короткими хвостами. Їхні тіла, кінцівки і чоло були вкриті рунами. Демони трималися за руки, і в руці четвертого була відірвана кінцівка наступного демона.

— Коло розірвалося, — сказав Номер Один. — Щось пішло не так.

Артеміс заліз до нього на постамент.

— Ти можеш їх повернути?

— Повернути? — перелякався Номер Один.

— Наскільки я знаю про дотик горгулій, він може обертати живі істоти на каміння і навпаки. А в тебе ж є така здібність, то чи не міг би ти її застосувати?

Номер Один знервовано потер долоні.

— Може і є. Але може — то лише може. Я обернув дерев'яний

рожен на камінь, принаймні, мені здалося, що то камінь. А раптом то був лише шар попелу? На мене тоді тиснули. Усі дивилися. Знаєш, як то буває. Хоча ні, ти не знаєш. Скільки з вас відвідували школу для бісенят? Ніхто, еге ж?

Артеміс схопив його за плече.

— Забагато балакаєш, Номере Один. Зосередься.

— Так. Звісно. Зосередитись. Сфокусуватися. Міркувати.

— Добре. Тепер подивимось, чи зможеш ти їх повернути. Це єдиний спосіб урятувати Гібрас.

Холлі покачала головою.

— Не тисни на нього, генію!

Мінерва кружляла залою, розгублена не менше за свого колишнього полоненого.

— Ці статуї — справжні демони. Вони весь цей час були серед нас. Я мала їх побачити. Але Аббот зовсім не схожий на них.

Холлі опустила поруч із дівчиною.

— Йдеться про цілий вид, зовсім тобі невідомий. Ти мало не знищила одного з них. Тобі пощастило: якби таке сталося, навіть дюжини Артемісів Фаулів не вистачило б, щоб урятувати тебе від ельфійської поліції.

— Розумію. Я уже вибачилась. Можна це забути?

Холлі нахмурилася.

— Рада бачити, що ти себе так швидко пробачила.

— Плекання почуття провини може мати негативний вплив на психічне здоров'я.

— Геніальна дитина, — простогнала Холлі.

— Геніальна, — кивнула Мінерва.

А на постаменті Номер Один поклав руку на одного зі скам'янілих демонів.

— Ну, назад до Гібраса. Я просто тримав рожен і розхвилювався, і тоді почалося. Я не намагався перетворити його на камінь.

— А зараз ти не можеш розхвилюватися? — запропонував Артеміс.

— Що? Отак просто? Не знаю. Мене трохи нудить, якщо чесно. Від цієї сукні у мене голова болить. Вона занадто яскрава.

— Може, Батлер тебе налякає?

— Це зовсім інше. Мені потрібен справжній стимул. Я ж знаю, що містер Батлер мене не вб'є.

— Я б не був таким переконаним.

— Ой, ха-ха-ха! Жартівник ти, Артемісе Фауле. Таке враження, що перед тобою потрібно навшпиньках ходити.

Батлер перевіряв пістолет, аж раптом почув голоси в коридорі. Він підбіг до аварійного виходу і визирнув крізь невеличкий прямокутник броньованого скла.

— До нас гості, — заявив він, підводячи пістолет. — Конг нас знайшов.

Охоронець замкнув електронний замок на один оберт і зламав чіп, зачинивши таким чином двері.

— Надовго це їх не затримає. Двері вони зламають швидко. Ми маємо розбудити цих демонів і тікати звідси. Негайно!

Артеміс стиснув плече Номера Один і кивнув на двері.

— Такого стимулу тобі вистачить?

З іншого боку дверей Конг зі своїми людьми дивилися на дим із замка.

— От дідько! — вилаявся Конг. — Він зіпсував замок. Доведеться стріляти. Часу на роздуми немає. Доне, валізка у тебе?

Дон простягнув валізу.

— Ось вона!

— Добре. Якщо якимось дивом там буде демон, чіпляйте валізу йому на руку. Не хочу знову його втратити.

— Зробимо. У нас є гранати, босе. Можемо підірвати двері.

— Ні, — гримнув Конг. — Мені потрібна Мінерва, і я не хочу їй зашкодити. На порох будь-кого, хто завдасть їй шкоди!

Усі зрозуміли. В цих словах не було нічого складного.

Артеміс трохи занепокоївся. Він сподівався, що Конг негайно залишить будівлю, але вбивця, схоже, помітив рекламу виставки в ліфті і дійшов того ж висновку, що і сам хлопець.

— Ну? — поквапив він Номер Один, який кволо розтирав руки статуї.

— Нічого. Але я намагаюся.

Артеміс поплескав його по плечу.

— Намагайся старанніше. Мені б дуже не хотілося вплутуватися в перестрілку в такому високому будинку. В найкращому разі нас кинуть до тайванської в'язниці.

«Гаразд, — подумав Номер Один. — Сконцентруйся. Увійди в

камінь».

Він міцно обхопив палець цілителя і спробував щось відчутти. З того, що він знав про цілительів, можна було припустити, що це Кван, найстарший маг. Чоло кам'яної фігури було перехоплене простою стрічкою зі спіральним візерунком — символом ватажка.

«Як це, мабуть, жахливо, — подумав Номер Один. — Бачити, як твоя домівка дематеріалізувалася, а ти залишився. Знати, що це все твоя провина».

«То була не моя провина! — пролунав у голові Номер Один голос. — То все через дурня Н'зала. Тож ти витягнеш мене звідси чи ні?»

Номер Один мало не знепритомнів. Дихання перехопило, а серце підскочило до самого горла.

«Нуж-бо, юний цілителю! Звільни мене! Я так довго чекав!»

Голос йшов ізсередини скульптури. Це Кван.

«Звісно, Кван. Ти ж тримаєш мою руку. Хто ж іще це може бути? Ти ж не дурник? Ото б мені пощастило! Чекати десять тисяч років і дочекатися дурника!»

— Я не дурник! — образився Номер Один.

— Звісно, ні, — заспокоїв його Артемід. — Просто роби, що можеш. Попрошу Батлера утримувати Конга якомога довше.

Номер Один прикусив губу і кивнув. От недотепо, він сказав це вголос! А ситуація і без того досить незручна.

Він вирішив вдатися до сили думки. Голос Квана лунав у нього в голові, тож, може, і в нього так вийде?

«Звісно, вийде! — сказав Кван. — І що це за нісенітниці про приготовану їжу? Просто звільни мене з цієї в'язниці».

Номер Один поморщився, намагаючись не думати про бенкет.

«Я не знаю, як тебе звільнити, — подумав він. — Не знаю, чи я взагалі можу».

«Ще й як можеш, — відповів Кван. — У тебе вистачить магії, щоб і троля навчити грати на музичному інструменті. Вивільни її».

«Як? Я і гадки не маю».

Кван трохи помовчав, а тоді трохи покопався у спогадах Номера Один.

«Ага, зрозумів. Ти новачок. Зовсім без освіти. Саме вчасно. Без належного навчання ти б половину Гібраса зніс. Добре, я тебе трохи підштовхну в потрібному напрямку. В такому стані я багато не зроблю,

але, можливо, спрямую твою силу. Згодом буде легше. Коли ти вступаєш у контакт із цілителем, тобі передається частина його знань».

Номер Один міг би присягнути, що кам'яні пальці ледь помітно стиснулися, але то міг бути лише витвір його уяви. А от раптове відчуття холоду, що розлилося по руці, було аж ніяк не уявним. Немов із нього висмоктували життя.

«Не хвилюйся, юний цілителю. Я просто розганяю твою магію, щоб іскри забігали. Жахливе відчуття, але воно не надовго».

І відчуття дійсно було жахливим. Номерові Один здалося, що саме так і почуваються, коли відмирає одна частина тіла за іншою. І тоді тіло намагається захистити себе, опираючись загарбнику. Магія, що доти спала в Номера Один, раптом вибухнула в мозку і дала відсіч чужинцю.

Номер Один немов отримав абсолютно новий спектр бачення. Досі він був сліпий, а тепер бачив крізь стіни. Звісно, мова йшла не про справжній зір, а про розуміння власних здібностей. Магія текла по ньому, як рідкий вогонь, виштовхуючи бруд крізь пори. Вона повалила парою з усіх отворів і змусила запалати руни на тілі.

«Молодець, — похвалив його Кван. — А тепер відпусти її. Вижени мене».

І Номер Один зрозумів, що дійсно може це зробити, — він здатен контролювати магічний потік. Він спрямував магію до Квана, через свої пальці — в його. Мертве відчуття змінилося вируванням сили. Він почав вібрувати, за ним — статуя, скидаючи з себе кам'яну луску, немов зміїну шкіру. Пальці старого цілителя більше не були твердими, вони стали живими, теплими. Вони міцно трималися за руку Номера Один, утримуючи зв'язок.

«Ну от, хлопче. У тебе виходить».

«Виходить, — подумав Номер Один з недовірою. — Дійсно виходить».

Артеміс і Холлі здивовано спостерігали, як по тілу Квана розходить магія, як із тріскотом та оранжевими спалахами відпадає з його кінцівок каміння. Ожили Кванова долоня, рука, торс. Відпало каміння з підборіддя і рота, дозволивши цілителю зробити перший за десять тисяч років вдих. Яскраво-блакитні очі примружилися від світла і заплющилися. А магія продовжувала розповсюджуватися. Від тіла відлетіли рештки каміння, та раптом процес зупинився. Коли іскри Номера Один досягли наступного в ланцюгу цілителя, вони зашипіли і

зникли.

— А інші? — запитав Номер Один. — Їх теж потрібно звільнити.

Кван закашлявся і відповів лише через кілька секунд.

— Померли, — сказав він і впав на груді каміння.

Конг розрядив у двері аварійного виходу уже третій магазин автомата.

— Двері довго не протримаються, — сказав Батлер. — Вони можуть увірватися щосекунди.

— Іще трохи затримати їх зможеш? — попросив хлопець.

— Зроблю все, що зможу. Не хочеться лишати трупи, Артемісе. Гадаю, сюди вже прямує поліція.

— Може, спробуєш їх трохи налякати?

— Із задоволенням! — вишкірився охоронець.

Стрілянина припинилася, і двері трохи похитнулися. Батлер хутко відчинив двері, втягнув Біллі Конга всередину і знову зачинив їх.

— Вітаю, Біллі, — притиснув він до стіни невисокого чоловіка.

Конг занадто розлютився, щоб злякатися. Він відповів серією ударів, які для звичайної людини виявилися б смертельними. Проте від Батлера кулаки відскакували, як м'ячики. Але боляче охоронцеві все одно було. А от у Конга руки аж пекли в тих місцях, якими він ударив Батлера. Охоронець у відповідь на біль лише стиснув губи.

— Холлі? — сказав він.

— Кидай! — сказала вона, націливши «Нейтрино» в повітря над Конгом.

Батлер підкинув Біллі Конга вгору, і Холлі впіймала його променем свого бластера. Вбивця гепнувся на підлогу і лишився лежати, здригаючись від судом.

— Голова змії вибула з гри, — прокоментував Артеміс. — Будемо сподіватися, що і решта піде слідом.

Мінерва вирішила скористатися станом Біллі Конга, щоб трохи відігратися. Вона наступила на розпростертого викрадача ніжкою.

— Ви, містере Конг, просто слимак, — сказала вона і штовхнула його ногою.

— Юна пані, — зауважив Батлер, — відійдіть. Може, він уже отямився.

— Якщо з голови мого батька хоч волосинка впала, — продовжила Мінерва, — я особисто простежу, щоб ви отримали максимальний

термін у в'язниці.

Конг трохи розплющив очі.

— Так з персоналом не розмовляють, — прохрипів він, і його сталеві пальці зімкнулися навколо її щиколотки.

Мінерва зрозуміла, що вона припустилася великої помилки, і вирішила, що найкращим виходом буде закричати якомога голосніше. Так вона і зробила.

Батлер завагався. Його обов'язок — захищати Артеміса, а не Мінерву, але кілька років роботи з Арте-місом і Холлі вимагали від нього ролі захисника для всіх. Коли будь-хто втрапляв у халепу, він допомагав звідти виплутуватися. А ця дурна дівчинка точно в небезпеці. У смертельній небезпеці.

«Чому так? — подумав він. — Чому розумники завжди вважають, що вони непереможні?»

І Батлер прийняв рішення, наслідки якого ще кілька років не даватимуть йому спати вночі та мунитимуть вдень. Як професійний охоронець він добре розумів марність розмірковування з приводу дій у минулому, але вночі він часто сидітиме біля вогню, сховавши обличчя в долонях, і знову і знову прокручуватиме події в голові, картаючи себе, що вчинив саме так. Що б він не зробив, результат був би все одно трагічним, але принаймні трагічним не для Артеміса.

Тож Батлер прийняв рішення. Він відступив кілька кроків від дверей, щоб звільнити Мінерву з хватки Конга. Справа була простою, і діяв він майже підсвідомо. Немов ним керувала якась психотична енергія. Він наступив на зап'ясток викрадача, а тоді різко вдарив його поміж очей суглобом вказівного пальця. Очі Конга закотилися, а пальці розслабилися, як ноги у вмираючого павука.

Мінерва швидко відступила.

— Дуже необережно з мого боку. Вибачте, — пробелькотіла вона.

— Запізно вибачатися, — докірливо сказав Батлер. — А тепер, будь ласка, відійди під прикриття.

Увесь епізод зайняв лише чотири секунди, але за ці чотири секунди по той бік дверей багато чого сталося. Дон, який тримав бомбу і на якого не так давно ні за що ні про що наїхав бос, вирішив відвоювати прихильність Конга, увірвавшись у галерею і захопивши велетня. Він ударив двері плечем саме тієї миті, коли Батлер від них відійшов, і, на його подив, потрапив до кімнати. За ним, розмахуючи різноманітною

зброєю, кинулося ще четверо.

Холлі, що прикривала двері своїм «Нейтрино», занепокоїлася, і не без підстави. Занепокоїлася вона тієї миті, коли від купки людей покотилася граната і зупинилася прямо під її ногами. Уникнути вибуху їй було дуже легко, але в радіус вибуху потрапляли Артемід і Номер Один.

«Думай швидко!»

Рішення було, але воно коштувало б обладнання. Вона сунула пістолет у кобуру, зірвала з голови шолом і кинула його на гранату, навалившись зверху усією своєю вагою. Раніше вона використовувала цей трюк зі змінним успіхом. Лишалось сподіватися, що він не стане звичним.

Їй здалося, що вона пролежала так, розпластавшись, як жаба на сонечку, цілу вічність, але минуло не більше кількох секунд. Краєм ока вона помітила, як чоловік зі срібною валізою дав ляпаса тому, хто кинув гранату. Можливо, смертельна зброя суперечила наказам.

Граната вибухнула, Холлі злетіла в повітря. Шолом узяв на себе значну частину удару і шрапнель, але решти вистачило, щоб роздробити обидві гомілкові кістки Холлі і зламати одну стегнову. За мить вона важко впала на спину Артемісу, як мішок із камінням.

— Ой, — сказала вона і знепритомніла.

Артемід і Номер Один намагалися оживити Квана.

— Він живий, — сказав хлопець, перевіряючи пульс цілителя. — Серцебиття стабільне. Але краще йому скоріше отямитися. Підтримуй з ним контакт, а то він зникне.

Номер Один підняв голову демона.

— Він назвав мене цілителем, — сказав він зі сльозами в голосі. — Я не один.

— Пізніше у тебе буде скільки завгодно часу для балачок, — кинув Артемід. — Нам потрібно вибиратися звідси.

Люди Конга уже були в галереї, і почалася стрілянина. Артемід був упевнений, що Батлер з Холлі подбають про цих бандитів, але його впевненість немов вітром здуло, коли раптом пролунав вибух, і йому на спину впала Холлі. Її тіло миттєво оповив кокон блакитного світла. В ньому, немов падаючі зірки, замерехтіли іскорки, полетівши туди, де пошкодження були найсерйознішими.

Артемід виповз із-під Холлі, обережно поклав її на підлогу поряд із

Кваном.

Люди Конга схопилися з Батлером і, мабуть, дуже пожалкували, що обрали таку лінію. Він розкидав їх, як м'яч для боулінгу розкидає кеглі.

Втім, одному довелося прорватися. То був високий чоловік з татуйованою шиєю і алюмінієвою валізою. Артеміс здогадався, що в тій валізі аж ніяк не азіатські спеції, і зрозумів, що доведеться діяти йому самому. Доки він розмірковував, що саме може зробити, чоловік його відшпурнув і кинувся до Холлі. Коли Артеміс підвівся на ноги, його подруга сиділа, хитаючись, а до її зап'ястка було пристебнуто валізку.

Чоловік, що причепив валізку, повернувся до бійки і протримався ще кілька секунд, доки Батлер його не вирубав.

Артеміс опустився на коліна поруч із Холлі.

— З тобою все гаразд?

Ельфійка посміхнулася, але це далось їй нелегко.

— Майже, дякувати магії. У мене більше ані краплини її не лишилося. Тож я б порадила всім лишатися здоровими, доки я не проведу ритуал. — Вона потрусила рукою, дзенькнув ціпок. — Що у валізі?

Обличчя Артеміса було блідішим, ніж звичайно.

— Гадаю, нічого приємного, — він клацнув замочками і підняв кришку. — І я не помиляюся. Бомба. Велика і складна. Їм якось удалося пронести її повз охорону. Вважаю, вони пройшли там, де ще триває будівництво.

Холлі поморгала очима, потрусила рукою, щоб біль повернув її до реальності.

— Так. Бомба. Таймер бачиш?

— Вісім хвилин. Відлік пішов.

— Можеш знешкодити?

Артеміс стиснув губи.

— Можливо. Потрібно відкрити оболонку і дістатися до механізму, щоб знати напевне. Там може бути безпосередньо детонатор або ж кілька пасток.

Кван ледве підвівся на лікті, відкашлюючи пил і мокротиння.

— Що? Мені повернули плоть і кістки після десяти тисяч років, а ви кажете, що невдовзі бомба розірве мене на мільйон шматків?

— Це Кван, — пояснив Номер Один, — Він наймогутніший цілитель у магічному колі.

— Тепер уже єдиний, — сказав Кван. — Урятувати інших я не зміг. Нас лишилося двоє, хлопче.

— Чи не можете ви перетворити бомбу на камінь? — запропонувала Холлі.

— Мені потрібно ще кілька хвилин, щоб відновити магію. Та й дотик горгулій спрацьовує лише для органічних матеріалів. Рослини і тварини. А в бомбі повно складників, створених руками людини.

Артемід здивовано звів брови.

— Ви знаєте про бомби?

— Я скам'янів, а не помер. Міг бачити, що відбувається навколо. Можу розказати безліч історій. Ти не повіриш, куди туристи можуть приліпити жуйку.

Батлер підтягнув непритомні тіла до аварійного виходу.

— Маємо вибиратися звідси! — гукнув він. — Поліція вже у вестибюлі.

Артемід підвівся, відступив на кілька кроків і заплющив очі.

— Артемісе, зараз не час утрачати дух. — Незадоволено сказала Мінерва, виповзаючи з-поза вітрини. — Нам потрібен план.

— Тихо, дівчино, — зупинив її Батлер. — Він розмірковує.

Секунд із двадцять хлопець думав. І те, що він придумав, було дуже далеко від ідеалу.

— Так. Холлі, ти маєш винести нас звідси на крилах.

Холлі швидко підрахувала.

— Доведеться зробити дві ходки. А може і три.

— Немає часу. Бомба вибухне раніше. В будинку повно людей. Я мушу вибратися звідси з бомбою, якщо є хоч якийсь шанс, що можна її знешкодити. Ельфи і демони теж мають зникнути, бо не можна дозволити, щоб вони потрапили до рук поліції. Тоді втратимо Гібрас.

— Я не можу цього дозволити, — заперечив Батлер. — Це мій обов'язок перед вашими батьками.

Але переконати хлопця було неможливо.

— Відтепер у тебе новий обов'язок, — сказав він. — Приглядати за Мінервою. Бережи її, доки ми не зустрінемось.

— Нехай Холлі пролетить над морем і скине бомбу там, — не відступав Батлер. — З іншим розберемося згодом.

— Буде запізно. Якщо ельфи звідси не зникнуть, увесь світ зверне увагу на Тайбей. До того ж, у прибережних водах повно риболовних

човнів. Це єдиний варіант. Я не дозволю, щоб люди чи ельфи загинули, хоча я міг запобігти трагедії.

Та Батлер не здавався.

— Послухайте себе! Ви говорите, як... як *гарний хлопчик!* Це ж не у вашому стилі.

У Артеміса не було часу на емоції.

— Друже, як казав Х. П. Вудман, «Час цокає, і нам уже час». Холлі, прив'язуй нас до свого паска. Усіх, крім Батлера і Мінерви.

Холлі розгублено кивнула. Вона звільнила кріплення на паску. От якби у неї був місячний пасок Фоулі! Той генерував низько гравітаційне поле навколо всього, що до нього чіпляли.

— Пропускай під руками, — наказала вона Номерові Один. — А тоді знову застебни на паску.

Батлер допоміг Артемісові.

— Ну от, Артемісе. З мене досить. Коли ми повернемося додому, я звільняюся. Я старіший, ніж на вигляд, і почуваюся старішим, ніж є насправді. Більше ніяких пригод. Обіцяєте?

Артеміс вимушено посміхнувся.

— Я просто перелітаю до іншого будинку. Якщо не зможу відразу сам знешкодити бомбу, то Холлі віднесе її до моря і спробує знайти для вибуху безпечне місце.

Обидва розуміли, що Артеміс бреше. Якщо він не зможе знешкодити бомбу, шукати безпечне місце вони не матимуть часу.

— Ось. — Батлер передав хлопцеві плаский шкіряний гаманець. — Мої інструменти. Принаймні хоч щось спробуєте зробити.

— Дякую, друже.

Холлі завантажили сповна. Номер Один і Кван чіплялися за її талію. Артеміс висів на шиї.

— Гарзд. Усі готові?

— Якби ж моя магія повернулася! — пробурчав Кван. — Я б знову перетворився на статую.

— Наляканий, — сказав Номер Один. — Затремтів. Сполошився. Виявив легкодухість.

— Розмовні фрази, — похвалив Артеміс. — Дуже добре.

Батлер закрив валізку.

— Сусідній будинок. Далі вам не потрібно. Зніміть цю панель і переходьте безпосередньо до вибухівки. Виривайте детонатор, якщо

потрібно.

— Зрозуміло.

— Гаразд. Не прощаюся. Хай вам щастить. Побачимося, коли все скінчиться.

— Тобто через тридцять хвилин.

До цієї миті Мінерва з винуватим виглядом трималася осторонь. Тут вона зробила крок уперед.

— Вибач, Артемісе. Я не мала підходити до Конга.

Батлер відсунув її вбік.

— Не мала. Але зараз не час вибачатися. Стань біля дверей і зроби невинний вигляд.

— Але ж я...

— Невинний! Негайно!

Мінерва послухалася, зрозумівши, що сперечатися не варто.

— Усе, Холлі, — сказав Артеміс. — Піднімай.

— Перевірка, — активувала Холлі пристрій за спиною.

Крила трохи напружилися від додаткового вантажу, і щось у вібрації Холлі не сподобалося. Але поступово костюм допоміг розподілити вагу, і всі четверо піднялися над підлогою.

— Усе гаразд, — відрепортувала вона. — Гадаю, ми впораємося.

Батлер підштовхнув групу до вікна. Справа була такою ризикованою, що він повірити не міг, що погодився на це. Але щось міняти не було часу. Вони або впораються, або загинуть.

Він потягнувся, щосили смикнув ручку вікна і двометрова шибка відчинилася. В приміщення увірвався сильний вітер, що буває лише на такій висоті, і засвистів по кімнаті. Всі немов оглухли від шаленства стихії. Важко було бачити, не те що чути.

Холлі вилетіла назовні, і їх миттєво віднесло б, якби Батлер не затримав на секунду.

— Лети за вітром, — крикнув він Холлі і відпустив її. — Знижуйся поступово.

Холлі кивнула. Двигун крил на долю секунди зупинився, і вони впали на два метри.

Шлунок у Артеміса підскочив до горла.

— Батлере, — гукнув він, і голос у нього на вітру був тоненьким і зовсім дитячим.

— Так, Артемісе, що?

— Якщо щось скоїться, чекай на мене. Байдуже, в якому вигляді, але я повернуся. І приведу з собою всіх.

Батлер мало не стрибнув за ними.

— Що ви плануєте, Артемісе? Що задумали?

Хлопець відповів, але вітер підхопив його слова і поніс геть, лишивши охоронця стояти в розпачі біля відчиненого вікна.

Падали вони швидко. Трохи швидше, ніж хотілося б Холлі.

«Крила не впораються, — зрозуміла вона. — Не при такому вітрі, і не з таким вантажем».

Вона постукала хлопця по голові.

— Артемісе!

— Знаю, — прокричав хлопець. — Занадто важкі.

Якщо вони зараз упадуть, бомба вибухне посередині Тайбею. Допустити цього не можна. Лишалось одне. Артеміс навіть не казав про такий варіант Батлерові, бо знав, що охоронець відмовиться, якими б логічними не були доводи.

Не встиг Артеміс впровадити свою теорію в життя, Холліні крила затріщали, смикнулися і померли. Вони полетіли вниз, як мішок із залізним брукхтом, головою вперед, небезпечно близько до стіни хмарочосу.

Очі обпекло, немов вогнем, руки і ноги мало не ламав потік повітря, щоки тріпалися, немов у мультику, хоча нічого смішного в смертельному падінні з висоти кількисот метрів не було.

«Ні! — сказав Артеміс сталевій конструкції. — Я не дозволю, щоб усе так скінчилося».

Зібравшись на силі і посміхнувшись, — чому, мабуть, він навчився у Батлера, Артеміс підняв руки і схопився за руку Номера Один. Те, що йому було потрібно, було саме там, майже біля обличчя, але дотягтися до нього, здається, було неможливо.

«Неможливо чи ні, але я мушу дістати!»

Земля наближалася, в небо, немов списи, потяглися менші хмарочоси. Артеміс тягнувся і тягнувся.

Нарешті пальці намацали срібний браслет Номера Один.

«Прощавай, світу, — подумав він. — Так чи інакше».

І він зірвав браслет, відкинув його геть. Тепер демони більше не були прив'язані до цього виміру. Якусь мить нічого не відбувалося, але тоді, саме тієї секунди, коли вони долетіли до перших нижчих

хмарочосів, у небі відкрився рухливий пурпуровий трапецоїд і проковтнув їх, немов малюк цукерку.

Батлер відсахнувся від вікна, несила усвідомити те, що щойно побачив. Крила Холлі відмовили, це зрозуміло. Але що сталося далі? Що?

Раптом він усе зрозумів. Артеміс мав запасний план. Так завжди було. Він навіть до туалету не ходив без запасного плану. Отже, вони не загинули. Дуже велика ймовірність. Вони просто перемістилися в вимір демонів. Батлер повторював це, доки сам не повірив.

Він помітив, що Мінерва плаче.

— Вони всі загинули, чи не так? Через мене.

Охоронець поклав руку їй на плече.

— Якби вони загинули, то через тебе. Але вони не загинули. У Артеміса все під контролем. А тепер витри сльози, потрібно вибиратися звідси, доню.

— Доню? — нахмурилася дівчина.

Батлер підморгнув, хоча жартувати зараз аж ніяк не хотілося.

— Так, доню.

Через кілька секунд двері вибили тайванські поліцейські, і кімнату заповнили люди в блакитно-сірій формі. На Батлера наставили дюжину пістолетів. Мало не кожне друге дуло тремтіло.

— Ні, йолопи, — заверещав Лін, проштовхуючись крізь поліцейських, опускаючи руки зі зброєю. — Не цей. Це мій старий друг. Інші. Неприємні. Це вони увірвалися, збили мене з ніг. Диво, що мій друг і його...

— Донька, — підказав Батлер.

— .. .1 його донька не постраждали.

Куратор помітив, на що перетворилася експозиція і вдавав, що знепритомнів. Коли ніхто не кинувся його піднімати, він підвівся, відійшов у куток і гірко заплакав.

Інспектор, з пістолетом на стегні, немов у справжнього ковбоя, неквапливо підійшов до Батлера.

— Це ви зробили?

— Ні. Не я. Ми ховалися за ящиком. Вони підірвали скульптуру, а тоді почали палити одне в одного.

— Чи ви не знаєте, чому ці люди хотіли знищити скульптуру?

Батлер знизав плечима.

— Гадаю, вони анархісти. Від них усього можна очікувати.

— Паспортів вони не мають, — сказав інспектор. — Жоден. Мені здається це дуже дивним.

Батлер гірко всміхнувся. Після всього, що накоїв Біллі Конг, до суду його можна буде притягнути хіба що за пошкодження майна. Звісно, можна розказати про викрадення, але тоді на них чекають тижні, а то й місяці тайванської бюрократичної тяганини. А Батлерові не дуже хотілося, аби копирсалися в його минулому чи знайшли кілька фальшивих паспортів у кишені піджака.

І раптом він згадав. Із розмови про Конга в Ніці.

«Він штрикнув друга кухонним ножом, — сказав тоді Фоулі. — На нього досі чекає ордер на арешт на ім'я Джони Лі».

— Я чув, як вони розмовляли між собою, — сказав Батлер і вказав на нерухомого Біллі Конга. — Називали його паном Лі, або Джоною. Він бос. ‘

Інспектор зацікавився.

— О, справді? Іще щось чули? Навіть найменші деталі можуть бути важливими.

Батлер наморщив лоба, немов пригадував.

— Один щось сказав... Навіть, не знаю, що це може означати...

— Продовжуйте, — попросив інспектор.

— Він сказав... Дайте подумати. Сказав: «Не такий уже ти і крутий, Джона. Давно вже нікого не мочив». Що це означає — «мочити»?

Інспектор витяг із кишені мобільний телефон.

— Це означає, що чоловік — убивця. — Він натиснув одиницю і кнопку виклику, — База? Чан на зв'язку. Перевірте ім'я Джона Лі. Мало бути в базі кілька років тому, — і він вимкнув телефон. — Дякую, містере...

— Арно, — підказав Батлер. — Франклін Арно із Нью-Йорка.

Паспортом на ім'я Арно він уже кілька років користувався. Документ уже був потертий і зім'ятий, немов справжній.

— Дякую, містере Арно. Ви, можливо, допомогли нам упіймати вбивцю.

Батлер заблимав очима.

— Убивцю! Ти ба! Ти чула, Елоїзо? Татусь упіймав убивцю.

— Молодець, тату! — Незадоволено похвалила його «Елоїза».

Інспектор повернувся, щоб іти, але зупинився.

— Куратор казав, що була ще одна людина. Хлопчик. Ваш приятель?

— Так. І ні. Мій син. Артї.

— *Я його тут не бачу.*

— Він вийшов, але повернеться.

— Ви впевнені?

Батлерові очі затуманилися.

— Так, упевнений. Він мені обіцяв.

ГЛАВА 13: ПОЗА ЧАСОМ

ПОДОРОЖ між вимірами була більш неприємною, ніж запам'яталося Артемісові. Спостерігати за зміною пейзажів не було часу, органи чуття навіть не встигали фіксувати зображення, звуки і зміни температури. Їх витягло зі звичного виміру і потягло по тунелях часу і простору, цілісною лишилась тільки свідомість. Лише один раз на коротку мить вони матеріалізувалися.

Пейзаж був сірим, похмурим і рябим, а вдалечині Артеміс розгледів блакитну планету, приховану під ковдрою хмар.

«Я на Місяці»,— подумав хлопець, і вони знову зникли — їх покликав до себе Гібрас.

Відчуття від такої подорожі не можна було описати словами, такі вони були незвичні.

«Чому я і досі живий? — думав Артеміс.— І як узагалі таке може відбуватися?»

Та ще дивнішим було те, що коли хлопець концентрувався, він відчував, як навколо нього крутяться думки інших. То були різноманітні емоції: від страху до захвату. Але трохи погравшись, Артеміс зміг розрізнити і конкретні думки.

Холлі гадала, чи не зіпсується зброя після такої подорожі. Типовий солдат. А Номер Один увесь час хвилювався, але не про подорож, а про когось, хто чекає на нього на Гібрасі. Про демона на ім'я Аббот.

Артеміс озирнувся і побачив Квана, що немов плавав в ефірі. Він був зайнятий складними розрахунками і філософськими загадками.

«Тримаєш розум зайнятим, юна людино?»

Свідомість Артеміса зрозуміла, що ця думка адресована саме йому. Цілитель відчув незграбні експерименти хлопця.

Артеміс чудово відчував різницю між мозком цілителя і розумом інших. Вони дуже відрізнялися. Енергія була якоюсь чужою. Це почуття важко пояснити, але вона чомусь була блакитною. Блакитна плазма, електрична і жива. Артеміс упустив це незвичайне відчуття до свого розуму, і його немов струмом ударило.

«Магія,— зрозумів він.— Розум — це магія». Про це варто було

дізнатися. Артеміс повернувся до свого розумового простору, але прихопив із собою зразок блакитної плазми. Ніколи не знаєш, коли знадобиться трохи магії.

Вони матеріалізувалися на Гібрасі, всередині кратера. Їхня поява супроводжувалася спалахом і переміщенням енергії. Вони лежали на чорних від сажі схилах, спітнілі, оповиті парою. Земля під ними була теплою на дотик, а в ніздрі бив кислотний запах сірки. Ейфорія від матеріалізації швидко минула.

Артеміс спробував подихати — з рота вирвалися невеличкі вихри пилу. Від вулканічних газів сльозилися очі, а пластівці попелу густо вкрили шкіру там, де вона виступала з-під одягу.

— Це пекло,— прокоментував він.

— Пекло, або Гібрас,— сказав Номер Один, піднімаючись навколішки.— Яюсь я забруднив туніку попелом. Відіпрати неможливо.

Холлі теж звелася на ноги і вже перевіряла зброю.

— Із «Нейтрино» все гаразд. Але я нічого не можу вдіяти зі зв'язком. Ми самі. І, схоже, я загубила бомбу.

Артеміс опустився на коліна, під ним хруснула кірка попелу. Він поглянув на годинник і побачив відображення свого обличчя. Волосся було сірим від попелу, і на мить йому здалося, що він дивиться на батька.

У голові майнула думка: «Я схожий на батька, якого можу більше не побачити. Мама. Батлер. У мене лишився тільки один друг».

— Холлі,— сказав він.— Дай-но на тебе подивитися.

Холлі навіть не підвела очей від наручного комп'ютера.

— Зараз не час, Артемісе.

Хлопець підійшов до неї, обережно ступаючи на кірку попелу.

— Холлі, дай-но на тебе подивитися, — повторив він, обхопивши подругу за плечі.

Щось в Артемісовому голосі змусило Холлі зупинитися і глянути на хлопця. Таким тоном Артеміс Фаул не дуже часто розмовляє. Це можна було вважати ніжністю.

— Я маю переконатися, що ти — це досі ти. Між вимірами все так переплутується. Під час останньої подорожі мені переставило пальці, — він показав руку. — Дивно, знаю. Але з тобою, схоже, все гаразд. Усе на своїх місцях.

Краєм ока він помітив, як вище на схилі щось виблиснуло. Виявилось, то металева валізка, наполовину вкрита попелом.

— Бомба, — зітхнув хлопець. — А я вважав, що ми загубили її під час подорожі. Коли ми приземлилися, був якийсь спалах.

Кван поквапився до бомби.

— Ні. То було переміщення енергії. Переважно моєї. Магія — немов інша сутність. Тече, куди схоче. Частину своїх магічних сил я загубив у часі, звідси і спалах. Але я радий повідомити, що решта енергії готова до використання.

Артеміса вразило, наскільки ця доісторична мова схожа на мову, якою користуються в НАСА.

«Недивно, що ми не можемо тягатися з ельфами, — подумав він. — Вони розв'язували міжвимірні рівняння, коли ми ще камінцями бавилися».

Артеміс допоміг цілителю викопати бомбу з-під попелу. Під час стрибка в часі таймер збився, і тепер показував п'ять тисяч годин. Нарешті, пощастило.

За допомогою Батлерових інструментів хлопець оглянув вибуховий механізм. Може, і знешкодить, якщо матиме в запасі кілька місяців, кілька комп'ютерів і лазерів. Без цього шанси дорівнювали шансам вивірки зробити паперовий літачок.

— Бомба в робочому стані, — сказав він Квану. — Тільки таймер збився.

Цілитель погладив бороду.

— У цьому є сенс. Цей інструмент відносно простий, порівняно зі складністю наших тіл. Тунелю між вимірами було не складно зібрати його до купи. А от таймер — інша справа. На нього вплинули всі ті відгалуження часу, які ми минали. Вона може вибухнути щосекунди або не вибухне ніколи.

«Не будемо казати про ніколи, — подумав Артеміс. — Може, я і не знешкоджу цю штуку, але підірвати тоді, коли потрібно, в мене точно вийде».

Холлі зазирнула у смертельний пристрій.

— Чи не можемо ми кудись її викинути?

Кван похитав головою.

— Неживі предмети не можуть самі подорожувати в тунелі часу. А от нас може затягнути назад будь-якої миті. Потрібно негайно

заякоритися сріблом.

Холлі покосилася на Артеміса.

— А якщо комусь хочеться, аби його зтягло назад?

— Тобі? — посміхнувся Кван. — Потрібні певні умови. Якщо просто дозволити себе підхопити, невідомо, де ти опинишся. Чи коли. Тебе зтягуватиме твій власний простір і час, але тепер, коли закляття слабшає, ти можеш матеріалізуватися у скелі за милію під Землею або на Місяці.

Так, неприємна ситуація. Одна справа, коли ти хутенько оглянув поверхню Місяця як турист, і зовсім інша, коли ти приречений сидіти там довічно. Втім, після першої хвилини ти більше нічого про це не знатимеш.

— Отже, ми застрягли тут? — сказала Холлі. — Нуж-бо, Артемісе. Ти маєш план. Ти завжди маєш план.

Усі зібралися навколо хлопця. Було в ньому щось таке, що змушувало інших слухатися його. Може, він і сам уважав себе лідером? До того ж, він був найвищим серед них.

Хлопець посміхнувся.

«Саме так Батлер увесь час і почуввається».

— Усі ми маємо підставу для того, щоб хотіти повернутися, — почав він. — Ми з Холлі лишили тих, кого любимо. І нам знову хотілося б побачити друзів

і родину. Номер Один і Кван, вам потрібно зв'язатися з Народом, що перебуває в іншому вимірі. Закляття розвіюється, і дуже скоро скрізь на острові буде небезпечно. Якщо мої підрахунки правильні, а я переконаний, що вони правильні, тоді навіть срібло не зможе вас тут утримати. Отже, можна переміщуватися, коли це продиктує закляття, або ж ми самі можемо вирішити, коли виконати міжвимірний стрибок.

Кван трохи поміркував.

— Неможливо. Щоб перемістити цей острів, нам знадобилося семеро цілителів і вулкан. Щоб повернутися назад, мені знадобиться семеро магічних істот. Бажано цілителів. І звісно, активний вулкан, якого у нас немає.

— Чи обов'язково це має бути вулкан? Хіба не підійде будь-яке джерело енергії?

— Теоретично — так, — погодився Кван. — Кажеш, ми можемо скористатися бомбою?

— Можливо.

— Припустімо. Та все одно потрібно семеро магічних істот.

— Але ж закляття уже існує, — заперечив Артеміс. — Інфраструктуру ми маємо. Може, вистачить і меншої кількості?

Кван погрозив хлопцю пальцем.

— А ти розумний, Хлопче Бруду! Так, можливо, і вистачить. Але точно сказати не можна, доки ми не візьмемося до діла.

— Скільки?

— П'ятеро. Щонайменше п'ятеро.

Холлі аж зубами заскреготіла.

— Маємо лише трьох. І Номер Один іще новачок. Отже, потрібно знайти на острові двох демонів з магічними здібностями.

— Неможливо, — відрізав Кван. — Щойно демон проходить деформацію, він утрачає всі магічні задатки, які, можливо, мав. Не деформуються тільки такі цілителі, як ми з Номером Один. От ми і зберігаємо магію.

Артеміс обтрусив піджак від попелу.

— Наше головне завдання — вибратися з кратера і знайти срібло. Пропоную лишити бомбу тут. Температура не така висока, щоб вона вибухнула, а якщо бомба і вибухне, вулкан вбере її силу. Якщо ми хочемо знайти інших магічних істот, то краще робити це за межами кратера. В мене від сірки голова болить.

Чекати на згоду він не став. Повернувся і поліз угору. Інші, повагавшись мить, пішли слідом, важко ступаючи по кірці з попелу. Це нагадало Артемісу, як колись вони з батьком збиралися на піщану дюну. Але зараз падіння буде менш приємним.

Шлях був важким. Під попелом ховалися ямки і шпарини, з яких виходило тепле повітря. Навколо цих вентиляційних отворів росли купки барвистих грибів, які світилися в тіні скель, немов примхливі ліхтарики.

Вони йшли мовчки. Номер Один бурмотів якісь слова, але інші зрозуміли, що це допомагає йому не впасти духом.

Час від часу хлопець піднімав голову. Небо було багряним, як на сході сонця, і нагадувало озеро крові.

«Оптимістична метафора, — подумав Артеміс. — Мабуть, це щось про мене говорить, якщо єдине, з чим я можу порівняти це небо, — це озеро крові».

Статура Номера Один найбільше підходила до видирання крутими схилами. Центр тяжіння у нього розташовувався низько, а в разі потреби можна було обіпертися на хвіст. Широкі ступні міцно тримали його на поверхні, а міцна луска, що вкривала тіло, при падінні захищала від іскор і синців.

А от Кван страждав. Старий цілитель останні десять тисяч років провів у вигляді статуї, тож його кістки ще не звикли рухатися. Магія трохи згладжувала процес, але навіть вона не могла вберегти від болю. Обличчя його зморщувалося щоразу, коли нога ступала на кірку з попелу.

Нарешті група дісталася верхівки. Якщо час і спливав, то скільки його минуло, сказати не можна було. Небо досі було того ж самого червоного відтінку, а всі годинники фактично зупинилися.

Останні кроки Холлі пробігла і підняла праву руку, стиснувши пальці в кулак.

— Це означає зупинку, — пояснив Артеміс іншим. — Мова військових. Люди користуються такими самими знаками.

Холлі визирнула за край і повернулася до групи.

— Що може означати, коли в гори лізе ціла купа демонів?

Кван посміхнувся.

— Це означає, що наші брати-демони побачили спалах і поспішають нас привітати.

— А якщо всі вони озброєні арбалетами?

— Гм-м... — замислився Кван. — Це вже серйозніше.

— Наскільки погано? — поцікавився Артеміс. — Ми мали справу з тролями.

— Схоже, не дуже погано, — дістала пістолета Холлі. — Вони не такі великі. Все буде гаразд. Справді.

Артеміс нахмурився. Холлі заспокоювала його лише тоді, коли ситуація була мало не безвихідна.

— Так погано?

Холлі присвиснула і похитала головою.

— Навіть не уявляєш.

ГЛАВА 14: ВАТАЖОК ЗГРАЇ

Острів Гібрас

ДОКИ Артеміса і його друзів крутило в тунелі часу, Леон Аббот радився зі старійшинами. Дія відбувалася в Раді, де приймалися всі важливі рішення, або, точніше кажучи, де Аббот приймав усі важливі рішення. Іншим здавалося, що вони беруть активну участь, але Леонові Абботу легко вдавалося змусити їх танцювати під свою дудку.

«Якби вони тільки знали, — думав він, кусаючи щоки зсередини, щоб обличчя не розпливлося у самовпевненій посмішці. — Вони б мене живцем з'їли. Але дізнатися вони не можуть, бо не лишилося жодної живої душі, яка б їм розповіла. Дурний Номер Один був останнім, і він зник. Шкода».

На сьогодні у Аббота були великі плани. Велике переселення зграї, світанок нової ери. Ери Леона Аббота.

Він глянув на стіл, за яким сиділи демони, обсмоктуючи кістки кроликів, яких він наловив для наради. Він із презирством ставився до всіх членів Ради. Геть до всіх. Вони були слабкі й дурні, підкорялися примітивним інстинктам. Їм потрібен ватажок. Ані суперечок, ані дебатів. Його слово має бути законом. Крапка.

Звісно, за звичних обставин інші демони не поділяли б його бачення майбутнього. Власне, якби він запропонував зробити те, що задумав, з ним сталося би те, що зараз відбувається з кролями. Але зараз були незвичні обставини. Коли справа доходила до переговорів з Радою, він мав певні переваги.

За дальнім кінцем столу Гадлі Шрівелінгтон Бассет, новенький у Раді, підвівся і голосно рикнув. Знак, що він хоче говорити. Чесно кажучи, Бассет трохи непокоїв Аббота. Він виявився не таким піддатливим до Абботових чар, і дехто почав до цього молодика прислухатися. Доведеться з ним щось зробити.

Бассет знову рикнув, приставивши обидві долоні до рота, щоб рик почули і на чолі столу.

— Я говоритиму, Леоне Аббот. Слухай мене.

Аббот утомлено зітхнув і махнув рукою, щоб демон продовжував. Молодику явно подобалися формальності.

— Мене дуже хвилює те, що відбувається, Абботе. Все не так, як має бути.

Присутні схвально забубоніли. Хвилюватися не варто. Дуже скоро вони заспівають іншої пісні.

— Ми маємо людські імена. Ми поклоняємося людській книзі. Мені здається, що це огидно. Ми що, маємо стати людьми?

— Я вже пояснював, Бассете. Мільйон разів. Чи ти такий дурний, що мої слова не доходять до тебе?

Бассет загарчав. Образливі слова. Ватажок Аббот чи ні, але за свої слова йому доведеться відповідати.

— Спробую ще разок, — продовжив Аббот, поклавши ноги на стіл і цим іще більше образивши Бассета. — Ми вивчаємо людей, щоб краще їх розуміти, отже, і легше їх перемогти. Ми читаємо книгу, вчимося стріляти з арбалета, отримуємо їхні імена.

Бассет не злякався.

— Я чув ці слова вже мільйон разів, і щоразу вони здаються мені смішнішими. Чому б нам не називатися кролячими іменами, коли ми полюємо на кроликів? Ми не живемо в лисячих норах, щоб полювати на лисиць. Ми вивчаємо книгу й арбалет, але ми демони, а не люди. Моє прізвище було Грістл. Оце справжнє демонічне ім'я! Не якийсь там дурний Гадлі Шрівелінгтон Бассет.

Аргумент був слухним і вчасним. Може, за інших обставин Аббот навіть поаплодував би і призначив би молодого демона лейтенантом, але з лейтенантів виростили конкуренти, а цього Абботові аж ніяк не потрібно було.

Аббот підвівся, повільно пройшовся вздовж столу, заглядаючи в очі членів Ради. Спершу їхні погляди були зухвалими, але щойно Аббот почав говорити, вогонь у їхніх очах змінився на тьмянний блиск слухняності.

— Ти маєш рацію, — сказав Аббот, провівши пазуром по вигнутому рогу. З-під пазура посипалися іскри. — Все, що ти кажеш, абсолютна правда. Імена, дурна книга, арбалети. Вивчення англійської. Все це жарт.

Бассет вишкірився, відкривши гострі білі зуби, примружив рудувато-коричневі очі.

— Ти визнаєш це, Абботе? Всі чули, як він визнав?

Досі всі були згодні з молодим демоном, але тепер дух протесту у них зник. Вони так пильно дивилися на стіл, немов на дощаній поверхні були вигравіювані відповіді на всі життєві питання.

— Правда в тому, Бассете, — продовжив Аббот, підходячи ближче до свого опонента, — що ми ніколи не повернемося додому.

— Але ж ви казали...

— Знаю. Я казав, що дія закляття скінчиться, і нас затягне туди, де ми і були. Хто знає, може, так і буде. Але я і гадки не маю, що станеться насправді. Я лише знаю, що доки ми тут, я триматиму все під контролем.

Бассета немов громом прибило.

— І великої битви не буде? Але ж ми стільки готувалися!

— Щоб відволікти увагу, — сказав Аббот і зробив кілька пасів руками, немов фокусник. — Дим і закляття. Те, на чому можна зосередитись.

— Що зробити? — розгубився Бассет.

— Зосередитись, дурню. Поміркуй. Доки ми плануємо війну, демони щасливі. Війну я їм дав, як перемогти — навчив. Отже, я — рятівник.

— Ти дав нам арбалет.

Аббот зупинився і розреготався. Цей Бассет — справжній дурень. Майже, як гном.

— Арбалет! Люди Брудю мають зброю, яка вбиває вогнем. Вони мають металевих птахів, що літають і скидають вибухові яйця. І їх мільйони. Мільйони! Вони можуть скинути на наш маленький острів лише одне яйце, і ми зникнемо. І цього разу ніхто не повернеться.

Бассет не знав, накинутися йому на Аббота чи втекти. Усі ці зізнання завдавали болю, а члени Ради лише сиділи і розпускали слини. Таке враження, немов на них закляття наклали...

— Ну, — глузливо сказав Аббот. — Ти зрозумів? Напруж свій кволий мозок.

— Ви зачарували Раду.

— У самісіньке око! — вигукнув Аббот. — Дай он тому демону сирого кроля!

— Ал-л-ле цього не може бути, — забелькотів Бассет. — Демони — не магічні істоти. Хіба що цілителі. Але цілителі через деформацію

не проходять.

Аббот широко розвів руки.

— Отже, я істота, яка пройшла незвичну деформацію. Що, мозок не витримує? Забагато для тебе, Бассете?

Бассет вихопив із піхов довгий меч.

— Моє ім'я Грістл! — рикнув він і кинувся на ватажка.

Аббот відбив лезо рукою і, виставивши пазури, накинувся на супротивника. Можливо, він і був брехуном і маніпулятором, але він також був і безстрашним воїном. З таким самим успіхом голубка могла атакувати орла.

Аббот кинув молодшого демона на кам'яну підлогу, поставив ногу йому на груди, не звертаючи уваги на копірсання Бассета.

— І оце все, на що ти здатен, малюче? Мій собака і той краще б'ється.

Він схопив голову Бассета обома руками і стиснув так, що у демона очі мало не вилізли.

— Я можу тебе вбити, — сказав Аббот, і від однієї цієї думки на серці у нього потеплішало. — Але бісенята тебе обожнюють, отже, замучать мене питаннями. Тож я лишаю тобі життя. За однієї умови. Твоя воля належатиме мені.

Говорити Бассет не міг, але він зміг вичавити із себе одне слово.

— Ніколи.

Аббот стиснув його голову сильніше.

— Ніколи? Ніколи, кажеш? А чи відомо тобі, що тут, на Гібрасі, ніколи швидко минає?

І Аббот зробив те, чого не має робити демон, що пройшов деформацію: він зібрав усю свою магію і спрямував її в очі.

— Ти мій, — сказав він Бассету. Голос у нього був магічним, перед ним не можна було встояти.

Усі інші вже звикли і реагували на найменшу краплинку месмеру в голосі, але юний розум Бассета вимагав зібрати всю магію. Магію, яку Аббот украв. Магію, яку за ельфійськими законами не можна було використовувати для того, щоб месмеризувати інших ельфів.

Обличчя Аббота почервоніло, затріщала луска на лобі.

— Ти мій! — повторив Аббот, дивлячись прямо в очі юного демона. — Ти більше ніколи мене не питатимеш.

Варто віддати належне Бассету — кілька секунд він пручався, доки

магічна сила буквально не розірвала судину в оці. І тоді, коли кров розтеклася по рудуватій склері, опір Бассета вщух, змінився тупою покірністю.

— Я твій, — речитативом промовив він. — Я більше ніколи тебе не питатиму.

Аббот на мить прикрив очі, повернув магію до себе. Коли він розплющив їх, на обличчі у нього сяяла усмішка.

— Добре. Радий це чути, Бассете. Інакше на тебе б чекала швидка і болюча смерть, тож краще вже тобі бути дурнуватим песиком.

Він підвівся і поблажливо допоміг піднятися Бас-сетові.

— Ти впав, — пояснив він тоном справжнього лікаря. — А я допомагаю тобі піднятися.

Бассет розгублено блимав очима.

— Я більше ніколи тебе не питатиму.

— Ой, не переймайся. Просто сідай і роби, що я тобі скажу.

— Я твій, — повторив Бассет.

Аббот легенько поплескав його по щоці.

— А мені казали, що ми з тобою не поладимо.

Аббот повернувся до свого стільця на чолі стола. То був справжній трон з високою спинкою, зроблений із решток тварин. Ватажок зручно всівся, поплескав долонями по підлокітникам.

— Обожнюю цей стілець, — сказав він. — Власне, це трон, а не стілець, і це повертає мене до справи, заради якої ми сьогодні зібралися.

Аббот нахилився і витяг із-під стільця грубо зроблену бронзову корону.

— Гадаю, Раді час оголосити мене довічним царем, — заявив він, начепивши корону на голову.

Ідея про довічного царя була доволі слизькою. Споконвіку демонами керував Найсильніший, і посада ця була тимчасовою. Аббот протримався так

довго лише завдяки месмеру, до якого вдавався, щойно хтось із ним не погоджувався.

Більшість членів Ради уже так довго перебували під месмером, що погодилися б на будь-яку пропозицію, але кілька молодиків аж здригнулися, бо їхні справжні переконання повстали проти такої огидної думки.

Проте їхні вагання тривали недовго. Пропозиція Аббота, немов

вірус, поширилася в їхній свідомості і підсвідомості, в зародку знищуючи всі революційні думки.

Аббот поправив корону.

— Годі дебатів. Усі згодні, скажіть: «Р-р-р!»

— Р-р-р-р-р-р-р-р-р! — загарчали демони і загрыкали по столу рукавицями і мечами.

— Слава царю Леону! — підказав Аббот.

— СЛАВА ЦАРЮ ЛЕОНУ! — підхопила Рада, як зграйка папуг.

Урочисту мить обірвав демон-солдат, що увірвався в залу.

— Там... Там великий...

Аббот швидко зняв корону. Пересічні демони ще не готові до цього.

— Що там? — запитав він. — Що велике?

Солдат зупинився, звів дух. І раптом зрозумів, що має передати всю «велич» того, що сталося на горі, а то Аббот голову йому відірве за те, що перервав нараду.

— Там був великий спалах! — Великий спалах? Хіба це звучить серйозно? І він виправився: — Дозвольте розказати спочатку. На вулкані помітили величезний спалах. Поблизу перебували двоє мисливців. Вони кажуть, що спалахнуло, бо з'явилися істоти. Група. Четверо.

— Істоти? — нахмурився Аббот.

— Можливо, двоє з них — демони. Але інші двоє... Мисливці не знають, хто то такі.

Це вже серйозно. Аббот одразу зрозумів. Ці істоти можуть бути людьми. Або гірше, цілителями, що лишилися живими. Якщо це цілители, вони точно здогадаються про таємницю Аббота. Вистачить лише одного демона зі справжньою магичною силою, і прощавай контроль над зграєю. Потрібно щось робити.

— Добре. Рада розгляне проблему. Не пускай сюди нікого.

У солдата нервово смикнувся кадик, бо настав час поганих новин.

— Запізно, майстре Аббот. Уся зграя вже побігла до вулкана.

Демон і речення не закінчив, як Аббот був уже біля дверей.

— За мною! — крикнув він решті. — І прихопіть зброю!

— Р-р-р-р-р-р-р-р-р! — загарчали замесмеризовані члени Ради.

Артеміса дивувало, як йому вдавалося зберігати спокій. Людського підлітка мала до півсмерті налякати зграя демонів, яка на них

насувалася, але хлопець скоріше нервував, ніж боявся, і відчував величезну зацікавленість.

Він поглянув через плече в кратер, з якого вони щойно вибралися.

— Після величі завжди настає падіння, — тихо сказав він і посміхнувся власному жарту.

Ці слова почула Холлі.

— Ти вмієш вибрати мить, щоб попрацювати над почуттям гумору.

— Як правило, я все планую. Але зараз ситуацію контролюю не я.
Кван.

Номер Один провів їх по краю кратера до відлогого каменистого виступу. Там стирчала лозина, увішана десятками срібних браслетів. Більшість із них потьмяніли і були вкриті сажею.

Номер Один зняв кілька.

— Їх лишають тут стрибуні в інші виміри, — пояснив він і вручив кожному по браслету. — На випадок, якщо повернуться. Досі, щоправда, ніхто не повертався. Крім Леона Аббота, безумовно.

Кван надягнув браслет на зап'ясток.

— Стрибання в інші виміри — самогубство. Без срібла демон ніколи не зможе залишитися на одному місці більше, ніж на кілька секунд. Вони дрейфуватимуть у часі і просторі, доки не загинуть від опіків або голоду. Ми тут лише завдяки магії. Дивно, як зміг повернутися Аббот? Яке його демонічне ім'я?

Номер Один примружив очі, намагаючись розгледіти, що відбувається на стежці.

— Можете самі його запитати. Он він. Отой високий, що розштовхує інших.

Холлі повернулася в бік ватажка.

— З вигнутими рогами і великим мечем? — запитала вона.

— Посміхається?

— Ні.

— Значить, Аббот.

Дивна то була зустріч. Ані обіймів, ані шампанського, ані сліз на очах. Замість усього цього: гострі зуби, оголені мечі і загрозна поведінка. Останньому виводку бісенят особливо хотілося насадити новоприбульців на рожен, щоб довести свою хоробрість. Мішенню номер один став Артемід. Уявити тільки! Справжня жива людина на Гібрасі! І виглядав він не таким уже й крутим.

Артеміс із друзями стояли на виступі та чекали на демонів. Довго чекати не довелося. Першими добігли бісенята, захекані від важкого підйому. Їм так і свербіло когось убити. Якби не Кван, Артеміса негайно б розірвали на шматки. Холлі теж доклала рук, щоб зберегти хлопцеві життя. Вона випустила в першу дюжину бісенят заряд «Нейтрино», якого вистачило, щоб ті відбігли на безпечну дистанцію. І вже тоді Кван відвернув їхню увагу, створивши в повітрі барвисту танцюючу мавпочку.

Дуже скоро всі демони, що змогли залізти на гору, туди видерлися і збилися в купу, витріщаючись на чарівну мавпу.

Навіть Номер Один був у захваті.

— Що це?

Кван клацнув пальцями, і мавпочка зробила сальто.

— Проста магічна конструкція. Замість того, щоб дозволити іскрам летіти в різні боки, я збираю і створюю образи, які легко впізнати. Ця справа вимагає часу і зусиль, але згодом ти цього навчишся.

— Ні, — сказав Номер Один. — Я хотів спитати, що це за фігура?

— Мавпа, — зітхнув Кван.

Демонів уже набігло дуже багато, і вони ставали дедалі неспокійнішими. Воїни билися рогами, щоб продемонструвати свою силу. Лупили один одного по лусці на грудях і гострили мечі об каміння.

— Як я сумую за Батлером, — сказав Артеміс.

— І я, — погодилася Холлі, вишукуючи в натовпі найбільш небезпечного демона.

То була нелегка справа. Демони поводитися так, немов от-от мала статися друга деформація. Звісно, Холлі вже бачила тримірну модель демона, але ніколи не зустрічалася з ним у реальності. Моделі були дуже точні, але їм бракувало кровожерливого погляду, утробного скавучання і жаги бійки.

З юрби вийшов Аббот, і Холлі миттєво наставила на нього «Нейтрино».

— Кван! — щиро здивувався Аббот. — Ти живий? Я думав, усі цілителі загинули.

— Крім того, що допоміг тобі, — не втримався Номер Один.

Аббот зробив крок назад.

— Так. Крім нього.

Кван стулив кулак, і мавпа зникла.

— Я тебе знаю, — повільно сказав він, перебираючи спогади. — Ти був біля Тайллта. Ти сіяв розлад.

Аббот випрямився.

— Так. Я Аббот-розкольник. Ми не мали тут опинитися. Ми мали виступити проти людей. Цілителі нас зрадили! — махнув він мечем на Квана. — Ти нас зрадив!

Демони завили і забряжчали зброєю.

Аббот зачекав, доки вони трохи заспокоїлися.

— Людина! Це людина! Ти привів до нашого дому ворога. Скільки лишилося чекати, доки на своїх металевих птахах прилетять інші?

— Металеві птахи? — запитав Артеміс гномського. — Які металеві птахи? Ми ж маємо лише арбалети, забув?

Демони разом охнули, бо зрозуміли, що ця людина прекрасно володіє їхньою мовою, хоча і говорить з акцентом.

Аббот вирішив змінити тему. Цей хлопець б'є по слабких місцях.

— Ти і ельфа привів, цілителю! З магичною зброєю в руках. Ельфи зрадили нас біля Тайллта!

Квану ці вигуки вже набридли.

— Чому б тобі не наказати зробити те, що хочеш? Ти хочеш, щоб ми померли. Віддай наказ і побачиш, чи накинуться брати-демони на єдину істоту, яка може їх урятувати.

Аббот зрозумів, що справи його кепські. Потрібно позбутися цих небезпечних прибульців. Швидко і назавжди.

— Ти так хочеш померти? Тож нехай так і буде. Можеш померти.

Він наставив на групу меча і мало не крикнув: «Убийте їх!» або «Смерть зрадникам!», але Кван його випередив і клацнув пальцями. Зробив він це дуже ефектно, ще й невеличкий магичний феєрверк улаштував.

— Тепер я тебе пригадав. Твоє ім'я не Аббот. Ти Н'зал, той дурень, що зруйнував закляття часу. Але ти змінився. Ці червоні плями...

Аббота немов громом ударило. Кілька старіших демонів захихотіло. Справжнє ім'я Аббота згадували не часто. Аббот його трохи соромився, бо означало воно давньою демонською — «маленький ріг».

— Це ти, Н'зале. Тепер я все пригадав. Ти і той дурень Бладвін. Ви були проти позачасового закляття. Ви хотіли битися з людьми.

— І досі хочу, — гаркнув Аббот, незадоволений тим, що пригадали

його справжнє ім'я. — Одна людина просто перед нами. Можемо почати з неї.

Кван розсердився, вперше, відколи повернувся до життя.

— Ми все прорахували. Ми створили на вулкані коло із семи цілителів. Лава вже піднімалася і все було під контролем, але ви з Бладвіном накинулися на нас Із-поза скелі і розірвали коло.

Аббот вимушено засміявся.

— Цього ніколи не було. Тебе дуже довго не було, цілителю. Ти втратив розум.

Очі у Квана засвітилися блакитним, по руках побігли магічні іскри.

— Через тебе я десять тисяч років провів як статуя.

— Жодному твоєму слову не повірять, цілителю.

— Я вірю, — сказав Номер Один.

Ще кілька демонів вірили. Це можна було побачити по їхніх очах.

— Ти намагався вбити цілителів! — продовжив звинувачення Кван.
— Відбулася бійка, і Бладвін упав у вулкан. Його енергія зіпсувала закляття. І тоді ти потягнув у лаву мого учня, Квеффора. Ви обидва впали в кратер. Я бачив, — Кван спохмурнів, пригадавши всі події того дня. — Але ти не помер. Ти не помер, бо закляття вже почало діяти. Магія перенесла тебе, і лава не встигла розтопити твої кістки. Куди подівся Квеффор? Куди занесло тебе?

Номер Один уже знав питання на ці відповіді.

— Його перенесло в майбутнє. Він видав наші таємниці людям в обмін на книжку з казками і стару музейну зброю.

Аббот перевів меч на нього.

— А я хотів лишити тобі життя, бісику.

Номер Один розсердився.

— Так, як минулого разу? Коли наказав стрибати в кратер? Ти мене замесмеризував!

Становище Аббота було незavidним. Він міг наказати Раді атакувати, але тоді багато питань лишаться без відповіді, а всіх замесмеризувати він не може. Але якщо Кван продовжуватиме говорити, він видасть усі його таємниці. Потрібен час на роздуми. На жаль, саме часу він і не мав. Доведеться скористатися розумом і зброєю.

— Я тебе замесмеризував! Не сміши мене. Демони не володіють магією. — Аббот недовірливо похитав головою. — Навіщо я взагалі це тобі пояснюю? Стули пельку, Номере Один, або я зашию тобі рота і

скину у вулкан.

Кванові не сподобалося, як розмовляють із його новим учнем.

— Із мене досить, Н'зале. Ти погрожуєш цілителям? Номер Один, як ти його називаєш, має більше сили, ніж ти коли-небудь матимеш.

Аббот зареготав.

— Тут ти маєш слухність, цілителю. Я сили не маю. Жодної магічної іскорки. Маю лише силу кулаків і силу своєї зграї.

Артемісу ця суперечка вже набридла.

— У нас обмаль часу, — сказав він Квану, — Позачасове закляття зникає, і нам потрібно приготуватися до повернення додому. А для цього нам знадобиться вся наша магія. Включаючи вашу, Н'зале, або Абботе, як там ви себе називаєте.

— Я не розмовляю з людьми, — рикнув Аббот. — А якби розмовляв, повторив би, що магії в мене немає.

— Та годі вам уже, — відмахнувся Артеміс. — Я ж бачу побічні ефекти месмеру. Спотворені зіниці, червоні очі. Деякі ваші друзі так довго перебували під месмером, що зіниць майже не лишилося.

— І звідки ж у мене ця магія?

— Ви вкрали її в позачасовому тунелі. Гадаю, магія і лава буквально поєднали вас із Квеффором. Коли ви опинилися на Землі в недавньому минулому, вам якось удалося утримати в собі магію цілителів.

Для більшості присутніх це вже було за межами розуміння. Аббот зрозумів, що вдаватися до месмеру, щоб переконати демонів у безглуздість цієї історії, не доведеться. Він спростує усі аргументи цієї людини, а тоді знищить і її саму.

Аббот улаштував справжнє шоу, глузуючи з Артеміса. Поводився саме так, як має поводитись ватажок: шкрябав пазурами по рогах і хрипло, уривчасто реготав. Дуже скоро до нього приєдналися майже всі інші.

— Ну, людино, — сказав Аббот, коли юрба заспокоїлася, — кажеш, я вкрав магію в позачасовому тунелі? Ти з'їхав з глузду, Хлопче Брудю. Чи не наказати мені бісенятам здерти з тебе шкіру і висмоктати кістковий мозок? Навіть якби те, що ти кажеш, було можливе, звідки б ти дізнався? Звідки про це може дізнатися людина? — самовдоволено посміхнувся Аббот, переконаний, що на це питання не може бути ніякої задовільної відповіді.

Артеміс Фаул посміхнувся у відповідь і підняв у небо вказівний палець. Тобто то був середній палець, але позачасовий тунель допоміг йому помінятися місцями із вказівним. На кінчику пальця спалахнула блакитна іскра і розсипалася мініатюрним феєрверком.

— Я знаю, що магію можна вкрати, — заявив Артеміс, — бо і сам трохи вкрав.

Запанувала драматична тиша. І серед цієї тиші хрипло засміявся Кван.

— Я казав, що ти розумний, Хлопче Бруду. Але я помилявся. Ти геніальний. Навіть у позачасовому тунелі не розгубився. Вкрав трохи магії, га?

Артеміс знизав плечима і стулив пальці в кулак.

— Вона була всюди. І мені стало цікаво, що станеться, якщо позичити трохи.

Кван примружив око.

— Тепер знаєш. Ти змінився. Став такою ж магічною істотою, як і ми. Сподіваюся, ти мудро скористаєшся цим даром.

— Цього нам бракувало, — простогнала Холлі. — Артеміс Фаул з магічними здібностями.

— Гадаю, що тепер, якщо врахувати містера Н'зала, магічних істот п'ятеро. Вистачить, щоб повернути закляття у протилежний бік.

Аббот пропав, і він це прекрасно розумів. Інші демони із цікавістю на нього поглядали. Чи не користався він магією, щоб маніпулювати ними? Кілька замесмеризованих членів Ради навіть намагалися звільнитися від його чар. За кілька хвилин про царювання можна буде забути.

Лишалось одне.

— Вбийте їх! — заричав він, проте вийшло не так жахливо, як хотілося б. — Біси, можете робити, що душа воліє.

Замесмеризовані члени Ради кинулися вперед, утім, не так елегантно, як зазвичай. Бісенята зраділи, що отримали шанс убити двоногу істоту, і заголосили від радощів.

— Кров і кишки! — вигукнув один, і ці слова підхопили інші.

Не дуже красиво сказано, але суть передає.

Холлі не дуже хвилювалася. «Нейтрино» може дістати, куди вона схоче, а якщо виставити більшу ширину променя, то бісенят і демонів можна тримати подалі. Теоретично.

Вона відштовхнула Артеміса, зайняла позицію і відкрила вогонь. Промінь збив демонів з ніг, і з землі вони не підведуться щонайменше десять хвилин. Крім тих, хто відразу скочив на ноги. І таких, здається, було чимало. Навіть бісенята спокійно перенесли лазерні промені, немов то був просто сильний вітер.

Холлі спохмурніла. Цього не має бути. Збільшувати потужність вона не наважувалася, щоб не спричинити непоправні ушкодження. Не хотілося б, аби сталося щось погане.

— Кване? — гукнула вона. — Мій лазер не діє. Щось підкажеш?

Холлі знала, що на полі бою цілителі не дуже допоможуть. Вони відмовлялися завдавати шкоди. Втручалися лише в найскрутніших ситуаціях. Доки Кван наважиться переступити через свою пацифістську натуру, буде вже запізно.

Кван чухав підборіддя, а Холлі стріляла. Кожен постріл валив з ніг величезну кількість демонів, але за секунду вони знову стояли на ногах.

— Якщо Раду було замесмеризовано, я можу їх зцілити, — нарешті сказав Кван. — Але мозок — річ делікатна, потрібен прямий контакт.

— Обмаль часу, — відповіла Холлі. — Артемісе, ти щось придумав?

Артеміс схопився за шлунок.

— Мені потрібно в туалет. Секунду тому все було гаразд. А зараз...

От якби крила працювали! Тоді б Холлі могла злетіти і цілитися в демонів згори. Так було б значно легше.

— Туалет, Артемісе? Саме зараз?

Одному демону вдалося прорватися повз лазерні промені. Він був так близько, що можна було відчутти його запах. Ударити він не встиг: Холлі пірнула під його руку і штовхнула ногою в груди. З легенів демона з шумом вийшло повітря, і демон упав, відкривши рота.

— Мені потрібно в туалет, а твій «Нейтрино» майже нічого не може зробити. Час прискорюється. Нас підхопило хвилиною. — Артеміс схопив Холлі за плече, її рука смикнулася, і лазер випустив заряд у небо. — Потрібно дістатися бомби. Вона може вибухнути будь-якої миті.

Холлі його відштовхнула.

— Не забувай про запобіжні заходи, Артемісе. Не чіпай мене, коли я стріляю. Кване, чи не допоможеш нам виграти трохи часу?

— Час, — посміхнувся Кван, — Знаєте, це якась іронія. Нам

потрібен час, а ми...

Холлі аж зубами заскреготіла. Чому їй завжди доводиться мати справу з якимись розумниками?

Номер Один був одночасно і наляканий, і зацікавлений. Боявся він з очевидних причин: на нього могло чекати розчленування, болюча смерть тощо. Але мозок його напружено працював. Він цілитель. Він може щось зробити. На острові від такої несподіваної атаки він би напевно розгубився. Але тепер він зазнав і дещо гірше. Ті Люди Бруду в шато. Особливо високий, у костюмі та з вогняною палкою.

«Замість того, щоб дозволити іскрам летіти в різні боки, я збираю і створюю образи, які легко впізнати».

Номер Один зосередився на людських постатях зі своїх спогадів, оповив їх магією, надав їм сили. Відчув, як вони затверділи, немов кров у мозку перетворилася на кригу. Коли тиск став майже нестерпним, він виштовхнув їх у реальність — дюжину примарних силуетів убивць із кулеметами в руках. Видовище було ефектним. Навіть Аббот відступив. А інші навіть не відступили, розвернулися і побігли.

— Чудово, Кване. Добре придумали, — похвалив Артеміс.

Кван здивувався.

— Ти читаєш мої думки? А, ти мав на увазі солдатів! Вони не мої. Номер Один дуже сильний цілитель. За десять років він і сам зможе цей острів перенести.

Аббот лишився стояти за десять кроків від групи з мечем в одній руці і роєм магічних куль навколо

себе. Варто віддати йому належне як ватажку — він не злякався, дивився в обличчя смерті як справжній демон, з мечем у руці і посмішкою на обличчі.

Кван похитав головою.

— Гляньте лише! І це той ідіот, який завдав нам стільки клопоту.

Аббот уже мав справу з магією, тож швидко здогадався, що всі ці нові люди та їхня зброя просто ілюзія.

— Поверніться, недоумки! — крикнув він солдатам. — Вони вас не вб'ють.

Артеміс постукав Холлі по плечу.

— Вибач, що знову тебе відволікаю. Але нам потрібно повернутися до бомби. Усім. І якщо можливо, прихопити із собою Аббота.

Холлі кілька разів пальнула в груди Аббота, щоб виграти хоч дві

хвилини. Ватажок демонів відлетів, немов його штовхнув невидимий велетень.

— Гаразд, ходімо. Артемісе, іди першим. Я вас прикриватиму.

Вони знову спустилися в кратер, обережно просуваючись, щоб не підсковзнутися на попільній корці. Спускатися було швидше, але й складніше. Найважче було Холлі, бо вона йшла спиною вперед, готова стріляти в кожного, хто бодай рога висуне з-поза краю кратера.

Немов повторився жахливий сон п'ятирічної давнини. Кислотний запах дратував очі й горло, ноги потопали в попелі, над головою височіло червоне небо, і мов навіжене калатало серце. Не кажучи вже про страх, що повернуться демони.

Але гірше було попереду. Звільнена Кваном магічна енергія прискорила розпад позачасового закляття, і те от-от мало зникнути. На жаль, тепер дії відбуватимуться в зворотному порядку. І почнеться все з Гібраса. Артемісові це було відомо, але на розрахунки не можна було гаяти ані секунди. Скоро, вирішив він. Усе станеться дуже скоро. А хто може сказати, що означає «скоро» в такому місці?

Артеміс відчував, що це не тільки його припущення. Він знав, що тунель неминуче зникне. Він доторкнувся до магії. Став частиною її, а вона стала частиною його самого.

Артеміс підхопив Квана під руку, підганяючи вперед.

— Хутко! Маємо поспішати.

Старий цілитель кивнув.

— Відчуваєш? Хаос навколо. Подивись на Номера Один.

Артеміс озирнувся. Номер Один від них не відставав, але чоло його наморщилося від болю, він обхопив голову руками.

— Він дуже чутливий, — прошепотів Кван. — Статеве дозрівання.

І раптом статеве дозрівання у людей перестало здаватися таким уже й жахливим.

Холлі також було нелегко. Роки тренувань і практичного досвіду не підготували її до того, що доведеться спускатися в вулкан, прикриваючи при цьому людину і двох представників, можливо, вимерлого виду, коли навколо рушиться час.

Зміни в часі не лише вплинули на функції її організму, зброя теж постраждала. Холлі стріляла в край кратера, але промені зникали в повітрі, не подолавши і половини шляху.

«Куди потраплять ці постріли? — подумала вона. — В минуле?»

На мить з'явилася юрба примарних силуетів, і їй здалося, що демонів стало значно більше. До того ж шлунок раптом звело від голоду, і вона могла заприсягнутися, що нігті в неї на руках подовшали.

Демони Аббота швидко повернулися. І трималися вони не групами, як сподівалася Холлі. Вони з'являлися з-поза краю по одному і спускалися в кратер. Жахливе видовище — десятки воїнів зіскакували в кратер, руни на їхніх грудях світилися червоним, зуби клацали, роги загрозливо погойдувалися, і бойові виклики луною котилися по вулкану. Це не тролі. Тролі мали лише зародки розуму, а ці демони були організовані та готові до бою. І вони вже знали, як не потрапити під лазерні промені.

Холлі прицілилася у ватажка.

«Гей, Абботе, — подумала вона. — Що б не трапилося, додому ти повернешся з головним болем».

І вона випустила в нього три заряди. Два зникли, а третій влучив, і Аббот упав на попіл.

Холлі робила все, що могла: збільшувала діапазон, майже не відпускала курок. Якби вона мала весь бойовий комплект, жодних проблем не було б. Дві гранати потрібної миті — і цю хвилю демонів можна було б зупинити, а пульсова штурмова гвинтівка вирубала б їх у разі потреби на кілька сотень років. Здається, затримати Аббота і його банду, щоб Артемід устиг добігти до бомби, неможливо. А якби вона і змогла це зробити, що тоді?

Демони бігли, пригинаючись до землі. На бігу вони пускали з арбалетів стріли, і на цю зброю зміни часу не впливали. І не мали впливати. Промені «Нейтрино» були відкалібровані на коротке життя: після того як вони вступали в контакт із повітрям, розсіювалися через п'ять хвилин, якщо не змінити настройки.

На щастя, стріли летіли недалеко, але трохи довше, ніж кілька секунд тому. Часу обмаль!

Групі особливо відчайдушних бісенят удалося пробігти крізь вогонь Холлі. Їхня метода була абсолютно дурною і самогубною. Шию вони не зламали лише дивом. Скориставшись щитом, немов санчатами, троє бісенят скотилися по внутрішньому схилу кратера. Їх кидало з боку в бік і било об каміння.

За секунду вони опинилися метрів за п'ятдесят від Холлі, і вона відчула запах поту, що виступив у них на чолі. Холлі направила на них

дуло пістолета, але запізно. Не влучить. Та й інші скористалися б тим, що вона відволіклася.

Бісенята злобно на неї дивилися, вишкіривши гострі зуби. Один розлютився так, що у нього з пор почала виступати якась субстанція.

Вони підстрибнули на валуні, зависли в повітрі на довгу мить, і раптом щось сталося. Повітря запульсувало, і реальність миттєво розкололася на кольорові пікселі, немов на зіпсованому моніторі. У Холлі стиснуло шлунок. Бісенята зникли, прихопивши із собою трубу кратера радіусом два метри.

Холлі відсахнулася від дірки, і та сама собою закрилася.

Номер Один упав на коліна, і його знудило.

— Магія, — прошепотів він. — Зникає. Тяжіння Землі зараз сильніше за срібло. Усі в небезпеці.

Артемій і Кван почувалися трохи краще, але тільки трохи.

— Я старший і краще контролюю свої почуття, — поділився Кван. — Тому мене і не знудило, — сказав він, і його знудило.

Артемій навіть не дав старому цілителю часу отямитись. Бо часу не було. Він одночасно стискався і розгортався.

— Ходімо, — поквапив він. — Уперед.

Холлі підвелася на ноги, потягнувши за собою Номер Один. На схилі за ними демони зупинилися, побачивши, як зникли бісенята, але тепер знову почали наступ. Вони, безсумнівно, вважали, що за зникнення їхніх маленьких братів відповідає Холлі.

По острову прокотився гуркіт. Частина Гібраса полетіли в тунель. Деякі матеріалізуються на Землі, деякі в космосі. Дуже сумнівно, що ті нещасливі, які опинилися на цих уламках, виживуть. Магії, яка б направляла їх, у них не було.

Артемій через силу зробив останні кроки до бомби і впав біля неї навколішки. Стер рукавом попіл з індикаторної панелі, уважно її оглянув і покивав у такт таймеру.

Таймер поводився дуже дивно: відлік то починав квапитися, то уповільнювався, а то відлік пускався в зворотному напрямку. Але хлопець знав, що в цьому має бути якась логіка. Магія — лише інша форма енергії, а енергія підкоряється певним правилам. Потрібно просто спостерігати за таймером і рахувати. Для цього знадобилося трохи більше часу, ніж вони могли собі дозволити, але Артемій нарешті помітив повторення. Він хутко перебрав цифри в голові.

— Я зрозумів, — крикнув він Квану, що стояв навколішках поруч із ним. — Відлік відбувається переважно вперед. Година за секунду на рахунок сорок, після цього уповільнення до тридцяти хвилин за секунду на рахунок вісімнадцять, потім стрибок назад у часі, одна хвилина за секунду назад на рахунок два. І знову повторюється.

Кван кволо посміхнувся.

— Повтори, що було спочатку?

Артемів підвівся, підняв бомбу з гнізда із попелу і грибів.

— Не звертайте уваги. Вам потрібно підготуватися для транспортації. Я перенесу бомбу куди потрібно.

— Добре, кмітливий Хлопче Бруду. Але нам усе одно потрібно чотири магичні істоти. Нам потрібен Н'зал.

Холлі підійшла до друзів, не припиняючи вогню.

— Подумаю, що я можу зробити.

Кван кивнув.

— Я тобі довіряю, капітане. Втім, куди мене довела довіра?

— Куди покласти бомбу?

Кван замислився.

— Нам треба утворити навколо неї коло, тож потрібно пласке місце. Поглянь туди!

Артемів потягнув бомбу до вказаного місця. Воно було не так уже й далеко. А тоді вони всі зможуть стати навколо неї і дивитися, як вона вибухне.

Кожен мав своє завдання. І шанси на щасливий кінець були трохи нижчими, ніж можливість шлюбу гобліна з гномихою. Гоблін радше з'їсть свої ноги, ніж візьме за дружину гномиху.

Артемів мав правильно розташувати бомбу. Номер Один і Кван відповідали за закляття. Обов'язкам Холлі важко було позаздрити: вона мала зберегти всім життя, ще й переконати Аббота до них приєднатися. І все це в той час, коли острів навколо них розсипався на частини.

Вулкан буквально розривало. Великі сегменти зникали, немов частини велетенського тримірного пазлу. За кілька хвилин і переносити нема чого буде.

Кван узяв Номера Один за руку і повів до невеличкого рівного місця.

— Так, хлопче. Я дуже вражений, що тобі вдалося викликати зображення солдатів. Але зараз час зробити дещо більше. Знаю, тобі

боляче. Це тому, що ти дуже чутливий. Але ти не мушиш звертати уваги на біль. Нам потрібно перенести острів.

У Номера Один затремтів хвостик.

— Острів? Цілий острів?

Кван підморгнув:

— І всіх на ньому. Не хочу на тебе тиснути.

— Що нам робити?

— Від тебе мені потрібно лише одне. Збери свою магію. До останньої краплини. Дозволь їй пройти крізь мене. Решта — моя робота.

Не схоже, що це дуже складно. Але зібрати магію, коли навколо тебе літають стріли і зникають шматки пейзажу, було так само легко, як і сходити в туалет по команді, та й ще коли на тебе дивиться з десяток людей. І всі вони тебе ненавидять.

Номер Один заплющив очі та почав думати про магію.

«Магія. Ну ж бо, магіє!»

Він спробував піти тією самою стежкою, якою йшов, коли створював людей-солдатів. Дивно, але зараз магія пішла легше, немов вона була вже готова. Дверцята клітки відчинили, і тварина вийшла на волю. Номер Один відчув, як по руках потекла сила. Відчув, яка вона жива, а він сам у порівнянні з нею лише маріонетка.

— Гей, хлопче! — сказав Кван. — Не знеси мені голову. Притримай коней, доки не настане слухний час. — Старий цілитель крикнув Артемісу, і голос його був ледь чутним серед какофонії звуків: — Скільки ще?

Артеміс тягнув бомбу, впираючись ногами у стверділий попіл. Але в голові чомусь крутилося, що Батлер просто закинув би цю валізку на плече і без особливих зусиль переніс би її на плато.

— Рахуйте до трьохсот. Може, до двохсот дев'яноста дев'яти. Якщо руйнування відбуватиметься стабільно. А воно і має так відбуватися.

Кван перестав слухати його після слова «триста». Він міцно схопив Номера Один за руку.

— П'ять хвилин, і ми рушаємо додому. Час починати мантру.

Кван заплющив очі та захитав головою, забормотавши щось на давній демонській мові.

Номер Один відчув, яка сила походить від цих слів. Навколо них спалахнули магічні кола блакитного вогню. Він ухопився за свого

нового ментора і приєднався до нього, відчайдушно повторюючи мантру, немов від неї залежало його життя. До речі, так воно і було.

Холлі перейшла до другого завдання. Якимсь дивом вона мала притягти Аббота до їхньої маленької групи і переконати приєднатися до магічного кола. Судячи з того, як він розмахував своїм імпровізованим мечем, добровільно він би не погодився.

Атака демонів майже припинилася. Час від часу з яскравим спалахом щось зникало в іншому вимірі. Але Аббот і члени ради виявилися дуже впертими. Вони бігли вперед і навіть не зупинялися, коли зникав хтось із них.

Холлі стріляла і розмірковувала, як варто вести переговори з ватажком. Вона пройшла спеціальну підготовку в цій галузі та, спираючись на свої спостереження і те, що їй розказав Номер Один, підозрювала, що в Аббота набутий ситуаційний нарцисизм. Він був закоханий у себе без тям, уважав себе найважливішим у громаді. Такі особи часто вибирають смерть, ніж пониження рангу. На думку Аббота, Холлі намагалася дискредитувати його як ватажка, і тому потрібно було негайно її позбутися.

«Чудово, — подумала Холлі. — Байдуже, в якому ти вимірі, завжди знайдеться якийсь самозакоханий самець, що спробує завоювати світ».

Демони наближалися розірваним фронтом. Аббот ішов на чолі, розмахуючи імпровізованим мечем, підганяючи замесмеризованих вояк уперед. Червоне небо над ним розпалося на окремі пасма. Світ, яким його знав Аббот, помирав, але він усе одно не здавав позицій. Смерть для нього була кращою за ганьбу.

— Зупини своїх воїнів, Абботе, — крикнула Холлі. — Ми можемо поговорити.

Аббот не відповів. Якщо не вважати за відповідь розмахування мечем.

Ланцюг демонів розтягнувся іще ширше. Вони оточували її та намагалися уникнути подорожі в інші виміри. Аббот сковзав униз, упираючись у попеловий панцир, розгойдуючись усім тілом, щоб не впасти. Його повністю присипало попелом, навіть роги посіріли. За ним клубочився пил.

«Тут я нічого не можу зробити, — подумала Холлі. — Цей хлопець навіть власної неньки слухати не буде. Якщо він узагалі знає її».

Виходу не було. Доведеться стрільнути в нього і вирубати на пару

годин. Доведеться Квану мати справу з неприємним Абботом.

— Вибач, — сказала вона і змінила настройки.

Прицілилася Холлі дуже точно. Промінь, що вирвався зараз із «Нейтрино», був небезпечно червоним і мав збити Аббота з ніг.

«Спробую отримати задоволення від цього видовища», — вирішила Холлі.

Але вона його так і не отримала, бо саме цієї миті час пішов у зворотному напрямку на рахунок два. Промінь зник у минулому, і Холлі здалося, що атоми в її тілі знов перемішали. Вона побачила свій фантом у минулому за кілька метрів праворуч від себе. Фантомні зображення демонів бігли за справжніми демонами, немов переслідували їх. Це тривало лише мить, і минуле знову зникло.

Аббот наближався. Тепер він був небезпечно близько. Здається, був час іще на один постріл. І якщо пощастить, демонічна Рада позбудеться своєї рішучості, втративши ватажка.

Вона прицілилася, і світ навколо неї розлетівся, немов розбите дзеркало. Земля хвилиною піднялася перед нею і дематеріалізувалася, лишивши по собі рій мерехтливих іскор. Поміж них Холлі розгледіла альтернативний вимір. Там було сонячно і просторо. І було багато велетенських істот з багатьма щупальцями.

Магії в повітрі було стільки, що вона, немов кліщами, стискала голову Холлі. За спиною хтось застогнав. Артеміс із друзями теж страждають від передозування магії.

Але відступати не можна. Декого з демонів затягнуло в позачасовий тунель, та ще багато лишилося. Повітря померехтіло і заспокоїлося. Посипалися пил і каміння. Навколо утворилися широкі розколини, і під ними не було нічого, крім червоного простору. Пустоти тепер було більше, ніж острова.

Більшість демонів зникли. Більшість, але не всі. Залишився Аббот. Посміхаючись, немов маніяк, він насувався на неї з мечем напоготові.

— Вітаю тебе, ельфе, — сказав він і вдарив Холлі У груди.

Холлі відчула, як сталеве лезо розітнуло делікатну мембрану ельфійської шкіри між восьмим і дев'ятим ребрами і пройшло за міліметр від серця. Лезо було холодним, як крига, і біль був такий, що його не можна було описати словами. Вона впала на спину, звільнившись від меча, розбивши своєю вагою спечений попіл. Кров хлинула з неї, немов вода з розбитого жбана. І серце з кожним биттям

виштовхувало з вен іще більше крові.

— Магія, — прошепотіла вона, долаючи біль.

Аббот радів.

— Магія тобі не допоможе, ельфе. Я вже давно створив цей меч, на випадок, якщо з'явиться цілитель. На лезо накладене закляття, яке розриває магічне коло.

Говорячи це, він продовжував розмахувати мечем. З рота в нього бризкала слина, з меча стікала кров Холлі і розтікалась по попелу.

Холлі закашляла. Біль був такий, немов її розірвало надвоє. Магія тут не допоможе. Допомогти могла лише одна людина.

— Артемісе, — кволо покликала вона. — Артемісе, допоможи.

Артеміс Фаул кинув на неї погляд і повернувся до таймера, лишивши Холлі Шорт вмирати на землі. Що вона і зробила.

ГЛАВА 15: ЗНОВУ ВДОМА, ЗНОВУ ВДОМА

АРТЕМІС возився з бомбою, і раптом усе зрушило з місця. Його накрило хвилею магії, змусивши впасти на коліна. На якусь мить усі органи чуття отримали таке перевантаження, що він нічого не відчував, лише хапав ротом вакуум. Першим, зі сльозами, повернувся зір.

Він поглянув на таймер. Три хвилини, якщо ритм не порушиться. Подивився ліворуч, де чаклували Кван і Номер Один, і праворуч, де стримувала демонів Холлі. Світ навкруги тремтів і зникав. Стояв пекельний гуркіт, не було чим дихати.

Бомба була такою важкою, що у Артеміса заболіли пальці, і він укотре пожалкував, що поруч немає Батлера, який би полегшив його страждання. Але Батлера не було і не буде, якщо Артеміс не зробить те, що потрібно. План був простий: пересунути валізку на плато. Об'єкт А в точку Б. Думати про це немає сенсу.

І тут Холлі вдарили мечем, і все стало набагато складніше.

Краєм ока Артеміс побачив, як меч увійшов у тіло подруги. Що іще гірше, він почув звук. Легеньке клацання, немов у замок увійшов ключ.

«Цього не може бути, — подумав він, — Ми стільки разом пережили, що я не можу так просто загубити Холлі».

Коли меч вийшов з тіла, звук був зовсім нестерпним. Артеміс знав, що він переслідуватиме його до самої могили.

Аббот аж світився від щастя. «Магія тобі не допоможе, ельфе. Я вже давно створив цей меч».

Артеміс опустився на землю, ледь стримуючись, щоб не кинутися до Холлі. Магія Холлі не допомогла, а от комбінація магії з наукою зуміла б. Він намагався не дивитися на кров, що витікала з глибокої рани. В Холліному майбутньому не було нічого, крім смерті.

Її теперішнє майбутнє. Але майбутнє можна змінити.

Номер Один і Кван не бачили її смерті. Вони сиділи і зосереджено створювали блакитні кола. Тепер Аббот прямував до них. З кінчика його меча скрапувала кров, і на попелі лишався дороговказ до наступної жертви.

Пролунали останні слова Холлі. «Артемісе, — сказала вона. — Артемісе, допоможи».

Артеміс глянув у її бік. Лише разочок. Швидко. Він не мав цього робити. Він побачив, як помирає подруга, і мало не збився з рахунку. А зараз це було найголовніше.

Холлі померла, і поруч із нею не було друга, який би тримав її за руку. Артеміс відчув, як її не стало, — іще один дар магії. Він продовжував рахувати, витираючи сльози з очей.

«Рахуй! Зараз це єдине, що має значення».

Хлопець підвівся, пішов до своєї загиблої подруги. Його побачив Аббот. Наставив на Артеміса свій меч.

— Ти наступний, Хлопче Бруду. Спочатку цілительі, тоді ти. Коли вас не стане, усе повернеться на свої місця.

Артеміс не звернув на нього уваги. Він кивав головою в такт рахунку і стежив, щоб не поспішати. Рахунок має бути точним, або всі вони пропали.

Аббот пройшов повз Квана і Номера Один. Ті були такі зосереджені, що ледь відчували його присутність. Два удари зачарованого меча, і роботу зроблено. Номер Один упав на спину, з пальців у нього сочилася блакитна магія.

Кван не впав, його утримав Абботів меч.

Артеміс не став дивитися в очі Холлі. Не зміг. Замість цього він узяв з її руки пістолет і прицілився.

«Уважно. Рахунок — це все».

Аббот витяг меча з грудей Квана, і маленьке тіло впало на землю. Троє вбитих за такий короткий час!

Артеміс не звернув уваги на останні подихи і ритмічне хрустіння попелу, яке підказувало, що наближається Аббот. Та демон і не ховався.

— Я повернувся, людино. Перевіримо, чи ти встигнеш обернутися?

Артеміс подивився на відбитки ніг навколо Холлі, їх було так багато, але тільки два відбитки були поряд: там, де Аббот став і вдарив. І весь цей час він рахував, пригадуючи власні розрахунки.

«Час у годину на рахунок сорок, тоді уповільнення до тридцяти хвилин за годину на рахунок вісімнадцять, тоді трохи в зворотному напрямку, одна хвилина за секунду на рахунок два. І все повторюється».

— Чи не залишити тебе? — полоскотав Аббот мечем шию хлопця.

— Маю для тебе сюрприз, — сказав Артеміс і вистрілив.

Із дула пістолета вилетів промінь і гайнув у минуле, саме так, як і розрахував Артеміс. Він зник із теперішнього і з'явився у фантомному минулому саме вчасно, щоб уразити Аббота, який приготувався вдарити Холлі.

Аббота в минулому підкинуло в повітря і відкинуло до стіни кратера.

Аббот у теперішньому ледь устиг сказати: «Що сталося?» і зник. Його просто не стало.

— Ти не вбивав моїх друзів, — відповів Артеміс, хоча і розумів, що говорить до себе. — Цього ніколи не було.

Він схвильовано поглянув униз. Холлі там більше не було. Дякувати богам.

Іще один швидкий погляд, і він побачив, що Кван і Номер Один сидять і будують магічне коло, немов нічого не сталося.

«Ні. Нічого і не трапилося».

Артеміс зосередився на спогадах. Уявив, як Аббот обертається в повітрі. Він оповив цей випадок магією, щоб зберегти.

«Пам'ятай», — наказав він сам собі. Того, що щойно сталося, ніколи не мало бути, і не було. Хоча воно і було. Такі парадокси часу потрібно забувати, щоб зберегти здоровий глузд, але Артемісові не хотілося б розлучитися зі своїми спогадами.

— Гей, — гукнув знайомий голос. — Немає чим зайнятися, Артемісе?

Холлі. Вона зв'язувала Аббота його ж шнурками.

Артеміс дивився на неї і посміхався. Біль від її смерті ще не минув, але тепер, коли вона жива, ця рана швидко загоїться.

Холлі помітила його посмішку.

— Артемісе, тягни вже ту валізку на плато. Це ж так просто.

Хлопець посміхнувся ще разок і повернувся до справи.

— Так. Звісно. Покласти валізку на плато.

«Холлі була мертва, а тепер вона жива».

Руки хлопця лоскотала фантомна пам'ять про пістолет, який він тримав або не тримав мить тому.

«Наслідки будуть, — подумав він. — Не можна безкарно втручатися в перебіг часу. Але якими б вони не були, я їх витримаю, бо альтернатива жахлива».

Він повернувся до своєї роботи і пересунув бомбу на плато.

Опустився на коліна і плечем проштовхнув бомбу між ногами Квана і Номера Один. Номер Один навіть не помітив хлопця. Очі учня цілителя зараз були яскраво-блакитними. В них сяяла магія. Руни в нього на грудях засвітилися і раптом почали рухатися, звиваючись, немов змії, поповзли на шию і закрутилися на чолі, як зачаровані вогненні спіралі.

— Артемісе, допоможи!

Холлі намагалася перекотити тіло Аббота. З кожним обертом демонів роги заривалися в землю, лишаючи по собі канавку.

Артеміс пішов до неї, і ноги в нього боліли від підйому і спуску. Він схопився за один ріг. Холлі — за інший.

— Ти його підстрелила? — запитав хлопець.

Холлі знизала плечима.

— Не знаю. Можливо. У мене на мить голова запаморочилася. Через закляття, мабуть.

— Мабуть, — погодився Артеміс, радий, що подруга не пам'ятала того, що сталося. Не можна пам'ятати власну смерть, хоча йому було б цікаво дізнатися, що ж відбувається після неї.

Час спливав. Так чи інакше, але острів Гібрас тут довго не протримається. Його або закляття розірве на шматочки, або Кван скористається енергією бомби і перенесе їх на Землю. Артеміс і Холлі підтягли Аббота в коло і кинули під ноги Квана.

— Вибачте, що він несвідомий. Доставити його можна було тільки так або мертвим.

— Важкий вибір, — посміхнувся Кван і захопився за ріг Аббота.

Артеміс узявся за інший, і вони поставили демона на коліна. Тепер у колі їх було п'ятеро.

— Я сподівався, що матиму п'ять цілителів, — пробурчав Кван. — Один цілитель, один учень, ельф, людина і сонний егоїст-маніяк — не зовсім те, чого б мені хотілося. Так буде трохи складніше.

— Що нам робити? — запитав Артеміс.

Кван знизав плечима, й очі в нього затуманилися.

— Дарвіт, — вилаявся він. — Цей хлопець дуже сильний. Більше не можу його стримувати. Ще дві хвилини, і в нього мозок розтопиться. Одного разу я таке бачив. Полився прямо з вух. Жах.

— Кване! Що нам робити?

— Вибачте. Я трохи нервуюся. Так. От як це має спрацювати. Я нас підніму, мій учень допоможе.

Коли пристрій вибухне, я перетворю його енергію на магію. Капітане Шорт, ти відповідаєш за «куди». Артемісе, ти відповідаєш за «коли».

— Куди? — запитала Холлі.

— Коли? — водночас із нею запитав хлопець.

Кван так міцно схопив ріг Аббота, що той аж репнув.

— Ти знаєш, куди має летіти острів, Холлі. Уяви це місце. Артемісе, нехай тебе кличе твій час. Дозволь йому тебе підхопити. Ми не можемо повернутися в наш час. На планеті станеться забагато змін, вона може змінити орбіту, і тоді геть усе підсмажиться.

— Зрозумів, — кивнув Артеміс. — Але що означає — дозволити себе підхопити? Я надаю перевагу фактам і цифрам. А траєкторії? А просторові координати?

Кван уже занурювався в транс.

— Забудь про науку. Лише магія. Відчуй свій шлях додому, Артемісе Фаул.

Хлопець нахмурився. Як правило, він не відчував ніяких шляхів. Люди, які «відчувають шляхи», забувши про наукові факти, ламають шиї чи навіть помирають. Утім, який у нього був вибір?

Холлі було легше. Магія завжди була частиною її життя. Вона вивчала її в коледжі, і офіцери ЛЕП регулярно проходили курси підвищення кваліфікації. Через кілька секунд її очі засвітилися блакитним сяйвом, і її власна магія утворила навколо них іще одне пульсуюче коло.

«Візуалізуй, — наказав собі хлопець. — Побач, куди ти хочеш потрапити, чи точніше, коли ти хочеш прибути».

Він спробував, але незважаючи на те що в ньому була магія, вона не була частиною його самого. Ельфи були зайняті закляттям, а Артеміс Фаул міг лише дивитися на величезну бомбу під ногами і дивуватися, що вони чекають на вибух.

«Запізно для сумнівів. Урешті-решт, уся ця історія — твоя ідея».

Так, він створив кілька блакитних іскорок. Але це зовсім інша справа. Він зробив це несвідомо. Тоді йому потрібно просто довести свою правоту, а зараз його магія могла зберегти життя на острові.

Артеміс по черзі поглянув на всіх, хто стояв у колі. Кван і Номер Один вібрували з немислимою швидкістю. Очі в них були блакитними, а руни крутилися на чолі, немов мініатюрні смерчі. У Холлі магія сочи-

лася крізь пальці та покривала її руки майже рідким блакитним світлом. Аббот, звісно, був непритомний, але його роги сяяли блакитним, з них сипало іскрами, як буває в спецефектах на рок-концертах. Власне, весь епізод був би доречним у музичному кліпі.

Навколо них переживав власну трагедію острів. Позачасовий тунель зникав, забираючи із собою в інші виміри великі уламки каміння. Розряди магії утворили навколо них півсферу, хоча і не ідеальну, — де-не-де на поверхні були дірки, що загрожували цілісності усієї структури.

«Проблема в мені, — подумав Артемід. — Я не роблю свого внеску».

Хлопець мало не запанікував. Коли підступала паніка, він наказував розуму заспокоїтися і перейти в медитативний режим. Саме це він зараз і зробив. Серце уповільнилося, і все навколишнє божевілля відійшло на другий план.

Він зосередився на одному. На Холліній руці у своїй. Відчув, як бринять у його пальцях життя і енергія. Пальці Холлі затремтіли, і по руках хлопця потяглися тоненькі пасма магії. У розслабленому стані він був дуже чутливим, і її магія запалила його власну, вивела її за межі мозку. Він відчув, як магія оживила всі нервові закінчення, наповнила його до країв, перенесла свідомість до іншого місця. Ось вона, справжня ейфорія! І ще він зрозумів, що люди колись теж мали власну магію, але забули, як нею користуватися.

«Готові?» — запитав Кван, але не вголос. Тепер у них була спільна свідомість, як у тунелі. Цього разу вона була чіткіша, як цифрові технології у порівнянні з радіохвилями.

«Готові!» — відповіли інші, і їхні хвилі зійшлися в ментальній гармонії. Але були в тому хорі і дисгармонія, і боротьба.

«Не зовсім готові, — подумав Кван. — Я не можу закрити півсферу. Потрібно більше енергії від Аббота».

Усі напружилися, але вони вже віддали всю магію. Сплячий Аббот погубить їх усіх.

«Гей? Хто тут?» — сказав новий голос. Такого в магичному колі ніхто не очікував.

Разом із голосом з'явилися спогади. Великі битви, зрада, падіння у вулкан.

«Квеффоре? — гукнув до нього Кван, — Це ти, хлопче?»

«Кване? Це ви? Ви також потрапили до пастки?»

Квеффор. Учень, що впав у вулкан разом з Абботом, коли вони ще були на Землі. Кван одразу зрозумів, що сталося.

«Ні. Ми знову створили магічне коло. Мені потрібна твоя сила. Негайно!».

«Господи, майстре Кван! Стільки часу минуло! Ви не повірите, що їсть цей демон».

«Сила, Квеффоре! Негайно! Поговоримо в іншому місці».

«Так. Перепрошую. Як приємно знову почути цілителя. Після стількох років... Я уже вважав...»

«Сила!»

«Перепрошую. Уже починаю».

За мить у коло влилася свіжа пульсуюча сила. Магічна півсфера закрилася, перетворилася на щільний світловий щит. Невеличкою частиною магії Кван огорнув бомбу. З-під маленької золотавої сфери пролунав високий свист.

«Верхнє мі», — машинально визначив Артеміс.

«Зосередься! — наказав йому Кван. — Перенеси нас до свого часу».

Хлопець пригадав усе важливе, що лишилося вдома, і зрозумів, що це люди. Мама, батько, Батлер, Фоулі, Мульч. Речі, які він уважав цінними, тепер нічого не значили. Крім, хіба що, колекції імпресіоністів.

«Облиш ти те мистецтво, Артемісе, — попросила Холлі. — А то ми опинимося в двадцятому сторіччі».

«Дев'ятнадцятому, — відповів хлопець. — Але я тебе зрозумів».

Можна було подумати, що суперечка в таку мить — лише марнування дорогоцінного часу, але обмін думками відбувався миттєво. Через магічні канали передавалося водночас мільйони мульти-сенсорних повідомлень. У порівнянні з цим способом комунікації оптоволокно було таким же ефективним, як і дві бляшанки, з'єднані мотузкою. Спогади, думки і таємниці були відкриті для всіх.

«Цікаво, — зауважив Артеміс. — Якщо можна було б відтворити цю модель, я б здійснив революцію у світі комунікацій».

«Ви були статуєю? — охнув Квеффор. — Я правильно зрозумів?»

У центрі кола цокав таймер, наближаючись до нуля. Засвітився нуль, до всіх детонаторів, включаючи три фальшиві, пішов заряд. Звідти

він потрапив до блоку вибухівки завбільшки з невеличкий телевізор.

«Ну от», — подумав Кван.

Бомба вибухнула, перетворивши металеву валізу на мільйон надзвукових дротиків. Внутрішня сфера зупинила дротики, увібравши в себе їхню кінетичну енергію і зміцнивши тим самим зовнішню півсферу.

«Я бачив! — подумав вражений Артеміс. — Дуже розумно».

І він дійсно бачив. За допомогою латерального бачення, яке дозволяло кожному бачити події з комфортною для себе швидкістю і з того ракурсу, з якого хотілося. А тим часом мозок лишався зосередженим на рідному часі й одночасно насолоджувався видовищем. Артеміс вирішив вивести третє око за межі кола. Що б не відбувалося з островом, це мало бути дуже колоритним.

Вибух вивільнив силу електричної бурі в простір, завбільшки з намет на чотирьох осіб. Усе всередині цього простору мало перетворитися на пару, але вогонь і ударні хвилі затримала маленька золотава сфера. Там вони і вирували, прориваючись назовні крізь деякі місця. Коли таке траплялося, від блакитних кіл відокремлювалася частка енергії, що біла в золотаву сферу, немов блискавка.

Кілька таких блискавок пройшли прямо крізь тіло Артеміса. Але він лишився неушкодженим. Навіть більше — енергії у нього побільшало, він став сильнішим.

«Мене береже Кванове закляття, — подумав він. — Це просто фізика: енергію не можна знищити, тож вона набуває іншої форми — перетворюється на магію».

То було неймовірне видовище. Енергія бомби підсилювала магію в колі, доки блакитні спалахи не підкорили собі спалахи жовтогарячого кольору. Поступово сила бомби увібралася і трансформувалася в магію. Кола світилися сліпучим блакитним світлом, і постаті в середині кола немов самі склалися із чистої енергії. Їх охоплювало зворотне позачасове закляття, і вони ледь помітно мерехтіли.

Раптом блакитні кола запульсували, і магічна хвиля передалася острову. Прозорість водою розлилася по поверхні, і земля почала її жадібно всотувати. Спалах за спалахом, і прозорість вийшла за межі кратера. Демонам у містечку здалося, мабуть, що вулкан поглинула магія. З кожним спалахом порожнеча поширювалася, лишаючи там, де щойно була земля, лише золотаві іскорки.

Дематеріалізація сягнула берега і поширилася метрів на десять в океан. Дуже скоро не лишилося нічого, крім магічного кола, що світилося блакитним у багряному просторі чистилиця.

До них звернувся Кван.

«Зосередьтеся. Артеміс і Холлі, віднесіть нас додому».

Хлопець міцно стиснув руку подруги. Вони були близькі, як ніколи. І розум став одним цілим для обох.

Артеміс повернувся і зазирнув у блакитні очі Холлі. Вона подивилася на нього і посміхнулася.

— Я пам'ятаю, — сказала вона вголос. — Ти мене врятував.

Хлопець посміхнувся у відповідь.

— Цього ніколи не було, — сказав він.

І тоді їхні тіла і душі розщепилися на атоми і вирушили в подорож серед галактик і тисячоліть.

Простір і час не можна було розрізнити. Це було зовсім не те, що летіти на повітряній кулі над лінією часу і казати: «Дивись, он двадцять перше сторіччя. Летимо туди».

Усе перетворилося на відчуття і враження. Артемісові довелося відмежуватися від бажань сотень демонів навколо нього і зосередитися на власному компасі. Його розум нестримно бажав знову опинитися у своєму часі, і хлопець просто йому підкорився.

Це бажання було легеньким, немов світло. Воно зігрівало зсередини і не давало збитися зі шляху.

«Добре, — похвалив Кван, — Лети на світло».

«Це жарт?» — поцікавився Артеміс.

«Ні, — відповів Кван. — Я не жартую, коли справа стосується сотень життів».

«Дуже мудро», — подумав Артеміс і полетів до світла.

Холлі зосередилася на тому, де має приземлитися острів. Це виявилось дуже легко. Вона завжди плекала свої спогади про землю, і тепер картинка, що з'явилася в її уяві, була дуже ясною. Вона пригадала шкільну екскурсію до того міста, де був Гібрас. Перед очима повстав піщаний берег, золотий і блискучий на літньому сонці. Вона побачила сіро-сині спини дельфінів, що розбивали хвилі, аби привітатися з гостями-ельфами. Примружила очі, немов її засліпили срібні сонячні зайчики на чорній поверхні води. Світло цих спогадів розгладило зморшки на її обличчі.

«Добре, — похвалив Кван. — Лети...»

«Знаю. Летіти на світло».

Хлопець намагався перевести відчуття в слова, щоб згодом записати в щоденник. Але це було напрочуд важко, — зовсім новий для нього досвід.

«Краще зосереджуся на тому, щоб знайти свій час», — подумав він.

«Слушна думка», — сказав Кван.

«Отже, ви перетворилися на статуї?» — не міг заспокоїтися Квеффор.

«От лихо, — пробурчав Кван. — Ну добре, сам подивився».

І він поділився своїми спогадами зі старим учнем.

Тунель із кінематографічною точністю відтворив події створення позачасового закляття, які сталися десять тисяч років тому.

Перед їхнім внутрішнім поглядом семеро цілителів стали навколо кратеру діючого вулкана, захищені магічним колом. Видовище було більш вражаючим, ніж те імпровізоване магічне коло, у створенні якого брав участь Артемід. Ті цілителі були впевнені в собі, імпозантні у своїх просторах мантиях. Їхнє магічне коло насправді являло собою різнобарвну сферу. Їм навіть не довелося бруднити взуття попелом — вони утворили коло на висоті сім метрів над кратером вулкана. Їхні голоси були низькими і глибокими. Вони послали в магму блискавку за блискавкою, доки вона не закипіла і не забурлила. Доки цілителі були зайняті приборканням вулкана, Аббот зі своїм спільником Бладвіном підібралися зовсім близько до них. І хоча демони спокійно можуть витримати навіть дуже високу температуру, ці двоє аж змокли від поту.

Навіть не зупинившись, щоб побачити, який дурний план вони склали, саботажники зістрибнули зі скелі прямо на магічне коло під ними. Бладвін, якому пощастило бути водночас і дурним, і невдачливим, не зміг зачепитися за жодного цілителя і з шипінням упав у вируючу лаву. Його тіло підвищило температуру поверхні лави зовсім трохи, але цього вистачило, щоб порушити закляття. Аббот зчепився із Квеффором, і потяг його за межі кола, прямо до краю кратера. Від Аббота повалила пара. Бідолашний Квеффор, який досі перебував у магічному ступорі, був перед ним безпорадним, як мала дитина.

Усе це сталося в найменш слухний час. Закляття вже зависло над вулканом, і цілителі вже не могли його зупинити. Вони безпомічно стояли перед ним, немов миші перед розбурханим морем.

Лава увібрала в себе магію, стверділа і, спалахнувши червоним і жовтогарячим, бризнула з жерла прямо під блакитний купол. З великим зусиллям цілителі перетворювали розтоплений камінь на чисту енергію, повертаючи її до землі.

Аббота і Квеффора підхопило лавою і потягнуло геть. Квеффор уже перебував у магічному стані і розсипався на яскраві сузір'я, що зберегли форму його тіла. Згодом ці іскри-зірки увібрали в себе тіло Аббота. Той корчився в агонії і мало не здирав із себе шкіру, але дуже скоро магія вгамувала біль, і він зник.

Цілителі утримували закляття скільки могли, доки більша частина острова не перемістилася в інший вимір. Але з-під землі лилася лава, коло було розірвано, і вони більше не в змозі були втримати дику силу. Вона розкидала їх, як ведмідь надокучливих комах.

Виснажені цілителі ледь трималися в повітрі. Від мантій валила пара. Острів зник. Магія скінчилася.

Океан унизу був готовий розтроцяти їхні кістки. Лишався один шанс. Кван викликав останню іскру магії і наклав закляття горгулій. Найпримітивніше з усього репертуару цілителів. Вони скам'яніли прямо в повітрі і попадали в неспокійний океан. В одного відламалася голова, і він миттєво помер. Іще двоє загубили руки і ноги, інших убив шок. Усіх, крім Квана, який знав, що на нього чекає. Вони опустилися на дно океану, де і лишилися лежати на кілька тисяч років, перетворившись на дім для крабів-павуків.

«Кілька тисяч років, — подумав Квеффор. — Схоже, перебування в Абботі було не таким уже й поганим».

«А куди подівся Аббот?» — поцікавився Артеміс.

«Він усередині мене, — відповів учень. — Намагається вибратись».

«Добре, — сказав Кван. — Мені потрібно з ним поговорити».

ГЛАВА 16: МІСЦЕ ЗІТКНЕННЯ

ЦЬОГО разу матеріалізація була болючою. Відокремлення від свідомості інших стало для Артеміса великою втратою. Вперше в житті він відчув себе частиною спільноти. Він знав усіх, і вони його знали. Зв'язок між ними залишиться назавжди, хоча деталі спогадів уже починають розмиватися.

Артеміс почувався пластиром, який відірвали від величезної кінцівки і кинули на підлогу. Він лежав на землі і тремтів. Спільна свідомість була такою природною, що зараз йому здавалося, що він утратив усі почуття, включаючи почуття рівноваги.

Хлопець розплющив очі, примружився на сонце.

Сонце! Вони на Землі! Хоча де і коли, потрібно ще з'ясувати.

Артеміс перевернувся на живіт, обережно підвівся, спираючись на руки. Інші лежали в кратері і, судячи зі стогонів, перебували в такому ж самому стані, що й він. З ним було все гаразд, якщо не брати до уваги гострий біль у лівому оці. Бачив він чітко, але все було трохи жовтувате, немов на ньому були сонячні окуляри. Холлі, як справжній солдат, уже підвелася і відкашлювалася. Прочистивши дихальні шляхи, вона допомогла підвестися Артемісу.

— Блакитне небо, — підморгнула вона йому. — Ми змогли.

Хлопець кивнув.

— Можливо.

Підморгування нагадало йому про біль у лівому оці. Схоже, подолати тунель непошкодженим у нього не вийшло.

— Подивись на мене, Холлі. Щось помічаєш?

— Це ж не має відношення до статевого дозрівання? — посміхнулася вона і тоді помітила... — Твої очі! Вони змінилися. Одне блакитне, інше каре.

Артеміс посміхнувся.

— Твої теж змінилися. Ми обмінялися під час подорожі. Здається, крім очей, усе інше на своїх місцях.

Холлі замислилася на мить, провела руками по голові й тілу.

— На щастя, все на своїх місцях. Щоправда, тепер я маю людське

око.

— Могло статися і гірше, — заспокоїв її Артемід. — Уяви, що ти б подорожувала з Мультчем.

— Навіть не згадуй, — поморщилася Холлі.

У новому оці Холлі спалахнула єдина блакитна іскорка, і нове око стало такого самого розміру, що і старе.

— Так значно краще, — зітхнула вона. — А то в мене уже голова розболілася. Твоє нове око замале. Чому б тобі не збільшити його за допомогою магії?

Артемід спробував. Він заплющив очі та зосередився. Але нічого не сталося.

— Не виходить. Мабуть, витратив усю магію в тунелі.

Холлі легенько вщипнула його за плече.

— Може, мені передав? Я почуваюся просто чудово. Цього разу я немов магичну грязьову ванну прийняла. Мабуть, це тому, що ти свою магію втратив. Народові не вистачало ще, аби по землі ходив геніальний злодій, озброєний блакитними іскрами.

— Шкода, — засумував хлопець. — Переді мною відкривалися такі безмежні можливості.

— Давай тобі допоможу, — запропонувала Холлі й обхопила його голову руками.

Її пальці засвітилися блакитним, і хлопець відчув, як нове око трохи збільшилося. По щоці скотилася сльозинка, і головний біль зник.

— Шкода, що я сам не зміг цього зробити. Володіти магією навіть на короткий час — це так...

— Магічно?

— Саме так, — посміхнувся Артемід. — Дякую, Холлі. Ельфійка посміхнулася у відповідь.

— Це найменше, що я можу зробити для людини, що повернула мене до життя.

Уже підвелися Кван і Номер Один. Старий цілитель намагався приховати задоволену посмішку, а Номер Один помахував хвостиком, перевіряючи, чи не пошкодився той.

— Ніколи не знаєш, що з тобою зробить тунель, — пояснив він. — Минулого разу я втратив половину пальця. Свого улюбленого пальця.

— У моїх тунелях такого не трапляється, — відповів Кван, — Мої — справжній витвір мистецтва. Якби інші цілители лишилися живими,

вони б дали мені медаль. До речі, де Квеффор?

Квеффора по пояс устроило в попіл. Головою вниз. Кван з Номером Один витягли його за чоботи. Він упав на землю і почав відпльовуватися і відкашлюватися.

— Дати хустинку? — запропонував Номер Один. — Слиз і попіл з носа — це просто огидно.

Квеффор витер очі тильним боком долоні.

— Стули пельку, бісику!

Номер Один відсахнувся від нього як від чуми.

— Бісику? — пискнув він. — Ти не Квеффор! Ти Н'зал!

— Аббот! — огризнувся демон і схопив Номера Один за горло. — Мене звать Аббот!

Не встиг Аббот закінчити речення, а Холлі вже навела на нього пістолета і вистрілила.

— Відпусти його, Абботе! — крикнула вона. — Звідси не можна втекти. Твого світу більш немає.

Колишній ватажок мало не розплакався.

— Знаю, що його нема. Цей малий забрав його у мене! А тепер я заберу його життя.

Холлі послала несильний розряд Абботу в голову.

— Наступний отримаєш поміж очей, демоне.

Аббот схопив Номера Один і прикрився ним, як щитом.

— Стріляй, ельфе! Позбав нас обох цього жалюгідного існування.

Але Номер Один змінився. Раніше він би тремтів і боявся, але тепер сльози у нього на щоках висохли, очі посерйознішали.

«Щойно моє життя починає покращуватися, Аббот усе псує, — подумав він. — Як же мені набрид цей демон. От би він зник!»

Для Номера Один це було неабияке досягнення. Раніше в таких ситуаціях йому самому хотілося зникнути. Отже, Номер Один розправив плечі та звернувся до Аббота.

— Хочу поговорити з Квеффором! — заявив він, щоправда, голос у нього трохи тремтів.

— Квеффора немає! — закричав Аббот, бризкаючи слиною. — Від нього лишилася тільки магія. Моя магія!

— Я хочу поговорити з Квеффором! — повторив заручник трохи голосніше.

Така непокора розлютила Аббота. Його прорвало, немов відкрився

клапан на штанях у гнома. Демон вирішив, що не потерпить такої зухвалості від якогось там біса. Він підкинув його вгору, розкрутив у повітрі і підхопив за плечі біля самої землі. Номер Один опинився вічна-віч з Абботом, і демонові роги торкнулися його вух. Очі Аббота звузилися, з рота капала слина.

— Довго тобі не жити, бісику!

Якби Аббот краще придивився до свого полоненого, то помітив би, що очі Номера Один засвітилися блакитним, а руни засяяли і замерхтіли. Але, як завжди, Аббота цікавила лише власна особа.

Номер Один підвів руки і схопив демона за роги. — Як ти насмілився! — оскаженів Аббот.

Торкнутися рогів демона означало кинути йому виклик.

Номер Один зазирнув просто йому у вічі.

— Я сказав, що хочу поговорити з Квеффором!

Цього разу Аббот його почув, бо цей голос належав не Номеру Один. Це був голос чистої магії, сповнений незаперечної сили.

Аббот заблимав очима.

— Я... е-е... перевірю, чи тут він.

Але тепер Номер Один і сам уже міг упоратися, бо він навчився контролювати свою силу. Він послав магичний сигнал через роги до мозку Аббота. Роги засвітилися блакитним, і з них посипалися ороговілі пластинки.

— Обережніше з рогами, — пробелькотів Аббот, і очі в нього закотилися. — Жінкам подобаються роги.

Номер Один трохи покопирсався в голові у Аббота, доки не знайшов Квеффора, що спав у далекому куточку, який учені називають лімбічною системою.

«Проблема в тому, — зрозумів Номер Один, — що в голові вистачає місця лише для однієї свідомості. Аббота потрібно кудись діти».

І користуючись лише інстинктивним знанням, не маючи ніякого досвіду, Номер Один спонукав свідомість Квеффора, доки та не зайняла цілий мозок. Щоправда, від побічних ефектів цілитель страждатиме. Інколи його скручуватимуть судоми, і м'язи сечового міхура несподівано розслаблятимуться, — цей синдром згодом назвуть синдромом помсти Аббота. Але принаймні він контролюватиме своє тіло переважну більшість часу.

Через кілька років, після трьох судових процесів цілителі зможуть перемістити свідомість Аббота в нижчу форму життя. В тіло морської свинки, якщо бути точним. Свідомість демона дуже скоро підкорить собі свідомість свинки. А учні цілителів забавлятимуться, кидаючи мініатюрні мечі у вольєр зі свинкою і з реготом спостерігаючи, як та намагається їх зібрати.

Квеффор поблимав Абботовими очима.

— Дякую, Номере Один, — сказав він, поставивши маленького цілителя на землю. — Він завжди був сильнішим за мене, але тепер він зник. Я вільний... — Квеффор поглянув на свої нові руки. — І в мене м'язи.

Холлі опустила пістолет і поставила руку на стегно.

— Ну от і все. Наші проблеми скінчилися?

Артемід відчув, як під ним ледь помітно заворушилася земля. Він опустився на коліна і приклав долоні до ґрунту.

— Не хочу тебе засмучувати, Холлі, але мені здається, що ми потопаємо.

Але справи були не такі кепські, як здавалося. Звісно, все було дуже серйозно, — врешті-решт, острів опускався під воду. Але на них уже чекала допомога.

Холлі зрозуміла, що наручний комп'ютер, який досі не подавав жодних ознак життя, затріщав від повідомлень ЛЕП.

«Небо — це проекція, — подумала вона. — Вони чекають на нас».

Раптом з нізвідки з'явилися сотні ельфійських машин, і повітря над островом сповнилося гулом. Транспортери «швидкої допомоги» шукали місця для посадки. Техніки уже почали кріпити підтримуючі платформи, а один із транспортерів ЛЕП опустився прямо в кратер вулкана.

Маленький транспортер мав форму краплі та поверхню, що не відбивала світла, тож побачити його було напрочуд важко, навіть із вимкненим захистом.

— Вони на нас чекали, — Артеміса це зовсім не здивувало. — Так я і думав.

Номер Один чхнув.

— Як добре! Мені вже так набрид цей вулкан. Цілий місяць доведеться вичищати попіл з луски.

— Ні, ні, — похитав головою Кван і взяв свого нового учня за руки.

— Ти можеш продуту пори за допомогою магії. Це дуже зручно.

Холлі помахала руками, щоб привернути увагу транспортера, хоча потреби в цьому не було. Їх уже, мабуть, просканували, класифікували і прогнали через базу даних ЛЕП.

Транспортер розвернувся і почав посадку. На землі під двигунами здійнялися хмаринки пилу.

— Ого! — сказав Кван. — Чудові кораблі! Народ не гаяв часу.

— За десять тисяч років багато чого сталося, — відповіла Холлі, піднімаючи долоні, щоб показати пілотові, що в неї немає зброї. Потреби в цьому насправді не було, але якщо командиром ЛЕП є Арк Сул, краще не ризикувати.

Із кутів транспортера висунулися чотири ніжки з кріпленнями на кінцях і, пробивши попеловий панцир, торкнулися скелястої поверхні. Щойно вони закріпилися, транспортер пішов на посадку. Задні двері відчинилися, і вискочив Фоулі у спеціально зшитому чотириноному ЛЕПівському комбінезоні. Він кинувся до Холлі, незважаючи на товстий шар попелу під копитами.

— Холлі! — міцно обійняв він її. — Ти повернулася. Я знав, що ти зможеш!

Холлі обхопила кентавра руками.

— А я знала, що ти на мене чекатимеш.

Фоулі схопив за плечі Артеміса.

— Якщо вже Артеміс Фаул сказав, що повернеться, то його не зупинять ані час, ані простір. — Кентавр потиснув руки Квану і Номеру Один: — Бачу, ви прихопили з собою гостей.

Холлі посміхалася, виблискуючи білосніжними зубами на вкритому попелом обличчі.

— Сотні.

— Є такі, що потребують допомоги?

— Ні. Кількох замесмеризували, але після кількох сеансів терапії вони цілком одужають.

— Гаразд, так і перекажу, — сказав кентавр. — А тепер маємо перервати нашу зустріч і завантажитися на транспортери. Маємо лише тридцять хвилин, щоб потопити острів і спакувати обладнання.

«Обладнання? — подумав Артеміс. — Вони мали час, щоб підготувати обладнання? Як же довго нас не було?»

Вони піднялися на борт і пристебнулися до гелевих сидінь у

просторій задній частині транспортера. Особливого комфорту тут не було, лише сидіння і гармати, їх по черзі оглянув медик, зробив у руку ін'єкцію проти мікробного коктейлю, на випадок, якщо на Гібрасі за десять тисяч років з'явилося якесь невідоме мутантне захворювання. Як справжній професіонал, лікар і оком не моргнув, коли оглядав Номера Один і Квана, хоча ніколи раніше з такими істотами не зустрічався.

Фоулі сів поруч із Холлі.

— Передати не можу, який я радий тебе бачити, Холлі. Я сам напросився на це завдання. Узяв відпустку у Восьмій Секції. Уся ця апаратура — мої розробки. Найбільший проект, над яким я колись працював. Я знав, що ти повернешся.

Холлі замислилася над його словами. Тобто, завдання — це вона?

Транспортер утягнув шасі і почав підніматися. Через кілька секунд вони вилетіли з кратера, немов куля з гвинтівки. Від вібрації кілька перших секунд стукотіли зуби, але з боків транспортера висунулися спеціальні пластини, і рух стабілізувався.

— Приємно бачити кінець цього вулкана, — сказав Номер Один, намагаючись поводитися, ніби нічого не сталося, хоча і летів у металевому ящику. Втім, це був не перший його політ.

Фоулі обіперся долонями збоку ілюмінатора і поглянув униз.

— Так, більше ти його не побачиш. Щойно ми всіх з нього евакуюємо, увімкнуться лазери на пристроях знищення. Ми розріжемо його на частки, і знищимо буйки під ним. Він повільно опуститься під воду. Тоді не виникне ніяких цунамі. Щоправда, на Дублін набіжить кілька чималих хвиль, але ми трохи проконтролюємо їх із космосу. Коли острів опиниться під водою, можна пакувати речі й вирушати додому.

— А-а... — сказав Номер Один, хоча і не зрозумів майже нічого з того, що почув.

Артемів виглянув в ілюмінатор. На острові рятувальні команди розсаджували демонів по транспортерах. Кораблі злітали, вмикали захист і зникали з виду.

— Ти нас трохи налякала, Холлі, — засміявся Фоулі. — З'явилася на двадцять миль далі, ніж потрібно. Пілотам довелося запалювати вогні, щоб ми знали, де зводити проекцію. На щастя, зараз зовсім рано, і приплив ще не почався. Маємо ще півгодини до того, як з'являться перші риболовні човни.

— Зрозуміло, — повільно сказала Холлі. — Великий бюджет і таке інше. Сул, мабуть, вогнем плюється.

— Сул? — гмикнув Фоулі. — Нехай плюється чим завгодно. Його два роки тому зі служби викинули. Уяви собі, цей зрадник хотів лишити на погибель усю Восьму Секцію. Він так і написав у пояснювальній записці.

Холлі вчепилася в сидіння.

— Два роки тому? Як же довго нас не було?

— Ой, — клацнув пальцями кентавр, — я ж не мав так казати. Вибач. Урешті-решт, це ж так серйозно, як тисяча років.

— Як довго, Фоулі? — не відступала Холлі.

Кентавр трохи подумав.

— Гаразд. Вас не було майже три роки.

Кван поплескав Артеміса по плечу.

— Три роки! Гарна робота, Хлопче Бруду. Ти добряче попрацював, щоб витягти нас сюди. Я навіть не сподівався потрапити в це століття.

Артеміс був приголомшений. Три роки! Батьки не бачили його три роки. Як же вони страждали? Як він міг так із ними вчинити?

Фоулі намагався заповнити незручну тишу словами.

— Мультч продовжує працювати в детективному агентстві. І воно навіть процвітає. У нього тепер новий партнер. Ніколи не здогадаєшся хто. Дуда Дей! Іще один злочинець звернув на стежку закону. От він почує, що ти повернулася! Щодня мені телефонує. У мене вже хвіст болить пояснювати цьому гному основи квантової фізики.

Холлі взяла Артеміса за руку.

— Існує лише один спосіб це витримати, Артемісе. Подумай, скільки життів ми врятували. Вони варті цих кількох років.

Хлопець дивився просто перед собою. Найбільшою катастрофою для нього було б загинути в тунелі. На другому місці — повернутися через кілька років. Саме це і сталося. Що сказати? Як усе пояснити?

— Мені потрібно додому, — сказав він. І зараз він був дуже схожий на звичайного чотирнадцятирічного хлопчика. — Фоулі, розкажи, будь ласка, пілоту, де я живу.

— Кожному агенту безпеки під землею відомо, де живе Артеміс Фаул, — гмикнув кентавр. — Але так далеко тобі летіти не доведеться. На тебе чекають на березі. І вже давненько.

Артеміс притулився лобом до ілюмінатора. Раптом він відчув себе

таким утомленим, немов не спав усі ці три роки. Як пояснити все батькам? Він прекрасно розумів, що вони відчували, — він і сам через це пройшов, коли кілька років тому зник його батько. Може, його вже визнали загиблим, як і батька тоді? І навіть якщо його повернення принесе щастя, цей біль назавжди лишиться десь у серці.

Фоулі звернувся до демонів.

— І хто цей малий? — полискотав він Номера Один підборіддям.

— Цей малий — Номер Один, — відповів Кван. — Наймогутніший цілитель на планеті. Може випадково підсмажити мозок, якщо його, скажімо, дратуватиме лоскотання.

Кентавр квапливо відсмикнув палець.

— Зрозуміло. Мені він подобається. Ми чудово порозуміємося. А чому тебе називають Номер Один? Прізвисько таке?

Номер Один прислухався до магії, що спокійно текла по венах.

— Це моє малече ім'я. Але я думаю залишити його.

— Що? — здивувався Кван. — Ти не хочеш, щоб твоє ім'я починалося на «Кв»? Це ж традиція! У нас уже давно не було Квандрі. А може Кветрі?

Номер Один похитав головою.

— Я Номер Один. Це ім'я підкреслювало, що я інший. А тепер воно робить мене унікальним. Не знаю, де ми чи куди ми летимо, але тут я почуваюся як удома.

Фоулі закотив очі.

— Вибачте, що втручаюся. Якщо чесно, я думав, що ви, демони, войовничі і байдужі до радостей життя. А цей малий говорить, як герой любовних романів.

— Той самий малий, що може підсмажити тобі мозок, — нагадав йому Кван.

— Як герой любовних романів, які я просто обожаю, — швидко виправився Фоулі і трохи відсунувся.

Номер Один задоволено посміхнувся. Він живий. Він допоміг урятувати острів. Він, нарешті, знайшов своє місце у світі. Тепер, коли Аббот вийшов із гри, він може жити своїм життям. І перше, що він зробить, коли все владнається, — знайде демоніцю з червоними плямами, схожими на ті, що в нього. Може, вони повечеряють разом. Приготують їжу. Може, вони мають багато про що поговорити.

Транспортер пролетів крізь захист і опинився в ранковому небі. З хвиль виступали гострі скелі ірландського узбережжя, позолочені вранішнім світлом. День буде гарним. На півночі зібралися хмари, але в домівках вони людей не втримають.

На берегах вузької затоки приліпилася купка будиночків. Рибалки уже вийшли і готували сіті.

— Тут ми зробимо зупинку, Артемісе, — сказав Фоулі. — Скинемо тебе за причалом. Я тобі зателефоную через кілька днів, поговоримо. — Кентавр поклав руку хлопцеві на плече: — Народ дякує тобі за все, що ти зробив, але не забувай, що вся інформація має лишатися конфіденційною. Навіть батькам не можна розповідати, Артемісе. Доведеться тобі щось вигадати.

— Так, — погодився Артеміс.

— Добре. Знаю, цього можна було і не говорити. Втім, на тебе чекають у маленькому котеджі з квітами на вікнах. Перекажуй мої вітання.

— Перекажу, — машинально кивнув хлопець.

Пілот пішов на посадку і сховав транспортер за пустим напіврозваленим кам'яним будинком. Коли він переконався, що ніхто не бачить, над задніми дверима спалахнув зелений вогник.

Холлі допомогла Артемісу підвестися.

— Спокій нам не загрожує, — сказала вона.

— Знаю, — криво посміхнувся хлопець. — Завжди щось відбувається.

— Якщо не гобліни, то демони, що мандрують у часі. — Холлі поцілувала його в щоку: — Ти не хлопець, а вулкан.

— Уже майже приборкав свої гормони.

Холлі показала на своє блакитне око.

— Тепер ми назавжди будемо часткою одне одного.

Артеміс торкнувся щоки під карим ельфійським оком.

— Не спускатиму з тебе очей.

— Це жарт? Господи, ти змінюєшся!

У хлопця запаморочилося в голові.

— Маю. Мені ж майже вісімнадцять.

— Ого! Це ти вже й голосувати можеш!

— Я вже кілька років голосую, — посміхнувся хлопець і постукав по каблучці-телефону. — Зателефоную пізніше.

— У мене таке відчуття, що ми маємо багато про що поговорити.

Вони міцно обійнялися, і Артеміс зробив крок до дверей. Вийшов, оглянувся, але в небі нічого не було.

На ранкових вулицях села Дункад Артеміс Фаул мав не дуже доречний вигляд. Самотній підліток

у розірваному костюмі. Він підвівся кам'яними сходами, лишаючи по собі попіл і мало не впав, піднімаючись на причал.

Попереду, обіпершись на парапет, стояли люди. Бородатий рибалка розказував, що бачив уночі шестиметрову хвилю, що зникла, не доходячи до берега. Розказував він дуже добре, розмахуючи руками та імітуючи звуки. Інші чоловіки кивали йому в обличчя, але за його спиною переморгувалися і хитали головами.

Артеміс, не звертаючи на них уваги, пройшов до котеджу з квітами на вікнах.

«Квіти? Хто б міг подумати!»

На дверях був цифровий замок, що в такому сільському оточенні здавався зайвим. Утім, меншого Артеміс не очікував. Він набрав код. Його день народження: нуль, один, нуль, дев'ять. Двері відчинилися, вимкнулася сигналізація.

Усередині було темно. Штори були опущені, і світло вимкнене. Хлопець увійшов в обставлений по-спартанськи будиночок: функціональна кухня, один стілець і простий дерев'яний стіл. Телевізора не було, але на полицях стояли сотні книжок з різних предметів. Коли очі пристосувалися до темряви, хлопець зміг розібрати деякі назви. Серед них були «Мистецтво війни» і «Звіяні вітром».

— Ти мене дивуєш, друже, — пробурмотів Артеміс і торкнувся корінця «Мобі Діка».

Не встиг він торкнутися книги, як на кінчику пальця спалахнула червона цяточка.

— Знаєте, що це таке? — пролунав за спиною низький голос. Якби грім міг говорити, то говорив би саме таким голосом.

Артеміс кивнув. Зараз не час для різких слів і різких рухів.

— Добре. Тоді ви знаєте, що трапиться, якщо мене засмутити.

Знову кивок.

— Чудово. Тепер заведіть руки за голову і поверніться.

Артеміс так і зробив і опинився віч-на-віч з високим бородатим чоловіком із довгим волоссям, зібраним у хвостик. І волосся, і борода

були сиві. Навколо очей додалося зморшок, а під очима пролягли глибокі тіні.

— Батлере? — сказав Артеміс. — Це ти ховаєшся під усім цим волоссям?

Батлер відсахнувся, немов громом прибитий. Очі в нього розширилися, в горлі раптом пересохло.

— Артемісе? Ви... Ви ж не свого віку! Я завжди думав, що...

— Позачасовий тунель, друже, — пояснив Артеміс. — Я ж тебе тільки вчора бачив.

Але Батлера його слова не переконали. Він швидко підійшов до вікна і розсунув штори. Маленьку кімнату наповнило рожеве ранішнє світло. Батлер повернувся до хлопця й обхопив його обличчя долонями. Великими пальцями він стер навколо очей попіл.

У тих очах він побачив таке, що в нього підкосилися коліна.

— Артемісе, це ви. Я вже почав думати... Ні, ні. Я знав, що ви повернетесь. — І повторив знову, більш упевнено: — Я знав. Я завжди знав.

Охоронець так міцно обійняв хлопця, що мало не переламав йому ребра. Артеміс міг би присягнути, що почув схлип, але коли Батлер його відпустив, обличчя в нього було таким, як і завжди.

— Вибачте за бороду і волосся, Артемісе. Потрібно було загубитися серед місцевого населення. Як пройшла... е-е... подорож?

Хлопець мало не розплакався.

— М-м... Було багато подій. Якби не Холлі, у нас би нічого не вийшло.

Батлер пильно вдивився в обличчя хлопця.

— Щось змінилося. Господи, ваші очі!

— Так. Тепер у мене одне Холліне око. Довго пояснювати.

Батлер кивнув.

— Поговоримо пізніше. Потрібно зробити кілька дзвінків.

— Дзвінків? — перепитав Артеміс, — Кілька?

Батлер узяв телефон.

— Звісно, потрібно зателефонувати вашим батькам. І Мінерві також.

Артеміс здивувався. І здивування те було приємним.

— Мінерві?

— Так. Вона кілька разів приїздила. Майже кожні канікули. Ми

стали справжніми друзями. Саме вона привчила мене читати.

— Зрозуміло.

Батлер помахав телефоном.

— Тільки і чув від неї: Артеміс це, Артеміс те... Вона вважає вас надзвичайним. Доведеться попрацювати, аби її не розчарувати.

У Артеміса стиснуло горло. Він сподівався перепочити. Більше ніяких пригод.

— Звісно, вона трохи підросла, — продовжив Батлер. — І погарнішала. Але язичок у неї гострий, як самурайський меч. Ця дівчина завдасть жару!

«Але якщо бути об'єктивним, — подумав Артеміс, — нічого так не стимулює мозок, як розумова діяльність. Але це пізніше».

— А батьки?

— Ви трохи розминулися. Вони були тут учора, завітали на вихідні. Вони можуть зупинятися в місцевому готелі, коли схочуть. — Батлер опустив руку на хлопцеве плече. — Ці кілька років для них були просто жахливими. Я все їм розповів, Артемісе. Довелося.

— Вони тобі повірили.

Батлер знизав плечима.

— Кажуть, що так. Мабуть, історії про ельфів переконали їх, що зі мною не все гаразд. Вони вважають, що я збожеволів від усвідомлення власної провини. Навіть тепер, коли ви повернулися, життя не зможе стати таким, як було. Потрібне диво, щоб знищити мої історії та їхнє страждання.

Артеміс повільно кивнув. Диво. Він підвів руку. На долоні лишилася подряпина, яку він отримав, коли піднімався на причал. Хлопець зосередився, з кінчиків пальців вискочили п'ять блакитних іскорок і побігли до подряпини. Та зникла, немов її і не було. Магії в нього лишилося більше, ніж він удавав.

— Може, влаштувати диво і вдасться.

Але здивувати Батлера було дуже важко.

— Це щось новеньке, — тільки і сказав він.

— Дечого навчився в позачасовому тунелі.

— Зрозуміло, — сказав Батлер. — Просто не робіть такого поруч із близнюками.

— Не хвилюйся, — кивнув Артеміс, — Не буду. — І лише тоді усвідомив, що сказав охоронець. — Які такі близнюки?

Батлер набрав номер і посміхнувся.

— Може, для вас, старший брате, час і стояв на місці, але для нас його минуло чимало.

Артемів зробив крок до найближчого стільця і впав.

«Старший брат? — подумав він. А тоді: — Близнюки!»

ВІДГУКИ ПРО «АРТЕМІСА ФАУЛА»

Ще ніколи злочинний розум не отримував стільки схвальних відгуків.

«Злочинно блискуче». *Independent*

«Динамічна, гостра на язик, з дотепними жартами». *Sunday Times*

«Фольклор, вигадка і хайтеківське чаклунство... Дуже захоплююче». *Observer*

«Ритмічно, грайливо і дуже смішно, винахідливий мікс міфу і реальності, магії і злочинності». *Time*

«Пречудова серія». *TheTim.es*

«Повно дій, зброї, гномів, що пускають вітри, і реплік у стилі Чандлера». *Evening Standard*

«Гарячкова суміш реальних, уявних та ельфійських гаджетів. Від лазерних пістолетів до стирачів пам'яті, від літальних апаратів на батареях до антирадіаційних костюмів, — поряд із ними світ Джеймса Бонда — дитяча гра». *Guardian*

«Не встигаєш перегортати сторінки». *Sunday Express*

«Смішні, швидкі, кінематографічні пригоди». *Financial Times*

notes

Примечания

1

Так! Звичайно! (франц.)

2

Боже мій! (франц.)